Jean Gibson

Antrenament în creștinism

1 și 2

Curs biblic
pentru începători
și intermediar

Jean Gibson

Antrenament în creștinism

1. Curs pentru începători
2. Curs intermediar

CLV
Christliche
Literatur-Verbreitung e.V.

Antrenament în creştinism 1

CURS BIBLIC PENTRU ÎNCEPĂTORI.

Cuprins

	pag.
Cuvînt înainte	7.
Lecţia 1. O panoramă a Evangheliei.	9.
Lecţia 2. Privire generală asupra învăţăturii despre Cristos.	17.
Lecţia 3. Cristos ca Domn.	26.
Lecţia 4. Îngropat în botez.	34.
Lecţia 5. Mîntuire veşnică	45.
Lecţia 6. Viaţa în biserică.	56.
Lecţia 7. Să biruieşti ispitele.	64.
Lecţia 8. Să ne dăm întîlnire cu Dumnezeu.	72.
Lecţia 9. Cuvîntul lui Dumnezeu ca hrană.	79.
Lecţia 10. Învaţă-ne să ne rugăm.	87.
Lecţia 11. Noi sîntem martorii Lui.	98.
Lecţia 12. Mărturia personală	107.
Lecţia 13. Cina Domnului.	113.

Cuvînt înainte

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos... să dea înţelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună" (2.Tim.3:16-17). Aici Dumnezeu ne pune în faţă un obiectiv clar, - creştinul ca „om desăvîrşit", matur, „al lui Dumnezeu ", a cărui maturitate duhovnicească se exprimă în capacităţile lui practice pentru „orice lucrare bună "- şi un mijloc unic: „toată Scriptura" aplicată în învăţătură şi „înţelepciune în neprihănire" tradusă în practică.

Această misiune este astăzi iarăşi mai puternic conştientizată, fapt dovedit de numărul mare de materiale biblice de învăţătură şi instruire apărut pînă în prezent, ca şi numărul crescînd de seminare şi cursuri de sfîrşit de săptămînă în cadrul bisericilor.

O lipsă mult resimţită de participanţi şi conducători este că multe din acestea se mărginesc cel mai adesea la teorie, din lipsă de timp şi ocazii pentru exerciţiu practic şi aplicaţie. De asemenea, toate cursurile biblice concepute pentru intervale de timp mai lungi se mărginesc la mijlocirea cunoştinţelor teoretice prin întrebări.

Cursul de faţă, al doilea dintr-o serie de cinci, încearcă să ţină cont de acest lucru. El nu vrea să fie înţeles ca un „curs" care să fie învăţat şi testat în scris, ci, cum spune titlul, ca parte a unui „program de antrenament" în credinţa creştină, care să poată ajuta tînărul creştin printr-o legătură consecventă între învăţătură şi misiune practică în munca de pregătire şi de aplicare a capacităţilor duhovniceşti practice. Materialul de faţă a fost dezvoltat şi testat de zece ani de la apariţia lui în Fairhaven Bible Chapel, San Leandro, California (o biserică locală independentă după modelul Nou Testamental, în care lucrează şi W. MacDonald, autor binecunoscut a numeroase publicaţii pentru tineret şi zidire duhovnicească). Între timp aceste cursuri au fost traduse în mai multe limbi şi folosite deja cu o binecuvîntare simţită clar. Dar nu trebuie să se uite un lucru. Nici un material, inclusiv cel prezent, nu este un „mijloc minune". Hotărîtor este caracterul şi devotamentul duhovnicesc al persoanei care prezintă materialul, precum şi motivaţia şi dorinţa după învăţă-

tură a acelora care vor să lucreze cu el. În caz că acestea există, acest curs de antrenament poate fi un pas care să ajute marele obiectiv de pregătire a unor lucrători maturi și capabili pe tărîm duhovnicesc.

Editura.

LECȚIA 1.

O panoramă a Evangheliei.

„ÎNCEPUTUL EVANGHELIEI LUI ISUS CRISTOS, Fiul lui Dumnezeu" (Mc.1:1). Așa începe relatarea inspirată despre viața și slujba Domnului Isus Cristos. Esența credinței creștine, mesajul cel mai măreț auzit vreodată de oameni este acesta: „...Că Cristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi, că a fost îngropat și a înviat a treia zi după Scripturi" (1.Cor.15:3-4). În Ioan 3,16 se rezumă astfel: „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, încît a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică". Este de fapt Vestea Bună, căci aceasta înseamnă cuvîntul „Evanghelie". Calea către Dumnezeu a fost deschisă pentru om și El a poruncit ca acest mesaj să fie propovăduit oricărei făpturi de pe pămînt (Mc.16:15).

Ce știm despre Evanghelie? Obîrșia ei este Dumnezeu și nu omul. Este Evanghelia lui Dumnezeu (Rom.1:1; Gal. 1:11; 1.Tes. 2:2-9). Tema ei centrală este o Persoană vie. Este Evanghelia Fiului lui Dumnezeu, Domnul nostru Isus Cristos (Rom.1:3-9; 5: 19). Scopul ei este să-i conducă pe oameni la Dumnezeu. Este Evanghelia mîntuirii noastre (Ef.1:13). Este îndreptată spre cei ce nu o merită. Este Evanghelia harului lui Dumnezeu (Fap.20: 24). Este veșnic valabilă. Este Evanghelia veșnică (Ap. 14:6).

Nimeni nu-și poate permite să ignore acest mesaj care hotărăște asupra vieții și morții. Dumnezeu cheamă pe oameni să asculte de Evanghelia Sa și îi avertizează de judecată dacă nu o fac (2.Tes.1:8; 1.Pet.4:17; Rom.10:16). Întrucît credința este reacția cerută de Evanghelie, apare necesitatea urgentă de a face cunoscută această Evanghelie (1.Cor.9:16; Fap.1:8). Oricine încearcă să schimbe acest mesaj este blestemat (Gal.1:7-9). Aceasta se referă mai ales la acele persoane care învață pe alții că pentru mîntuire, pe lîngă credință în Evanghelie, trebuiesc adăugate și fapte sau ritualuri.

Acest mesaj al lui Dumnezeu nu a apărut brusc fără o înștiințare anterioară. Necesitatea salvării omului de păcat și moarte s-a văzut clar de la începutul istoriei, cum se arată încă din primele capitole ale Bibliei. Tot așa, încă din Geneza 3:15 a fost arătat planul lui Dumnezeu că aceasta se va realiza printr-un

Salvator promis. Jertfele de sînge din Vechiul Testament au anticipat, au fost o îndrumare spre jertfa lui Cristos de pe cruce, valabilă odată pentru totdeauna (Evr.10:1-4, 10-12). Vechiul Testament a promis un Nou Legămînt sau Testament, care să fie mai mare decît cel vechi (Ier.31:31-33). Mîntuitorul trimis de Dumnezeu trebuia să vină pentru toți oamenii (Is.42:1,6). Profeția și împlinirea sînt indisolubil legate într-un Domn, într-o credință și într-o mîntuire (Ef.4:4-6). Există numai o cale către Dumnezeu (Io.14:6; Fap.4:12).

Despărțirea de Dumnezeu

Omul a fost creat pentru Dumnezeu, spre bucuria și proslăvirea Lui (Ap.4:11; Is.43:7). Planul veșnic al lui Dumnezeu pentru om era ca el să-I poarte chipul și prin aceasta să-I facă de cunoscut slava (Gen.1:26-27; Rom. 8:29). Dumnezeu a creat pe om cu o voință liberă și nu ca un robot pe care să-l conduci cum vrei. Omul era liber să-L iubească pe Dumnezeu și să asculte de El sau nu.

1. ÎNCERCAREA OMULUI. El a fost pus într-o grădină frumoasă și s-a bucurat de părtășia cu Dumnezeu. I s-a impus doar o restricție ca să garanteze păstrarea acestei părtășii. Omului i s-a interzis să mănînce din rodul pomului binelui și răului. Exista posibilitatea să asculte sau nu, să creadă Cuvîntul lui Dumnezeu sau nu (Gen.2:15-17).

2. NEASCULTAREA OMULUI. Diavolul, sub chipul unui șarpe, L-a contrazis pe Dumnezeu și a spus că omul n-o să moară, dacă o să mănînce din fructul oprit. Iar omul a crezut mai degrabă această minciună decît cuvîntul lui Dumnezeu, care îl iubea. Această neascultare a adus după ea o schimbare fatală numită căderea în păcat(Gen.3:1-7). Rezultatul a fost imediat moarte duhovnicească, care înseamnă excludere din părtășia cu Dumnezeu (Gen. 3:8), și în cele din urmă moartea fizică, prin care sufletul omului este despărțit de trupul lui (Gen.5:3-5).

3. PROBLEMA OMULUI. Urmările acestei neascultări nu s-au mărginit numai la primul om. Păcatul și moartea au trecut prin el asupra întregii omeniri (Rom.5:12). Caracterul omului s-a schimbat, devenind astfel un vrăjmaș al lui Dumnezeu. El a devenit păcătos atît în caracterul (Ef.2:3), cît și în faptele lui (Rom.3:23). Plata acestui păcat a fost și este moartea (Rom.6: 23). Fiecare păcat merită pedeapsa cu moartea (Ez.18:4). De

aceea, omul este „mort în fărădelegi şi păcate" (Ef.2:1,5). Această moarte este o moarte *duhovnicească* prezentă, adică despărţire de Dumnezeu. Moartea arată neîncetat groaznica plată a păcatului (Evr.9:27; Iac.1:15). După moartea fizică, care desparte sufletul de trup, urmează moartea a doua, care desparte veşnic sufletul de Dumnezeu (Ap.20:11-15). Chiar şi în viaţa de acum, păcatul este cauza ultimă a tuturor greutăţilor, bolilor, suferinţelor şi înstrăinării de Dumnezeu.

Înlocuire pentru păcătos

Scriptura ne spune că Dumnezeu a iubit pe făpturile Sale căzute (Ef. 2:4,5; 1.Io.4:10). În intenţia Lui de a-i salva de moarte duhovnicească, care ar fi devenit moarte veşnică, El S-a văzut totuşi pus în faţa unei probleme morale. Dumnezeu este absolut drept, astfel că pedeapsa pentru păcat trebuia plătită (Ex. 34:7). Însă Dumnezeu este şi îndurător, plin de dragoste şi doreşte salvarea făpturilor Sale căzute (2.Pet.3:9). Cum poate fi armonizată dreptatea desăvîrşită cu îndurarea iubitoare?

1. SOLUŢIA LUI DUMNEZEU. Prin Domnul Isus Cristos s-a găsit o cale ca să satisfacă pe de o parte dreptatea lui Dumnezeu prin plata vinei şi pe de altă parte dragostea lui Dumnezeu prin salvarea omului de la moarte veşnică. Metoda trebuia să fie o înlocuire, o substituire, adică pedeapsa să fie plătită pentru om de către altcineva (Is.53:4-6). Cristos trebuia să devină marele purtător de păcate (1.Pet.2:24; 3:18). Fiul S-a făcut om, deoarece pentru plata păcatului se cerea o viaţă de om (Fap.2:22). El a fost fără păcat şi prin aceasta şi liber de dreptul sau pretenţia morţii asupra vieţii Sale omeneşti (2.Cor.5:21). Viaţa lui a fost atît de nesfîrşit de valoroasă, încît a fost deajuns pentru a fi preţ de răscumpărare pentru toţi (1.Tim.2:6). Inima lui Dumnezeu s-a deschis larg pentru toţi oamenii (1.Tim.2:4). Este important să observăm că numai Dumnezeu poate fi un Salvator al omului (Is.43:11; 45:21). Domnul Isus a împlinit această cerinţă (Mat.1:21-23).

2. DESCOPERIREA LUI DUMNEZEU. Planul lui Dumnezeu a fost descoperit, revelat în esenţă încă în primele capitole din Geneza. Încercarea prostrămoşilor noştri de a-şi acoperi păcatul prin propria sforţare se arată clar în îmbrăcarea cu frunze de smochin (Gen.3:7). Era o măsură care nu le putea ascunde goliciunea şi păcatul înaintea unui Dumnezeu sfînt. El le-a dat

piei de animale ca îmbrăcăminte (Gen.3:21). Această înlocuire se putea face numai după vărsare de sînge. Așa a început jertfa animalelor. Următoarea generație ne dă un alt exemplu. Cain a adus lui Dumnezeu ca jertfă roadele muncii lui de pe ogoare, în timp ce Abel a adus lui Dumnezeu o jertfă de sînge. Dumnezeu a primit-o pe aceasta din urmă, însă jertfa lui Cain a respins-o. Jertfa lui Cain este tipică pentru încercarea omului de a se apropia de Dumnezeu prin fapte (Gen.4:3-5). Cei care caută aprecierea favorabilă a lui Dumnezeu pe baza faptelor și a meritelor, merg pe „calea lui Cain" (Iuda 11). Calea spre Dumnezeu este numai printr-o jertfă de sînge, și nu prin fapte sau lucrări omenești. O altă ilustrare o găsim în cea mai importantă sărbătoare evreiască, Paștele. Cînd a fost instituită, înaintea ieșirii Israelului din Egipt, în fiecare casă a fost jertfit un miel fără cusur. Sîngele lui a fost uns pe ușiorii și pragul de sus al ușii ca apărare de judecata divină asupra tuturor întîi-născuților. Pe baza acestei jertfe de sînge, Dumnezeu a trecut pe lîngă aceste case și i-a cruțat de moarte (Ex.12:3-14, 21-27). Sistemul de jertfe din Vechiul Testament a continuat această învățătură. Aceste jertfe erau umbre a ceea ce urma să vină, moartea lui Cristos pe cruce (Col.2:17). Jertfele precedente nu puteau șterge păcatele, dar slujeau ca îndrumătoare și simboluri ale acelei jertfe care era în stare de aceasta (Evr.10:1-4). Jertfa definitivă și veșnică pentru păcate a fost jertfa lui Isus Cristos pe cruce. Această jertfă a înlăturat păcatul pentru cel care crede în ea (Evr.9: 12-14; 10:10,12). De aici vedem că Dumnezeu S-a îngrijit de la început de o bază a credinței pentru salvare. Împlinirea planului era venirea a Însuși Fiului lui Dumnezeu (Evr.1:1-2). Această înțelepciune a lui Dumnezeu a rămas ascunsă puterilor răului în toate veacurile care au trecut (1.Cor.2:7-8).

3. CALEA LUI DUMNEZEU. Dacă Domnul Isus Cristos în jertfa Lui de pe cruce este singura cale către Dumnezeu, cum au fost salvați atunci credincioșii din Vechiul Testament? Ei au fost salvați exact pe aceeași bază ca și noi, anume prin har și prin credință, fără meritul propriilor fapte (Ef.2:8-9). Ei au murit în credință, fără să fi văzut împlinirea făgăduințelor din Vechiul Testament, că va veni Mîntuitorul, Mesia. Ei erau totuși convinși că făgăduințele erau adevărate și le-au pus la inimă (Evr.11:13). Dumnezeu le-a socotit credința ca neprihănire (Rom.4:3; Iac.2:2-23). Lucrarea lui Cristos a valorat pentru ei exact cît valorează încă pentru noi astăzi (2.Cor.5:21). Chiar

dacă amănuntele mesajului erau deosebite, totuşi Evanghelia a fost propovăduită şi oamenilor din Vechiul Testament (Evr.3: 16-4:2; 1.Pet.4:6). Ei L-au crezut pe Dumnezeu şi au dovedit autenticitatea acestei credinţe prin ascultarea faţă de El. Ioan Botezătorul a continuat această învăţătură, înainte ca Isus să-Şi fi început lucrarea publică. El a spus oamenilor să se pocăiască şi să creadă în Evanghelie (Mc.1:15). Domnul Isus Cristos a predicat Evanghelia despre Împărăţia lui Dumnezeu (Mt.4:23; 9:35). A-L primi ca Împărat înseamnă a intra în Împărăţia lui. De aceea le-a spus El că Împărăţia lui Dumnezeu este în mijlocul lor (Lc.17:21).

4. SATISFACEREA LUI DUMNEZEU. Dumnezeu Tatăl a găsit plăcere în Fiul Său (Mt.3:17). El este satisfăcut cu desăvîrşita „rază de acţiune" a lucrării de pe cruce care şterge vina păcatului şi ne face plăcuţi înaintea Lui. „S-a isprăvit" (Io.19:30). Nu mai este necesară o altă jertfă pentru păcat şi nelegiuirile noastre sînt uitate pentru totdeauna (Evr.10:17-18). Prin Domnul Isus Cristos, Dumnezeu este bine intenţionat faţă de noi (1.Io. 2:1; Evr.2:17). Mielul lui Dumnezeu a plătit întregul preţ pentru păcatele lumii (Io.1:29; 1.Io.2:2). Învierea Lui a dovedit lumii deplina aprobare a lui Dumnezeu privind tot ceea ce a făcut El (Fap.2:22-24).

Mîntuire pentru cel credincios

Fiecare om trebuie să vină personal la Dumnezeu ca să fie salvat, prin faptul că primeşte pe Isus Cristos în această viaţă ca pe Domnul şi Mîntuitorul lui (Io.1:12-13). Reacţia omului faţă de Dumnezeu îl aduce într-una din cele două grupe de oameni: Copii ai lui Dumnezeu şi atei. Ei sînt membri ai unor familii *duhovniceşti* diferite, cu părinţi diferiţi, cu roade diferite şi viitor diferit.

1. COPIII NEASCULTĂRII (Ef.2:2; 5:6). Comportarea lor faţă de Dumnezeu adevereşte această expresie. Expresia „copii ai mîniei" (Ef.2:3) se referă la viitorul lor. Cine este tatăl lor se vede clar din descrierea lor de „copii ai diavolului" (1.Io.3:10,8).

2. COPIII LUI DUMNEZEU (Rom.8:16-17; Io.1:12; Gal.3: 26). Ei pot fi socotiţi pe baza expresiei „ascultarea credinţei" (Rom. 16:26) ca şi copii ai ascultării (1.Pet.1:14). „Da"-ul lor la credinţă este „ascultarea lui Isus Cristos "(1.Pet.1:2). Această ascultare se referă la mesajul Evangheliei. Deoarece aparţin acelo-

ra care sînt pe drumul credinței, sînt numiți și fii a lui Avraam (Gal.3:7). Domnul Isus a spus că copiii lui Avraam „fac faptele lui Avraam" (Io.8:39). Schimbarea din viața lor face ca să fie numiți „fii ai luminii" (Io.12:36; 1.Tes.5:5). Ei nu sînt salvați prin fapte bune, ci pentru fapte bune (Ef.2:10; Tit 3:8). Sensul salvării era ca aceia, care erau morți în păcate, să trăiască acum pentru neprihănire (1.Pet.2:24). Deosebirea principală dintre cele două familii constă în credința lor. Copiii neascultării, care se află pe calea lui Cain, se încred în propriile lor realizări și eforturi din viața lor înaintea lui Dumnezeu. Ei nu vor să asculte de Evanghelie și să vină la Dumnezeu numai pe baza lucrării isprăvite și desăvîrșite a lui Cristos. Ei se încred în propria lor evlavie, în propriile lor idei și filozofii de viață. Dimpotrivă, copiii lui Dumnezeu au ajuns la cunoștința că au nevoie de un Mîntuitor. Ei s-au pocăit de păcatele lor (Lc.13:3; 15:7; 24:47; Fap.2:38; 3:19). Ei au venit la Dumnezeu prin credință (Fap.20:21; 26:20). Credința lor se sprijină exclusiv pe sîngele lui Isus Cristos prin care sînt salvați (Rom.3:25). Numai sîngele Lui poate să ne curățească de orice păcat (1.Io.1:7; Ap.1:5).

Concluzie

Dumnezeu a plănuit înainte de întemeierea lumii salvarea oamenilor. El tînjea după părtășie cu cei care erau gata să-L iubească și să-L asculte de bunăvoie. Începutul neascultării nu L-a surprins. În planul Lui era deja prevăzut înainte de întemeierea lumii Mielul lui Dumnezeu (1.Pet.1:19-20; Ap.13:8). Cînd s-a împlinit vremea, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său (Gal.4:4). Dumnezeu, care vorbise oamenilor prin prooroci în multe rînduri și în multe chipuri, le-a vorbit acum prin Fiul Său (Evr.1:1-2). Mesajul Evangheliei spune omului că Cristos a murit pentru păcatele lui, a plătit pentru vina lui și prin aceasta a satisfăcut dreptatea lui Dumnezeu. Fiul a înviat din morți ca să îndreptățească pe oameni înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu oferă viață veșnică fiecăruia care vine la El prin credință în Fiul Său. A-L primi și a-L avea pe Fiul Său înseamnă viață veșnică (Io.1:12; 1.Io.5:12). Mînia lui Dumnezeu rămîne peste cel ce nu vrea să creadă (Io. 3:36). Ai ascultat de Evanghelie? Umbli acum pe drumul vieții tale ca un copil al ascultării, ca un copil al luminii și ca un copil a lui Dumnezeu?

GHID DE STUDIU LA LECȚIA 1

O panoramă a Evangheliei

1. Ce înveți din următoarele versete despre intențiile lui Dumnezeu cu oamenii (Gen.1:26-27; Is.43:7; Rom.8:29; Ap. 4:11)?

2. Ce posibilitate avea Adam să placă lui Dumnezeu (Gen. 2:15-17)? Ce declară reacția lui Adam la acest test despre credința lui în Cuvîntul lui Dumnezeu (Gen.3:1-7)?

3. Întrebuințează următoarele versete ca să definești păcatul (Is.53:6; Mt.5:28; Rom.3:28; 1.Io.3:4; Iac.4:17).

Cum reflectă răspunsul lui Adam către Dumnezeu definiția biblică a păcatului (comp. Gen.3:1-7)?

În ce stare se găsesc oamenii de după Adam (Rom. 5:12)? De ce ?

4. Dreptatea lui Dumnezeu cere plătirea vinei păcatului. Care era pedeapsa spirituală pe care o pusese Dumnezeu peste creație (Gen.2:17; Ez.18:4)?

Ce se întîmplă cînd un om moare în această stare (Ap.20: 11-15; Evr.9:27)?

5. Ce descoperă următorul pasaj din Biblie despre harul lui Dumnezeu și dreptatea Lui (Ex.34:6b-7)?

Ce soluție a ales Dumnezeu ca să împace îndurarea Sa cu dreptatea Sa (1.Pet.3:18; Fap.4:10-12)?

Ce este așa de unic la Mîntuitorul în Isaia 34:11? Cum a satisfăcut Isus această cerință (Mt.1:21-23; Evr.1:8)?

6. Redă cu propriile tale cuvinte 1.Corinteni 15:3-4 și explică cum rezumă acest pasaj mesajul Evangheliei.

7. Care a fost motivul lui Dumnezeu de a-Și ascunde planul de mîntuire pînă ce nu a fost adus la îndeplinire (1.Cor.2:7-8) ? Cum au fost „mîntuiți" credincioșii din Vechiul Testament (Evr. 11:13)?

8. Ce legătură are „mîntuirea" cu „făcutul" faptelor bune (Ef.2:8-10)?

Cum a fost înfăptuit acest gînd în viața lui Avraam (Rom. 4:1-5; Iac.2:18-23)?

Este posibilă mîntuirea pe baza faptelor (Tit 3:5-8; Evr.9:22)? De ce da sau de ce nu?

9. Răspunsul unui om față de Evanghelie hotărăște apartenența lui la una din cele două familii duhovnicești. Trece decla-

rațiile următoarelor versete biblice la familia duhovnicească corespunzătoare (Io.8:44; Gal.3:7; Ef.2:2-3; 5:6; 1.Tes.5:5; 1.Io.3:10).

Copii ai neascultării *Copii ai lui Dumnezeu.*

Cum poate cineva să treacă dintr-o familie în alta (Lc.13:3; Fap.3:19; Io.1:12; 5:24)?

10. Amintește foarte pe scurt *cum* și *cînd* ai devenit un creștin credincios! Dacă nu L-ai primit încă în viața ta pe Domnul Isus, notează pe scurt ce te reține de la aceasta!

LECȚIA 2.

Privire generală asupra învățăturii despre Cristos

El a umblat printre oameni și viața Lui a fost cea mai însemnată care a fost trăită vreodată pe pământ. Caracterul Lui neprihănit, în orice privință nepătat, a fost prețuit chiar și de dușmanii Săi. Viața Lui a fost unică. Nici un om nedesăvîrșit n-ar fi putut să-L inventeze. Nici un sceptic nu-L poate explica logic. În istorie încă nu s-a scris despre nimeni atît de mult ca despre El. Totuși El nu a scris pe pământ nimic despre care să avem vreo însemnare. El a avut o influență asupra istoriei mai mare ca oricine. El a făcut ca ea să fie împărțită în două perioade: înainte de Cristos și după Cristos. Totuși nu s-a angajat în politică și nu a comandat nici o armată pământească. El a devenit cea mai discutată, mai contestată Persoană din istorie, disprețuit, prigonit brutal și omorît în mod barbar. Și totuși El a propovăduit non-violența și a interzis revanșa, răzbunarea, sabia. El a spus: „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta". Influența Lui a stat în desăvîrșirea Sa morală. Tot ce era, este și a făcut El, a început înainte de timp, se întinde prin viața pământească și continuă pînă în veșnicie.

1. NUMELE LUI. El a fost numit *Isus,* „pentru că El va mîntui pe poporul Lui de păcatele Sale" (Mt.1:21). Cuvîntul Isus înseamnă „Dumnezeu (Iahve) mîntuiește". El a fost *Mîntuitorul* divin (Tit 2:13; Is.43:11). Acest Salvator era *Cristos, Domnul* (Lc.2:11). Ca și Cristos sau Mesia, Unsul, a fost Răscumpărătorul promis (Io.4:25-26). Adesea S-a socotit pe Sine Însuși ca *Fiu al omului* (Lc.19:10), ceea ce exprimă umanitatea Lui. El era însă și *Fiul lui Dumnezeu,* fapt înțeles de dușmanii Lui ca declarația divinității Lui (Io.10:33-36). El era *Cuvîntul lui Dumnezeu* (Io.1:1,14), *Mielul lui Dumnezeu* (Io.1:29), *Alfa și Omega, Cel dintîi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfîrșitul* (Ap.22:13). Și în cele din urmă este *Împăratul împăraților* și *Domnul domnilor* (Ap.19:16).

2. FIINȚA SA VEȘNICĂ. El nu a fost o creatură, ci Creatorul tuturor lucrurilor (Io.1:3.10; Col.1:16-17; 1.Cor.8:6; Evr.1: 2,10). Din veșnicie a fost cu Dumnezeu și *era* Dumnezeu (Io. 1:1-2). Expresia „Fiu născut" nu este folosită de El în sensul de

naştere. „Singurul Fiu" (Io.1:14,18; 3:16,18) înseamnă „unic", cum ne este arătat în Isaac, care nu era singurul fiu a lui Avraam (Evr.11:17). Termenul „întîi născut" descrie întîietatea Sa după cum se vede din Coloseni 1:18 şi Apocalipsa 1:5. Domnul a fost din veşnicie (Mi.5:2; Is.9:6; Prov.8:22-23). Ca „Eu sînt" a fost El înainte de toate lucrurile (Io.8:58; Ex.3:14). El a avut parte de slava Tatălui înainte de a fi lumea (Io.17:5).

3. APARIŢIILE LUI ÎN VECHIUL TESTAMENT. Domnul Isus nu a apărut pentru prima oară în Noul Testament. El a descoperit în cărţile lui Moise şi în profeţi lucruri care Îl priveau (Lc.24:27,44). El a fost tema centrală şi împlinirea Sfintei Scripturi. El a împlinit sute de profeţii, dintre care despre locul Său de naştere (Mi.5:2), felul naşterii (Is.7:14) şi felul morţii Sale (Is.53). El a împlinit făgăduinţele că o să vină un profet mai mare ca Moise (Deut.18:18-19), un Preot, care să slujească veşnic (1.Sam.2:35) şi un Împărat mai mare ca David, al cărui tron durează pînă în veşnicie (2.Sam.7:12-13). El a împlinit şi promisiunile înfăţişate în chip simbolic în diferitele jertfe şi sărbători, ca de exemplu Paştile (1.Cor.5:7). Este clar că în Vechiul Testament avem apariţii vizibile ale lui Dumnezeu, de cele mai multe ori ca înger sau mesager al Domnului. Ele sînt numite *teofanii.* Modurile de acţiune şi faptele acestui Înger al Domnului sînt fără echivoc cele ale lui Dumnezeu şi nu ale unei fiinţe create. Exemple sînt în Geneza 22:11-18; 32:1-30 (cf. Os.12:4-5); Exod 3:2-6 (cf. Mc.12:26); Iosua 5:13-15; Judecători 6:11-12; 13:18-22. Mai departe îl vedem pe Cristos în *prototipuri.* Un prototip este un simbol, o ilustrare în Vechiul Testament al unui adevăr înfăţişat în Noul Testament, care se referă cel mai adesea la Mesia. Şarpele de aramă din Numeri 21 simbolizează pe Cristos pe cruce ca obiect al unei credinţe ce dă viaţă nouă (Io.3:14-16). Stînca lovită în Exod 17:6 şi Numeri 20:8-12 simbolizează pe Salvatorul răstignit (1.Cor.10:4). Melhisedec preînchipuie pe Cristos ca Mare Preot (Gen.14; Evr. 5-7).

4. VENIREA LUI CA OM. „Şi Cuvîntul S-a făcut trup şi a locuit printre noi" (Io.1:14). Întruparea Lui ca Om înseamnă „Cel ce a fost arătat în trup" (1.Tim 3,16). Cînd singurul Dumnezeu a luat chip omenesc, natura divină şi cea omenească au fost unite în chip minunat într-o singură Persoană. Atributele divine erau ascunse de fapt, dar nu lepădate. Umanitatea Lui era completă, şi totuşi El a fost fără păcat (Evr.4:15). Această uni-

tate este descrisă în Filipeni 2:6-11, Romani 1:3-4; 9:5 şi Evrei 2:14. Declaraţiile Evangheliilor referitoare la punctele de greutate şi succesiunea diferitelor evenimente nu sînt totdeauna identice, deoarece abordează tema în mod diferit. Domnul Isus este înfăţişat în Evanghelia după *Matei* ca Împăratul lui Israel, în *Marcu* ca Slujitorul desăvîrşit, în *Luca* ca Fiul omului (umanitatea Lui este accentuată în mod special), iar în *Ioan* ca Fiul lui Dumnezeu (divinitatea Lui este accentuată în mod special). El a fost zămislit în mod miraculos în pîntecele unei fecioare prin Duhul Sfînt (Is.7:14; Mt.1:21; Lc.1:34-35). Copilul a crescut normal (Lc.2:52). Ni s-a păstrat în Scriptură doar un singur eveniment din copilăria Lui (Lc.2:42-51). Primii Săi 30 de ani i-a petrecut în Nazaret, în Israel, exceptînd naşterea în Betleem şi scurta şedere în Egipt ca şi copil mic.

5. INSTALAREA SA PUBLICĂ ÎN FUNCŢIE. Mesia trebuia să fie vestit prin cineva care să meargă înaintea Lui, ca *să-I pregătească calea* din punct de vedere duhovnicesc (Is.40: 1-5). Ioan Botezătorul a fost împlinirea acestei profeţii (Mt.3; Mc. 1:1-11; Lc.3:2-18; Io.1:19-36). Slujba lui a fost chemarea personală a oamenilor la pocăinţă fără de care nimeni nu poate fi mîntuit (Lc.13:3). Domnul Isus Şi-a început slujba pe pămînt, *acceptînd botezul* lui Ioan, deşi profetul era de părere că de fapt Mîntuitorul trebuia să fie Cel ce botează (Mt.3:14-16). Domnul a făcut aceasta numai „ca să împlinească tot ce trebuie împlinit", căci El personal nu avea nevoie de pocăinţă. La botezul Lui, *Duhul Sfînt în chip vizibil L-a uns* pentru lucrarea Lui, şi s-a auzit glasul Tatălui, care a proslăvit pe Fiul Său. „Anii de rămînere în umbră" au trecut. El *a chemat pe cei doisprezece ucenici* să-L urmeze şi Şi-a început senzaţionala Sa lucrare care a durat cam trei ani.

6. ISPITIREA ŞI SCHIMBAREA LA FAŢĂ. Domnul Isus a predicat în Galilea, Iudea şi dincolo de Iordan, dar nu a părăsit niciodată Israelul. Din multele evenimente ale lucrării Sale trebuie mai ales luate în seamă două dintre ele, cele care pun accentul pe slava Persoanei Sale. El a fost expus în timpul postului de 40 de zile din pustie, la *ispitirea* Satanei (Mt.4:1-11; Lc.4: 1-13). Cele trei domenii ale ispitirii s-au referit la dorinţa fizică, mîndria duhovnicească şi ispitirea lui Dumnezeu prin cutezanţă, semeţie şi chiar obrăznicie. Împotrivirea Lui plină de succes a fost dovada caracterului Său fără păcat. O arătare spectaculoasă a slavei Sale divine au văzut-o cei trei apostoli pe muntele

Schimbării la față (Mt.17:1-8; Mc.9:2-9; Lc.9:28-36). Ei au văzut acolo slava Sa, care era slava lui Dumnezeu, strălucind ca o lumină mare. Fața Lui strălucea ca soarele. Și din nou s-a auzit glasul Tatălui spunînd că Își găsește plăcerea în Fiul Său Preaiubit. Atît ispitirea cît și schimbarea la față au dezvăluit absoluta unicitate a lui Isus.

7. MINUNILE ȘI ÎNVĂȚĂTURA LUI. Ca și Moise, Ilie și Elisei în Vechiul Testament, la fel și Domnul a făcut minuni mari. El S-a referit la aceste minuni ca bază pentru credință (Io.14:11). Chiar dacă și minunile pot fi falsificate, ele sînt văzute de obicei ca evenimente de dincolo de oricare din legile naturale cunoscute. Nicodim credea că minunile lui Isus dovedeau că El venea de la Dumnezeu (Io.3:2). Minunile Lui au fost de diferite feluri. El *a vindecat* într-o clipă o mulțime de suferințe, boli și infirmități (paralizați, orbi, leproși). El Și-a dovedit *puterea asupra naturii* (umblarea Lui pe apă, potolirea furtunii). El *a creat materii* (săturarea celor 5000 și prefacerea apei în vin). El *a poruncit duhurilor rele* să părăsească trupurile victimelor lor. El *a înviat morți* (Lazăr, fiul văduvei din Nain și fiica lui Iair). Minunile Lui au arătat divinitatea Sa și au împlinit Scripturile. Ele au arătat compătimirea Lui pentru cei în suferință. El nu a făcut minunile ca să atragă mulțimile sau să impresioneze pe curioși. Adesea a poruncit celor vindecați să nu mai spună la nimeni.

Metoda Lui didactică era caracterizată prin întrebuințarea regulată a pildelor. Acestea sînt povestiri scurte despre oameni sau evenimente naturale, ca să ilustreze adevăruri duhovnicești. Renumita Lui Predică de pe Munte nu-și are egal (Mt.5-7). Ea a uimit și a mirat pe ascultători (Mt.7:28-29). Vorbirile Lui pline de putere, mai ales cele din Evanghelia după Ioan, sînt mai presus de orice au spus oamenii vreodată, mai ales cele care conțin declarația „Eu sînt". El i-a chemat pe apostolii Săi să-l păstreze cu credincioșie învățăturile și le-a dat să înțeleagă că ele vor provoca dezbinări în casă și în familie (Lc.12:51-53).

8. ADVERSARII LUI. Tot ce este bine și drept își găsește expresia în Domnul Isus. Dar răul se luptă împotriva binelui. Biblia ne arată că o ființă duhovnicească căzută, numită „Satana" sau „Diavolul", a condus împotrivirea (Ap. 12:9). Opoziția satanică a încercat să omoare pe copilul Isus, I s-a împotrivit pe tot parcursul slujbei Sale pe pămînt și a pus în cele din urmă la cale complotul de a-L omorî (Lc.22:2-4). Satana a folosit adesea

pe alții, ca să se împotrivească cu răutate lui Cristos.

9. MOARTEA, ÎNVIEREA ȘI ÎNĂLȚAREA LUI LA CER. Se relatează mai mult de suferințele și moartea lui Isus Cristos în cele patru Evanghelii decît în toate celelalte pasaje din Biblie. Acesta este mesajul central. Fără moartea lui Cristos n-ar exista nici o iertare, nici o salvare și nici o nădejde în viața veșnică - care constituie mesajul propriu-zis al Evangheliei. Jertfa Lui a fost împlinirea profețiilor din Isaia 53, Psalmul 22 și alte locuri din Scriptură. Domnul Isus le-a prezis adesea ucenicilor Lui, greoi la pricepere, moartea Sa (Mt.16:21; 17:9-12, 22-23; 20:18-19). Dușmanii Lui au auzit prezicerea îndrăzneață a învierii Sale și din pricina aceasta au pus o gardă romană la mormîntul Lui (Mt. 27:63-66). Cristos a mustrat mai tîrziu pe ucenicii Lui pentru că nu au crezut Scripturile și Cuvîntul Său (Lc.24:25-27). În vederea morții Lui ce avea să vină și a importanței ei pentru mîntuire, a instituit în ultima noapte de dinaintea răstignirii Lui o masă de aducere aminte (Mt.26:26-28; Mc.14:22-24; Lc. 22:19-20). Trădarea prin Iuda a fost o împlinire a Scripturii, chiar și banii de mituire (Zah.11:12-13). Ultimile Sale rugăciuni și agonia din grădina Ghețimane, complotul dușmanilor împotriva Sa, fuga ucenicilor Săi batjocura și disprețul Sinedriului I-au umplut ultimele ceasuri.

Procuratorul roman n-a putut găsi nici o vină în El, dar a cedat presiunii poporului și L-a osîndit să-Și ducă crucea pe un deal numit Calvar sau Golgota. Amănuntele suferinței Lui și ultimele Sale șapte cuvinte ne sînt descrise într-un mod mișcător. Ultimul strigăt: „S-a isprăvit!" (Io. 19:30), a fost punctul culminant și împlinirea lucrării Sale de mîntuire. Într-un chip tainic a fost folosită nelegiuirea oamenilor în planul veșnic a lui Dumnezeu ca să salveze pe aceia care ar crede în El, deși El a fost omorît prin oameni. Într-un mod de neînțeles a fost suferința Lui suplinitoare, în locul nostru, El a împlinit Scriptura ca cel lovit de Dumnezeu (Is.53:4). El a murit între doi tîlhari și a fost îngropat în mormîntul unui om bogat; și aceasta a fost împlinirea unei profeții (Is.53:9). Garda romană și mormîntul pecetluit cu piatra cea mare nu I-au putut împiedica învierea în a treia zi, exact cum prezisese (Mt.28; Mc.16; Lc.24; Io.20). El S-a arătat cîtorva sute de ucenici într-o perioadă de 40 de zile, înainte de a fi luat la cer dinaintea ochilor lor (1.Cor.15:6; Fap.1:3-9). Mîinile străpunse pe care le-a arătat „îndoielnicului Toma" nu mai lăsau nici o îndoială că Cristos înviase cu adevărat

(Io.20:25-28).

10. A DOUA SA VENIRE ŞI VIITOAREA SA ÎMPĂRĂŢIE. Cuvintele care urmează sînt legate de făgăduinţa privitoare la înălţarea Lui la cer şi revenirea Sa: „Şi după ce Mă voi duce... *Mă voi întoarce*" (Io.14:3). Domnul a vorbit adesea despre aceasta. Ucenicii Lui L-au întrebat: „Care va fi semnul venirii Tale? (Mt.24:3). Promisiunile Vechiului Testament privitoare la venirea lui Mesia se împart în două grupe: (1) cele după care El urma să sufere şi să fie tăgăduit, şi (2) acelea după care urma să domnească. Aceste două evenimente par adesea să se contopească într-unul singur (Is.61:1-2; Lc.4:8-21). Aceasta i-a pus adesea în uimire pe profeţi (1.Pet. 1:10-12). Acum totul este mult mai clar. Prima Sa venire a împlinit literal toate Scripturile referitoare la suferinţele lui Mesia. A doua Sa venire va fi de asemenea o împlinire literală a Scripturilor, care au ca obiect Împărăţia Sa de pace şi dreptate pe pămînt (Is.11:6-9; 65:18-25). Evenimentele celei de a doua veniri a Sale se vor înşirui după cum urmează:

1. Credincioşii vii şi morţi în Cristos vor fi ridicaţi deodată la cer, întîmpinîndu-L pe Domnul „în văzduh". Aceasta este numită în general „răpire" (1.Tes.4:16-17). 2. Pe pămînt începe *perioada „necazului cel mare"* (Ap.7:14).

3. După necazul cel mare, Cristos va reveni cu credincioşii pentru slavă şi judecată. Aceasta este numită în general „revelaţie, descoperire" (Ap.19:11-16).

4. După această descoperire urmează împărăţia de 1000 de ani cînd Cristos va domni pe pămînt (Ap.20:4-6).

„Împărăţia lui Dumnezeu" sau „Împărăţia lui Cristos" a dat tot mereu credincioşilor de gîndit. Împărăţia Lui întruchipează domnia Lui peste poporul Său. Ea conţine un *aspect de prezent,* după care credincioşii sînt deja de acum în Împărăţia Sa (Col. 1:13). Împărăţia era prezentă în Persoana lui Isus Cristos, cînd a trăit pe pămînt (Lc.17:20-21; 11:20; Mt.12:28). Dar ea conţine şi un *aspect viitor,* după care noi aşteptăm viitoarea Sa Împărăţie văzută (Fap.1:6; Ap.11:15). Va fi un cer nou şi un pămînt nou (Ap.21:1; Is.65:17). Căci pămîntul va fi plin de cunoştinţa Domnului, întocmai cum e fundul mării de apele care îl acoperă (Hab.2:14). Fiecare genunchi se va pleca atunci înaintea Lui (Fil.2:10-11). În prezent El este punctul central al închinării cereşti (Ap.5:8-14). *Într-o zi va avea loc judecata finală. Toată* judecata a dat-o Dumnezeu Fiului (Io.5:22). Pe marele tron alb

El va judeca pe cei pierduți din pricina păcatelor lor (Ap.20: 11-15). Pe scaunul de judecată a lui Cristos El va judeca pe cei credincioși după viața și slujba lor (2.Cor.5:10; 1.Cor.3:11-15).

Concluzie

Scepticii pun adesea la îndoială temeliile adevărului care au fost arătate aici. Ei spun că nu am putea dovedi cu certitudine din punct de vedere istoric pe Cristos, deși istoricul evreu Iosephus și istoricii romani ca Tacitus, Suetonius și Plinius într-o perioadă de 100 de ani după viața Lui de pe pământ au relatat despre El. Autenticitatea documentelor Noului Testament ca și copii nefalsificate, literale ale originalului au fost puse la îndoială, deși nici o însemnare din antichitate nu se referă nici pe departe la neverosimilitatea lor. Există mii de manuscrise, ca să nu mai vorbim de fragmente, unele din ele scrise doar la cîțiva ani după original (de exemplu părți din Evanghelia după Ioan, care se află astăzi în biblioteca din Manchester, Anglia). Dimpotrivă, există un interval de timp de o mie de ani între originale și cele mai vechi copii ale tuturor istoricilor greci și romani care se află în posesia noastră. Există în plus doar o mînă de asemenea copii vechi ale acestor foarte acceptate lucrări istorice și literare; totuși nici una nu este pusă serios la îndoială. Nici o lucrare nu a fost vreodată așa de critic, de intensiv și de lung verificată ca Noul Testament și nici o lucrare nu a fost așa de confirmată în autenticitatea ei în așa de multe amănunte prin cercetări istorice și prin arheologie.

Dar cel mai important motiv al nostru pentru a ne încrede în el se află ancorat în Cuvîntul lui Dumnezeu însuși. *Cuvîntul scris* este adeverit și autentificat prin multele profeții împlinite. *Cuvîntul viu,* Domnul nostru Isus Cristos, ne îndeamnă să credem în unicitatea și slava persoanei Sale. Unde să mergem altundeva dacă nu la El (Io.6:67- 68)? El este inima credinței creștine adevărate.

GHID DE STUDIU LA LECȚIA A DOUA

Privire asupra învățăturii despre Cristos.

1. Cum exprimă Numele/titlu lui Isus Cristos în următoarele versete poziția Sa, caracterul Său și lucrarea Sa?

Matei 1:21 Ioan 1:29

Luca 2:11 Ioan 10:36

Luca 19:10 Apocalipsa 19:16

Ioan 1:1,14 Apocalipsa 22:13

Care este Numele/titlu pe care îl preferi și de ce?

2. Redă cu propriile tale cuvinte Coloseni 1:16-17.

De cînd există Isus Cristos (Io.1:3,10; Is.9:6; Mi.5:2)?

Dacă ți-ar spune cineva că Isus a fost prima creatură a Tatălui Său, ce i-ai răspunde?

3. Citește Evrei 1. Explică în ce fel arată următoarele versete că Isus este Dumnezeu:

Versete 2, 3, 10.

Verset 6 (compară cu Luca 4:8).

Verset 8.

Versete 11-12.

4. Ce caracteristici ale divinității lui Isus sînt descrise în următoarele versete?

Matei 28:18,20 Ioan 5:22,27

Marcu 2:5-7 Ioan 6:64

Ioan 1:1; 17:5 Evrei 13:8

5. Ce slujbe au fost prezise pentru Cristos?

Deuteronom 18:18-19

1.Samuel 2:35

2.Samuel 7:12-13

6. Întrucît Isus a fost și Om, în care însușiri te-ai aștepta să vezi că El a fost ca tine?

Matei 4:2 Luca 2:52

Marcu 4:38 Ioan 4:6

7. Prin ce S-a deosebit Isus Cristos de ceilalți oameni?

Matei 1:23 Ioan 7:46

Luca 7:22 Ioan 8:46

8. Care a fost scopul venirii lui Isus Cristos pe pămînt și în ce mod a împlinit El Scripturile prin venirea Sa?

Marcu 10:45b Isaia 53

Cînd a fost plănuită moartea lui Cristos (1.Pet.1:19-20)?

Cine a fost *în definitiv* răspunzător de moartea Lui (Fap. 2:23)?

9. Care ar fi fost urmările, dacă Cristos nu ar fi înviat din morți (1.Cor.15:14-19)? Descrie pe scurt *importanța morții* și învierii lui Cristos pentru propria ta mîntuire.

10. Ce nădejde i s-a dat creștinului în Ioan 14,3; 1.Tesaloniceni 4:16-17 și în Apocalipsa 10:6-9?

Ce poziție va lua Cristos față de aceia care L-au respins (Io.5:22-23; Ap.20:11-15)?

LECȚIA 3

Cristos ca Domn

Cine este Isus Cristos pentru tine? El a pus întrebarea: „Cine zic oamenii că sînt Eu?" (Mt.16:13; 22:41-42; Mc.12:35-37). Apoi a pus întrebarea în mod personal: „Cine ziceți voi că sînt Eu?"

El este Domnul. De sute de ori I-au spus așa ucenicii în Scriptură. Ei nu I s-au adresat niciodată cu Numele de Isus. Ar fi fost de neconceput. Ei L-au numit Învățătorul, nu numai în sensul de Unul care-i învață (Rabbi, Didascalos), ci și în acela de șef, de superior (Epistates, despotes). A durat mult pînă au înțeles că El era Dumnezeu, deși făcuse declarații clare despre aceasta (Io. 14:8-11; Io.8:24,58) sau i-a trimis spre versete biblice ca Psalm 110:1 (Mt.22:41-45). El le-a făcut de știut că era Domn peste soarta veșnică a oricărui om (Mt.7: 21-22). Cu toată priceperea lor mărginită au recunoscut că Isus Cristos este Domnul și L-au urmat, deși alții s-au întors de la El (Io.6:66-67).

Cuvîntul „Domn" are trei înțelesuri: Poziție, drept de posesiune și stăpînire. Profetul a văzut „pe Domnul șezînd pe un scaun de domnie foarte înalt" (Is.6:1). Acest verset este aplicat în Noul Testament cu privire la Cristos (Io.12:41). Aceasta este *poziția* Lui, ca Cel ce stă pe tron. Pavel scrie: „Al Domnului este pămîntul și tot ce cuprinde el" (1.Cor.10:26). Acesta este *dreptul Său de posesiune* peste tot ceea ce se află pe această planetă. Petru a răspuns la porunca Domnului de a ieși încă odată pe mare cu cuvintele: „Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și nu am prins nimic; dar, la cuvîntul Tău, voi arunca mrejile!" (Lc.5:5). Aceasta este *stăpînirea, autoritatea* Lui.

Poziția Lui ca Domn.

1. VESTIT. „Isus Cristos, care este Domnul tuturor" (Fap. 10:36), a spus Petru sutașului roman, care îl întrebase despre calea către Dumnezeu. Acest Isus, care fusese răstignit, era mai mult ca un Izbăvitor uns. El este „Dumnezeu și Cristos" (Fap. 2:36). El este Creatorul tuturor lucrurilor (Io.1:3; Col.1:16). Îi sînt supuși îngerii, stăpînirile și puterile (1.Pet. 3:22). El domnește „mai presus de orice domnie, de orice stăpînire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate nu-

mi" (Ef.1:21). El este preaslăvitul „Domn al domnilor şi Împărat al împăraţilor" (Ap.17:14; 19:16). Toţi vor cădea în faţa tronului lui Dumnezeu şi I se vor închina (Ap. 4:10-11; 5:12-14).

2. RESPINS, lepădat, tăgăduit. Este remarcabil faptul că atotputernicul Creator a îngăduit de fapt o răzvrătire. Aceasta rămîne una din tainele hotărîrilor lui Dumnezeu. Răzvrătirea a început în lumea nevăzută, cînd Satana a poftit să fie egal cu Dumnezeu (Is.14:12-14; Ez.28:13-17). Ea s-a întins şi în lumea îngerilor (2.Pet.2:4) şi a ajuns în cele din urmă pe pămînt la oameni (Gen.3; Rom.5:12). Aceasta L-a dus pe Dumnezeu la mărturisirea tristă: „Am hrănit şi am crescut nişte copii, dar ei s-au răsculat împotriva Mea" (Is.1:2). Nemulţumirea faţă de conducătorii hotărîţi de Dumnezeu a fost văzută de El ca o lepădare a Celui care îi dăduse (1.Sam.8:7). Cînd Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, şi El a fost respins la fel (Is.53:3). Domnul vieţii a fost omorît (Fap.3:15).

3. RECUNOSCUT. Slava lui Dumnezeu şi realizarea în final a planurilor Sale depinde tot atît de puţin de supunerea şi ascultarea omului de Dumnezeu cum nu depinde existenţa unui atom de credinţa noastră în existenţa lui. Partea care Îl tăgăduieşte şi Îl respinge este mult prea mică în universul nemărginit. Vîntul şi valurile au ascultat de El pe pămînt (Mt.8:27). Demonii au fost supuşi Cuvîntului Său (Mc.1:27). Legiuni de îngeri au stat gata să asculte de poruncile Lui (Mt.26:53). Milioane de oameni au fost de bună voie gata să se supună autorităţii Lui ca răspuns la jertfa Lui de dragoste de pe cruce. Duşmanii Lui vor trebui să-L laude (Ps.76:11). Cetele din iad se vor uni într-o zi cu cei ce sînt în cer ca să-şi plece genunchii înaintea lui Cristos şi vor trebui să recunoască că El este Domnul (Fil.2:10-11). Domnul Isus a spus: „Voi mă numiţi Învăţătorul şi Domnul, şi bine ziceţi, că sînt" (Io.13:13).

Dreptul Lui de posesiune ca Domn.

1. DESCRIS. Totul aparţine lui Dumnezeu (Ps.50:10-12) de drept prin creaţie. Domnul S-a plîns că chiar şi boul şi măgarul îşi cunosc stăpînul, dar poporul Lui nu ştia cui îi aparţinea (Is.1:3). Ca lutul în mîna olarului, aşa trebuiau şi ei să fie în mîna Lui (Ier.18:6). Oamenii aparţin lui Dumnezeu prin mîntuirea cu sîngele scump a lui Isus Cristos (1.Pet.1:18). Cristos a murit pentru păcatele întregii lumi (1.Io.2:2). El a răscumpărat

şi pe profeţii şi învăţătorii mincinoşi care s-au lepădat de El (2.Pet.2:1).

2. RECUNOSCUT. Cineva poate deveni copil a lui Dumnezeu *prin hotărîre proprie*, cînd Îl primeşte pe Isus Cristos ca Domn şi Mîntuitor (Io.1:12). După aceea credinciosul nu-şi mai aparţine lui însuşi, căci a fost răscumpărat cu un preţ (1.Cor. 6:19-20). El a recunoscut că nu este în stare să fie propriul său stăpîn, după cum nu este în stare să se mîntuiască pe sine însuşi. El recunoaşte pe Isus ca Domnul lui, cum a făcut Toma (Io.20:28). Nu există nici o bază biblică pentru un gînd ca: „L-am primit pe Isus Cristos ca pe Mîntuitorul meu, dar nu şi ca pe Domnul meu". Expresia „Domnul Isus Cristos" sau „Isus Cristos Domnul nostru" este mult prea adesea folosită în sensul de „Isus Mîntuitorul nostru". A primi, a accepta pe Isus înseamnă a-L accepta ca Domn. Poate că cineva nu înţelege imediat înţelesul deplin al domniei lui Isus Cristos, cînd este salvat; poate din păcate să eşueze adesea în a face voia Stăpînului; poate să se împiedice şi să cadă; dar adevăratul credincios, cînd vine la El, Mîntuitorul, nu-I va tăgădui conştient domnia sau nu va despărţi faptul că este salvat de El de domnia pe care vrea El s-o aibă în viaţa lui.

3. DOVEDIT. Învăţătorul a întrebat pe oameni: „De ce-Mi ziceţi: ‚Doamne, Doamne!' şi nu faceţi ce vă spun Eu?" (Lc. 6:46). Aceasta nu este corect în ochii Lui. Strigătul „Doamne, Doamne!" şi dovada că am făcut lucrări mari nu ne dau intrare în cer dacă refuzăm să facem voia lui Dumnezeu. El va răspunde: „Niciodată nu v-am cunoscut" (Mt.7:21-23; Lc.13:25-27). Dacă cineva zice că este credincios, dar refuză să-L asculte pe Dumnezeu, este socotit ca mincinos (*1.Io.2:3-4*). *Copilul lui* Dumnezeu recunoaşte pe Isus Cristos ca Domn şi dovedeşte prin viaţa lui că mărturisirea este adevărată.

Stăpînirea Sa ca Domn.

Ce trebuie să facem? Mulţi L-au *primit* pe Isus ca Domn, dar numai cu buzele. Alţii se numesc creştini chiar fără această mărturisire cu buzele. Totdeauna a existat împotrivire contra domniei Lui (Lc.19:14,27). Societatea a dezvoltat concepţia unui om autonom, de sine stătător, independent de conducere străină. Această învăţătură a cîştigat deja multă influenţă. Omului i se spune: „Tu eşti important, şi contează numai ce gîndeşti şi simţi

tu. Important este numai să ai o părere bună despre tine însuți". Noțiuni ca autorealizarea, descoperire de sine, egoism, autoperfecționare, mulțumire de sine sînt aduse frumos ambalate printre oameni.

Sfînta Scriptură ne spune că noi sîntem chemați la voia lui Dumnezeu și nu la voia noastră proprie; la domnia lui Dumnezeu, nu la domnia eului, la descoperirea lui Dumnezeu, nu la descoperirea de sine, la dragostea de Dumnezeu, nu la egoism, la Dumnezeu ca punct central, nu la Eu ca punct central. Temelia Bibliei nu este „mai întîi eu" ci „mai întîi Dumnezeu, apoi aproapele și la urmă eu". Mulți oameni din zilele de astăzi sînt ca Narcis din mitologia greacă. El s-a îndrăgostit de propriul său chip reflectat de apă și a pierit pentru că dragostea lui de sine nu putea găsi nici o împlinire. Falimentul moral este rezultatul moral al celor care se iubesc mai mult pe ei înșiși (2.Tim. 3:2). În zilele noastre se aduce mai multă cinste creaturii decît Creatorului (Rom.1:25).

Necesitatea de a primi pe Isus Cristos ca Domn trebuie să fie transpusă în practica vieții noastre. Ca să facem progrese în viața creștină, trebuie să înțelegem că nu ne mai aparținem nouă înșine. Cei din Macedonia „s-au dat mai întîi pe ei înșiși Domnului" (2.Cor.8:5). După ce ne-am socotit morți față de păcat (Rom.6:11), trebuie să ne punem la dispoziția lui Dumnezeu (Rom.6:13). Trebuie să-I aducem trupurile noastre ca o jertfă vie (Rom.12:1-2), ca să experimentăm schimbarea fundamentală pe care o află cei care sînt conduși de Dumnezeu. Cunoștința despre domnia Lui ar trebui să ne aducă la atitudinea duhovnicească „ca El în toate lucrurile să aibă întîietatea" (Col. 1:18). Trebuie să spunem cu cuvintele din rugăciunea domnească: „Facă-se voia Ta" (Mat.6:10).

Iată domenii în care domnia Sa trebuie să devină realitate:

1. PRIORITĂȚI. „Căutați mai întîi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui" (Mt.6:33). Cristos nu va sta nicăieri pe locul al doilea și să lucreze totuși eficient în viața noastră.

2. TRUP. Noi sîntem răscumpărați cu un preț și această răscumpărare include și trupul în care trăim (1.Cor. 6:19-20). El este Templul Lui.

3. POSESIUNI. El este Domn peste tot ceea ce ne-a dat El (1.Cr.29:14). Noi sîntem ispravnicii sau gospodarii (1.Cor.4:2). Posesiunile, talentele și timpul Îi aparțin și ne sînt date doar în împrumut.

4. RELAȚII ÎNTRE OAMENI. El ne poruncește să ne iubim unii pe alții cum ne-a iubit El (Io.15:12). Această iubire este caracteristica unui ucenic al lui Isus (Io. 13:35). Ea este jertfitoare, nu sentimentală. Trebuie să ne îngrijim unii de alții cum a făcut-o El. Noi știm că El era despărțit de păcătoși din punct de vedere moral (Evr.7:26), totuși a mîncat cu ei (Lc.15:2). Amîndouă, dragostea și sfințenia trebuie să ne definească legăturile cu ceilalți. Duhul Sfînt interzice „prietenia cu lumea" (Iac.4:4), sau cu ceea ce o reprezintă (1.Io.2:15-16). De asemenea, trebuie să avem ordine în legăturile noastre familiale (Ef.5:22-25; 6:1-2).

5. CHESTIUNI DE SERVICI, FAMILIE ȘI ȘCOALĂ. Fie că poruncim și dăm altora de lucru, fie că sîntem din cei ce execută, ni se cere să fim cinstiți și drepți (Ef.6:5,9; Iac.5:4). Tot ce facem să facem din toată inima, ca pentru Domnul (Col.3:23).

6. VORBIREA ȘI GÎNDIREA. El ar trebui să fie Domn și peste limba și mintea noastră. El vrea să vorbească prin noi, dacă Îl lăsăm (Mat.10:20). Trebuie să fim grabnici la ascultare, dar înceți la vorbire (Iac.1:19). Nu ar trebui să vorbim nimic rău despre alții (Iac.4:11). El ne cunoaște gîndurile și vede necurăția din ele (Mt.5:19-20).

7. SPERANȚE ȘI PLANURI. Ce va rezista cercetării și judecății Sale în vederea veșniciei (1.Cor.3:11-15)? Noi trebuie „să umblăm după lucrurile de sus unde Cristos șade la dreapta lui Dumnezeu (Col.3:1). Ce lucruri pămîntești au valoare veșnică? Următoarea listă ne poate ajuta să ne îndreptăm atenția spre acele domenii unde trebuie să creștem:

- Începe fiecare zi cu o nouă predare a vieții mele în mîna Lui?
- Îmi pun toate interesele mele pe locul doi după interesele Lui?
- Îl întreb mai întîi pe El înaintea fiecărei hotărîri pe care trebuie s-o iau? - Merge fiecare din îndatoririle mele conform cu îndatorirea față de El?
- Are fiecare din legăturile mele aprobarea Lui?
- Poate fi El prezent cu bucurie la fiecare din acțiunile și faptele mele?
- Este El domnitor în toate domeniile vieții mele?

Concluzie

Nu poate exista o creştere adevărată într-un credincios, pînă nu coboară de pe tron pe Eul lui care îşi dă importanţă şi nu-L lasă pe tron pe Cristos. Rădăcina bolii de care suferă mulţi credincioşi şi biserici este incompleta predare lui Dumnezeu. Domnul spune: „Fiule, dă-mi inima ta" (Prov.23:26). Aceasta este decisiv în viaţa noastră. Aici trebuie Cristos să conducă, să stăpînească ca Domn. Ea este poziţia cheie de creştere ca creştin, neapărat trebuincioasă pentru o viaţă în plinătatea lui Dumnezeu.

Cu multă vreme în urmă a afirmat cel mai mare duşman al omului, că Dumnezeu, punîndu-Şi voinţa Sa înaintea celei a noastre, ne reţine pe nedrept ce este mai bun (Gen.3:5). Generaţii la rînd au plătit un preţ groaznic pentru că un om a crezut în defăimarea Aceluia care ne iubeşte cu o dragoste veşnică. Viitorul nostru depinde de credinţa că supunerea sub voia lui Dumnezeu, sub domnia lui Cristos, sub conducerea Celui veşnic este esenţială pentru binele nostru veşnic.

GHID DE STUDIU LA LECȚIA 3

Cristos ca Domn

1. Ce înveți despre poziția lui Isus Cristos din următoarele versete (Ef.1:20-21; Col.1:18; 1.Pet.3:22; Ap.4:10-11; 12:13)?

2. Scrie persoane sau lucruri care au recunoscut sau vor recunoaște domnia lui Cristos:

Matei 8:27 Romani 14:9

Matei 26:53 Filipeni 2:10-11 Marcu 1:27

3. Cum a fost primit Domnul cînd a venit pe pămînt (Io. 1:10-12)? Care a fost obiecția de bază a cetățenilor din Luca 19:14,27 și cum se aplică aceasta la cei ce resping astăzi pe Cristos ?

4. Care este înțelesul mărturisirii lui Toma din Ioan 20:28 ?

Ce trebuie să recunoască un om, ca să fie mîntuit (Rom. 10:9-10)?

După părerea ta, ajunge pentru mîntuire să primești pe Isus ca Mîntuitor și totuși să-L tăgăduiești ca Domn? Explică de ce.

5. Există posibilitatea să spui că Isus este Domn și totuși să nu fii mîntuit (Mt.7:21-23; Lc.6:46; 13:25-27; 1.Io.2:3-4)? De ce?

6. Redă cu propriile tale cuvinte Romani 12:1-2.

Ce acțiuni sînt cerute în acest pasaj pentru înfăptuirea domniei lui Cristos în viața noastră practică?

7. Schițează în partea stîngă chipul unui om care trăiește domnia lui Cristos, iar în dreapta chipul aceluia care nu-L recunoaște în mod consecvent pe Cristos ca Domn în viața lui.

Mod general de viață	
Coloseni 2:6	Efeseni 2:1-2
Sexualitate	
1 Corinteni 6:18-20	1.Corinteni 6:9-10
Vorbirea	
Coloseni 4:6	Coloseni 3:8-9
Comportarea la servici	
Coloseni 3:23-24	Coloseni 3:22
Relații familiale	
Coloseni 3:18-21	Coloseni 3:18-21

8. Cum ai răspunde cuiva care afirmă despre sine că este creștin, dar a cărui viață nu arată vreo dovadă de supunere practică față de domnia lui Cristos?

9. Apocalipsa 3:20 vorbește de faptul că Isus Cristos stă în

fața „ușii inimii" și bate. Care este primul pas ca Cristos să devină Domn în viața ta? Ce „cameră" din „casa" ta trebuie să mai eliberezi, ca Cristos să poată intra foarte concret? De ce? Ce vrei să întreprinzi practic pentru aceasta?

10. Explică cu propriile tale cuvinte ce înseamnă pentru tine domnia personală a Domnului.

LECȚIA 4.

Îngropat în botez.

Există multe deosebiri în tradiția și practicarea bisericească a botezului. Chiar și creștini maturi sînt de păreri diferite. Totuși botezul rămîne o poruncă de bază a Domnului Isus pentru toți cei care-L urmează. „Botezați-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh" (Mt.28:19). Credincioșii trebuie să fie botezați cînd sînt mîntuiți (Mc.16:16). Primii creștini au fost astfel învățați, și ei au ascultat (Fap.2:38,41; 8:12, 36-39; 9:18; 10:47; 16:15.33; 18:8; 22:16). A fost primul lor *pas al ascultării.* Prin aceasta noii convertiți s-au expus adesea persecuției. Ei deveniseră creștini și erau gata să facă acest pas al identificării lor publice ca răspuns la porunca Celui pe care L-au mărturisit ca Domnul și Mîntuitorul lor.

Există alte botezuri?

Pasajele citate mai sus din Scriptură se referă la așa-numitul botez al credinței, tema acestei lecții. Trebuie să-l deosebim de alte întrebuințări ale cuvîntului „botez".

1. CURĂȚIRE CEREMONIALĂ ÎN IUDAISM. (Lc.11:38,39; Mc.7:4; Evr.6:2; 9:10). În Vechiul Testament preoții erau curățiți în acest mod. Mai tîrziu au fost curățite astfel vase de mîncare și băut; mîinile erau scufundate în apă înaintea meselor; proseliții, care trecuseră de la păgînism la iudaism erau botezați ca să fie curățiți.

2. BOTEZUL LUI IOAN AL POCĂINȚEI (Mc.1:2-4; Lc. 3:3-4; Io. 1:31; Fap.13:24). Aici Israelul ca națiune a fost chemat să se întoarcă la Dumnezeu. Ca premergător, înaintaș al lui Mesia, Ioan trebuia să „pregătească calea Domnului". Acest botez este diferit de botezul creștin (Fap.19:3-5), deși și el cerea scufundarea în apă (Mt.3:16; Io.3:23). Domnul Isus S-a lăsat botezat de Ioan nu pentru că avea nevoie de pocăință, ci ca să „împlinească tot cea ce trebuia împlinit" (Mt.3:14-15). Botezul lui Cristos prin Ioan a stat la începutul lucrării Sale publice.

3. BOTEZUL SUFERINȚELOR LUI CRISTOS (Lc.12:50; Mc.10:38-39; Mt.20:22). Asupra Lui a căzut osînda lui Dumnezeu pentru păcatele noastre (Is.53:4; 1.Pet.3:18). Cînd a murit pe

cruce pentru păcatele noastre, peste El au trecut toate talazurile și valurile mîniei lui Dumnezeu (Ps.42:8).

4. BOTEZUL CU DUHUL (Mt.3:11; Mc.1:8; Lc.3:16; Io. 1:33; Fap.1:5; 11:16). Acesta a fost profețit de Ioan și s-a întîmplat la Rusalii (Fap.2). Scopul lui era să facă pe credincioși să fie o parte a Templului lui Cristos (1.Cor.12:13). Altfel spus, ne unește cu El, sîntem „în Cristos".

Nu vrem să încercăm a cerceta alte înțelesuri cu totul diferite ale cuvîntului „botez" în legătură cu *focul* (Mt.3:11-12; Lc. 3:16-17), cu *Moise* (1.Cor.10:2) și cu *cei morți* (1.Cor.15:29), pentru că sînt străine de scopul pe care ni l-am propus aici.

Cine ar trebui să fie botezat?

Nu există vreo însemnare în Noul Testament ca să fi fost botezat cineva fără să mărturisească cel puțin credința în Cristos. Botezul înainte de mîntuire este deja obișnuit de veacuri în multe biserici, dar în Scriptură nu găsim o asmenea practică. În Biblie ordinea este: Mai întîi credință, apoi botez. Vedem aceasta în porunca lui Cristos: „Faceți ucenici...și botezați-i" (Mt.28:19); „...Cine va crede și se va boteza" (Mc.16:16). La Rusalii, Petru a explicat tuturor care vroiau să fie mîntuiți: „Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Cristos" (Fap.2:37-38). Vistiernicul etiopian și-a mărturisit credința, *înainte* ca Filip să-l boteze (Fap.8:36-37). Corintenii au crezut și au fost apoi botezați (Fap.8:8). Noi sîntem mîntuiți, prin faptul că credem în Evanghelie (Ef.1:13; 1.Cor.15:1-4), din care botezul nu face parte (1.Cor.1:17). Mai întîi trebuie să vină convertirea și credința în Cristos (Fap.20:21).

Ce este cu botezul copiilor?

Deși botezul copiilor nu este niciodată amintit clar și precis în Noul Testament, multe confesiuni îl practică de veacuri. Temeiurile istorice ale acestora pentru botezul copiilor sînt:

1) Ca să salveze pe copilaș de iad,

2) Să înceapă procesul mîntuirii, care mai tîrziu să fie pecetluit prin „confirmare", sau

3) să facă conștienți pe părinții sau pe nașii copilului prin serviciul religios de botez sau de dedicare de importanța unei educații creștine.

Gîndul că o suspendare a botezului ar osîndi copilul la iad, este o părere groaznică despre Dumnezeu. Dar şi ideea despre botezul copiilor ca de început al procesului de mîntuire, prin care copilul află har, este la fel de nesusţinută de Scriptură. Oricît de frumos poate fi serviciul religios de botez sau de dedicare, totuşi el este necunoscut Noului Testament. Cu toate acestea s-a încercat să se aducă argumente din Biblie pentru botezul copiilor mici.

1. TEXTE DOVEDITOARE, CITATE ADESEORI. Marcu 10:13-16 şi Matei 19:13-15 sînt puse deseori în legătură cu botezul copiilor. Mamele şi-au adus copilaşii la Domnul Isus, şi El a spus: „Lăsaţi copilaşii să vină la mine, şi nu-i opriţi, căci Împărăţia cerurilor este ca acelor ca ei". Dar Domnul Isus nu a botezat pe copii, El i-a binecuvîntat. Dacă botezul copiilor spre mîntuire ar fi fost o practică obişnuită la ucenici şi la Învăţătorul lor, ei n-ar fi încercat poate să-i izgonească. Cineva a exprimat-o astfel: „Îl vedem aici pe Isus Domnul, dar nu şi apa". Matei 18:2-6 este un alt loc adeseori citat. Isus a spus: „Adevărat vă spun, că dacă nu vă veţi întoarce la Dumnezeu şi nu vă veţi face ca nişte copilaşi, cu nici un chip nu veţi intra în Împărăţia lui Dumnezeu". El le-a dat lecţii intuitive pe un copilaş, pe care l-a pus în mijlocul lor. El însă vroia să facă clară necesitatea smereniei şi simplităţii, şi nu a botezului. Alt pasaj este 1. Corinteni 7:14. Copiii de credincioşi (fie unul din părinţi, fie amîndoi) sînt socotiţi aici ca „sfinţi". Cuvîntul înseamnă „despărţit, pus deoparte" şi se referă la privilegiul de care se bucură un copil cu părinţi credincioşi. Totuşi, acest privilegiu nu e cauzat de botez, nici nu cere botezul. Scriptura nu spune despre nimeni că din pricina părinţilor creştini este „născut în Biserică". Mîntuirea vine prin naşterea din nou, nu prin naşterea firească (Io.1:13; 3:5-7).

2 MOTIVARE PRIN CIRCUMCIZIE. Copilaşii evrei erau tăiaţi împrejur (circumcizie) la opt zile de la naştere (Lc.1:59), şi prin asta primiţi în poporul evreu. De aceea se crede că şi creştinii au dreptul să-şi boteze copiii. Coloseni 2:11-12 e citat în ce priveşte tăierea împrejur a lui Cristos. Totuşi, aici e avută în vedere moartea Sa, prin care El a dat la o parte păcatul. Din acest pasaj nu se poate deloc deduce o justificare a botezului copiilor.

3. ARGUMENTUL CĂ FAMILII ÎNTREGI AU FOST BOTEZATE. Mîntuirea Lidiei (Fap.16:14,15), a temnicerului din Filipi (Fap.16:30-33), a lui Crispus (Fap.18:18), a lui Ştefana

(1.Cor.1:16; 16:15) sînt cazuri cînd familii întregi au crezut şi au fost botezate. Acum, se presupune de unii că „trebuie să fi existat şi copilaşi în aceste familii", sau cel puţin copii care erau prea mici ca să creadă. De aici se presupune apoi că aceştia erau cuprinşi în botez, deşi în pasajele respective nu există nici un fel de afirmaţii ducînd într-acolo. De fapt, e cel puţin la fel de raţional să presupunem că numai aceia care erau destul de mari ca să înţeleagă şi să creadă mesajul lui Cristos, erau botezaţi (ca în Fap.16:34).

Ce înseamnă botezul credinţei ?

Gîndindu-se la apă, cineva se referă de cele mai multe ori la curăţire, dar credinciosul poate fi făcut curat numai prin sîngele lui Cristos. Înţelesul simbolic al botezului e de fapt moarte, îngropare şi înviere (Rom.6:3-5). Cristos a murit pentru păcatele noastre şi a fost înviat pentru îndreptăţirea noastră. În mîntuire Dumnezeu ne trece toate acestea în contul nostru şi ne aşează „în Cristos" . Noi am murit cu El şi am fost înviaţi cu El în ochii lui Dumnezeu (Col.3:1-3; Rom.6:6-11). Botezul este apoi un semn sau o imagine a ceea ce avusese loc de fapt pentru credincios. Apa botezului preînchipuie simbolic moartea, îngroparea şi învierea credinciosului. Astfel credinciosul este identificat cu Cristos, care a murit, a fost îngropat şi a înviat pentru el. El recunoaşte prin acest act că este una cu Cristos. Botezul este socotit ca „mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu" (1.Pet.3:21). Credinciosul recunoaşte public: „Cristos a făcut pe cruce tot ce era necesar pentru mîntuirea mea; eu am crezut-o în inima mea. De aceea o exprim public în acest mod, cum a poruncit-o El. Eu mă identific cu El". Această identificare trebuie să cuprindă hotărîrea de a duce o „viaţă botezată", o viaţă în care umblăm cu El.

Nu trebuie să discutăm în contradictoriu cuvinte care nu sînt folosite în Scriptură în legătură cu botezul, dar care adesea sînt întrebuinţate de oameni, de ex. sacrament (taină), ritual, ceremonie, iniţiere, pecetea harului, simbolul curăţirii, arvună, etc.

Are botezul ceva de a face cu mîntuirea ?

Foarte multe confesiuni învaţă aşa-numita „naştere din nou prin botez", adică faptul că botezul cu apă regenerează (produce

naşterea din nou) şi aduce iertarea păcatelor. Ce locuri din Scriptură sînt citate pentru sprijinirea acestei învăţături ?

1. IOAN 3:5. Se spune că expresia „născuţi din apă şi din Duh" indică spre faptul că naşterea din nou e lucrată prin botezul cu apă. Dar aici trebuie spus că în primul rînd cuvîntul „botez" nu e deloc amintit. Apă nu înseamnă totdeauna botez. În Ioan 7:38-39 e folosită ca simbol al Duhului Sfînt. Conjuncţia între „apă" şi „Duh" (grecește: kai) nu este o conjuncţie obişnuită şi ar trebui poate mai bine să fie înlocuită cu „anume", „adică". Atunci ar însemna: „...din apă, *adică* din Duh...". Ioan 3:6-8 indică clar spre faptul că cineva trebuie să fie „născut din Duh". Însă apa ar putea aici să fie şi un simbol pentru Cuvîntul lui Dumnezeu. Ioan 15:3 vorbeşte despre curăţirea prin Cuvînt. În Efeseni 5:26 citim despre curăţirea „ prin botezul cu apă prin Cuvînt", iar 1.Petru 1:23 spune că naşterea din nou se face prin „Cuvîntul lui Dumnezeu care este viu şi care rămîne în veac". În al treilea rînd apa este folosită şi ca simbol pentru viaţa veşnică, cînd Domnul vorbeşte în Ioan 4,14 despre „izvorul apelor", „care ţîşneşte în viaţa veşnică". Alte două ilustraţii ale noii naşteri din Ioan 3 folosesc imaginea vîntului şi a şarpelui de aramă. Nici una din cele două nu are ceva de a face cu botezul. Vîntul în suflarea lui este nevăzut, incalculabil şi care nu poate fi apucat. Nimic nu indică spre un servici religios de botez sau ceva asemănător.

2. TIT 3:5. Acest verset vorbeşte despre „spălarea naşterii din nou", dar iarăşi, nu citim nimic despre „botez" (alte traduceri spun „baia naşterii din nou"...). Paralel cu aceasta stă expresia „înnoirea Duhului Sfînt". În afară de asta, cuvîntul grecesc pentru „spălare" nu e „baptismos" (ca în Evr.6:2; 9:10), care e înrudit cu cuvîntul pentru botez „baptisma", ci „loutron" cu înţelesul de „spălare, spălare în întregime, baie" (el apare doar în Tit 3:5 şi Ef.5:26).

3. 1.PETRU 3:21. Expresia „icoana aceasta închipuitoare vă mîntuieşte acum pe voi, şi anume botezul" pare să sprijinească la prima vedere învăţătura despre mîntuirea prin botez. Următoarea propoziţie ia însă acestui gînd suportul, prin faptul că se spune clar şi categoric că botezul *nu* e o „curăţire de întinăciunile trupeşti", cum afirmă susţinătorii naşterii din nou prin botez, *ci* „mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu". Contextul acestui verset vorbeşte despre apele judecăţii din zilele lui Noe, care au nimicit viaţa de pe pămînt, însă au purtat

corabia salvării în siguranță (v.20). În această ilustrare Cristos este corabia salvării. El a mers în locul nostru prin apa morții și noi trecem prin ea cu El. La El ca și corabia noastră salvatoare se referă deci acest tablou al siguranței și salvării. Noi avem siguranța și adăpostul în Cristos, nu în botezul cu apă.

4. MARCU 16:16. Expresia „cine crede și se botează va fi mîntuit" pare totuși să prezinte acum botezul ca o condiție necesară pentru mîntuire. De fapt, ar trebui apoi să nu luăm în considerare următoarea jumătate de verset: „...Dar cine *nu crede*, va fi osîndit". Aici nu scrie: „...Dar cine *nu se va boteza*, va fi osîndit".

5. FAPTE 22:16. Acest verset spune: „Primește botezul și fii spălat de păcatele tale", și învață aparent iertarea păcatelor prin botez. Dar dacă acesta ar fi adevărul, s-ar tăgădui astfel că iertarea păcatelor se face numai prin sîngele lui Isus (1.Io.1:7; Evr. 9:22). Acest verset este o parte din relatarea lui Pavel despre convertirea sa. Anania a cerut lui Pavel să se lase botezat, dar și să cheme Numele Domnului (cf. Rom.10:13). Apa botezului nu spală de păcate (Ap.1:5).

Biblia învață clar că mîntuirea noastră veșnică nu se face prin apă, ceea ce se vede limpede din următoarele exemple:

(1)Tîlharul de pe cruce a fost mîntuit fără apă (Lc.23:43).

(2) Pavel nu a botezat niciodată personal pe aceia pe care i-a condus la Domnul - o neglijență de neiertat, dacă prin aceasta s-ar fi lucrat nașterea din nou (1.Cor.1:14-17).

(3) Isus Însuși nu a botezat, deși El era Mîntuitorul (Io.4:2).

(4) Cei dintre Neamuri au fost mîntuiți și au primit Duhul Sfînt, înainte să fi fost botezați (Fap.10:44-48).

Observația editorilor. Pe de altă parte ar trebui să ne fie foarte clar, nu numai ceea ce locurile din Biblie, care leagă botezul cu „mîntuirea" (Mc.16:16; Fap.2:40-41; 1.Pet.3:21); „spălarea de păcate" (Fap.22:16) și „iertarea păcatelor" (Fap.2:38), *nu* înseamnă, ci și care este *adevăratul lor înțeles.*

Soluția stă după părerea noastră în faptul că Biblia pe lîngă mîntuirea (izbăvirea, scăparea) „verticală" de osînda veșnică pentru cer și veșnicie (în acest sens exclusiv e înțeleasă de cele mai multe ori „mîntuirea" de către noi) cunoaște foarte bine și o „mîntuire" în sens orizontal, temporar: Așa de ex. „m. din mîna dușmanilor" (1.Sam.12:10; Lc.1:71-74); „m. din mîna Egiptenilor" (Ex.3:8; 14:13,30; Jud.10,11-12; Iuda 5); „m. de moarte (trupească)" (Ios.2:13; Ps.33:19; Prov.24:11); „m. din pri-

mejdii" (2.Tim.3:11; 4:18); „m. din mare" (Fap.27:31,44; 28: 1+4); „m. de oamenii răi" (2.Tes. 3:2); ş.a.

Mîntuirea „din acest neam ticălos" (Fap.2:41), salvarea din Egipt prin Marea Roşie, salvarea din lumea cea veche prin apele botezului în cazul lui Noe (Evr.11:7; 1.Pet.3:20-21) le-am putea socoti în rezumat ca „mîntuirea din vechiul sistem lumesc cu toate modurile lui de gîndire şi comportare împotriva lui Dumnezeu". Mîntuirea se face totdeauna prin apă, care înseamnă în momentul respectiv iarăşi moarte faţă de „vechiul sistem lumesc" (omenirea dinainte de potop, respectiv Egiptenii). Tocmai acestea două devin în Noul Testament cele mai însemnate „acţiuni de salvare prin apă" care se referă la botez: 1.Corinteni 10,1-2 şi 1.Petru 3:20-21.

Aşa deci, botezul *nu este în chip absolut* salvare în sensul mîntuirii de păcatele noastre şi salvarea veşnică pentru cer (pe „verticală"), *ci* salvarea *de* lume ca de sistemul de gîndire şi de valori din prezent duşmănos faţă de Dumnezeu, stăpînit de Satana („Egipt", lumea stricată de dinainte de potop, „neamul acesta ticălos"), *spre* o lume nouă, unde principiile şi normele lui Dumnezeu hotărăsc viaţa noastră (pe „orizontală"). Această mîntuire „orizontală", temporară, de aici, a precedat şi precedă însă totdeauna mîntuirea „verticală", veşnică, de dincolo (în cazul lui Israel aceasta era sîngele mielului uns pe uşiorii uşii; în cazul lui Noe Cuvîntul lui Dumnezeu ne arată că el deja cu mult înainte de potop era un „om neprihănit şi fără pată").

Despre pasaje luate individual:

Marcu 16:16. Şi aici mîntuirea „verticală", lăuntrică („cine crede") precedă, cum s-a spus deja, pe cea „orizontală", exterioară („şi se botează"). Totuşi amîndouă alcătuiesc în mod clar o unitate. Credinţa salvează pentru cer. Dar ca o urmare a ei aş vrea să fac această salvare vizibilă şi pe pămînt, prin aceea că mă despart prin botez în mod conştient de cei necredincioşi, ca să trăiesc restul vieţii mele pe *pămînt* după principii, reguli noi, *cereşti.*

Fapte 2:40-41. Cei care au primit în Ierusalim cuvîntul predicat de apostolul Petru, au strigat cu şapte săptămîni mai înainte: „Răstigneşte-l! La moarte cu El! Nu vrem să domnească peste noi! " Prin botez s-au distanţat în mod public de vechea lor viaţă şi gîndire şi au trecut vizibil pentru toţi cei de pe partea „neamului ticălos" pe cea a Cristosului lepădat şi a urmaşilor Lui.

Fapte 22:16. Legătura dintre botez şi spălarea păcatelor arată că botezul este în mod vădit imaginea, chipul exterior al iertării păcatelor. Cristos ne-a spălat prin sîngele Său de păcatele noastre (1.Io.1:7; Ap.1:5). Aceasta este mîntuirea pentru *cer.* În botez ne osîndim vechea noastră viaţă din lume. Aceasta este mîntuirea, salvarea „din neamul acesta ticălos" şi valorează ca mărturie pentru *oameni.*

1.Petru 3:21. Noe a fost salvat prin apa potopului. El a trecut de la un pămînt necurat la unul judecat şi curăţit prin apă. Simbolul acestui lucru e botezul. Botezul ne salvează de această lume, de oamenii care au o conştiinţă rea şi murdară (în primul rînd pentru că ei nu vor să asculte de Dumnezeu şi de Cristosul Lui). Prin faptul că ne botezăm, mărturisim că avem şi că am vrea să avem o conştiinţă bună înaintea lui Dumnezeu, adică faptul că am ascultat odată la convertirea noastră de Dumnezeu şi vrem acum să ne petrecem restul vieţii noastre în ascultare permanentă de Dumnezeu (vezi 1.Pet.4:1-5).

Cum este cineva botezat ?

1. PROCEDEUL BOTEZULUI. Primii creştini au fost botezaţi prin scufundare totală în apă. Turnarea şi stropirea cu apă par să fi început în veacul al doilea şi să se fi răspîndit mult pînă în secolul 13. Totuşi *practica botezului* în Scriptură indică spre scufundarea completă, cum vedem la Ioan (Mt.3:16; Io.3: 23) şi Filip (Fap.8:38-39). *Simbolistica botezului* cere şi ea scufundarea. Îngroparea cu Cristos (Col.2:12; Rom.6:4) e simbolizată mai bine prin scufundare completă decît numai prin stropirea cu cîteva picături. „O picătură e la fel de bună ca un ocean" se spune, dar o picătură nu e un simbol pentru îngropare. *Înţelesul cuvîntului* „botez" implică „scufundare sub apă". Dacă Duhul lui Dumnezeu ar fi avut în vedere stropirea, ar fi întrebuinţat alt cuvînt (rhantizo). Deci practica, simbolistica şi înţelesul cuvîntului de botez indică spre scufundare.

2. FORMULA DE BOTEZ. Formula sau declaraţia la botez este: „În Numele Tatălui, al Fiului şi al Sfîntului Duh" (Mt.28: 19). Cuvintele „în Numele lui Isus" sau „în Numele Domnului" (sau formule asemănătoare) sînt folosite în Fapte 2:38; 8:16; 10:48. Ele par să reprezinte o formă prescurtată, mai ales ca să arate deosebirea de botezul lui Ioan (Fap.19:3-5).

3. BOTEZĂTORUL. Botezătorul ar trebui să vină din rîn-

durile credincioşilor, care să reprezinte pe Domnul şi apoi biserica. Nu este dată vreo calitate necesară. Ordinarea de clerici ca o clasă de persoane diferită de aşa-zişii „laici" nu a fost practicată în Noul Testament.

De ce este botezul aşa de important ?

Poate ne întrebăm acum: „Dacă botezul nu ne curăţeşte de păcat, şi nu ne face mădulare ale Bisericii, sau nu ne garantează mîntuirea, atunci de ce este atunci aşa de important? Reţine următoarele:

1. BOTEZUL ESTE O PARTE INSEPARABILĂ A PORUNCII DE MISIUNE. Ascultare personală faţă de porunca misiunii înseamnă să ascultăm de Domnul şi referitor la botez, să-i învăţăm pe alţii cu privire la el şi să-l practicăm. Prin aceasta ascultăm de invitaţia: „Şi învăţaţi-i să păzească tot ce v-am poruncit" (Mt.28:19-20).

2. BOTEZUL ESTE O MĂRTURIE PENTRU LUME. Botezul este una din cele mai eficace mărturii a credinţei noastre pentru familia şi prietenii noştri.

3. BOTEZUL ESTE O MĂRTURIE PENTRU ALŢI CREDINCIOŞI. Întrucît botezul reprezintă o mărturie exterioară şi publică a identificării credinciosului cu Persoana şi cauza lui Cristos, ca urmare este şi o identificare cu ceilalţi credincioşi. În unele ţări, unde creştinii sînt persecutaţi din pricina credinţei lor, credincioşii se feresc de un creştin care nu e gata de o luare de poziţie publică prin botez.

Concluzie

Noi avem porunca lui Cristos de a ne boteza. Din primele zile ale creştinismului, cei credincioşi în El s-au supus acestui act. Aşa cum trebuie să ducem o viaţă morală bună, să Îi mulţumim prin frîngerea pîinii, să ne mărturisim credinţa în Cristos şi să ne strîngem laolaltă cu ceilalţi credincioşi, aşa trebuie să ne şi botezăm. Botezul nu e necesar pentru mîntuire, dar e important ca mărturie pentru oameni. Trebuie apoi să dovedim şi realitatea mărturisirii noastre de credinţă prin ducerea unei „vieţi botezate".

GHID DE STUDIU LA LECȚIA 4.

Îngropați în botez

1. Ce valoare a pus Cristos pe botez (Mt.28:19-20)? În ce relație stă Ioan 14:21 cu pasajul de mai sus? (Pentru a răspunde la întrebările 2-4, citește te rog Fap.2:41; 8:12,36-39; 10:47-48; 16:14-15, 30-33; 18:8).

2. Care a fost prima acțiune a unui creștin nou convertit pe vremea Noului Testament?

3. Ce hotărire este necesară înaintea botezului credinciosului?

4. Cît de curînd au fost botezați credincioșii de pe vremea Noului Testament după convertirea lor?

Din ce motive ar putea cineva în zilele de azi să șovăie în fața botezului?

5. Sînt invocate nenumărate argumente pentru diferite practici ale botezului (cufundare, turnare, stropire). Din contextul versetelor din Fapte 8:36-39, ce fel de botez a fost practicat în vremea Noului Testament?

6. Care este după 1 Corinteni 15:3-4 mesajul fundamental al Evangheliei?

Cînd se compară acest loc cu Romani 6:3-6 și Coloseni 2:12, cum simbolizează procedeul botezului, mesajul fundamental al Evangheliei ?

7. Redă cu cuvinte proprii Galateni 2:20. Ce declară acest verset despre trăirea vieții „botezate"?

8. Conform întrebării 3 și 6, ar avea botezul unui copilaș sau al unui necredincios vreo valoare ? De ce da sau de ce nu?

Caută cuvîntul „botez" (sau cuvinte înrudite) într-o concordanță. Este amintit vreodată „botez" în legătură cu copiii mici?

Dacă cineva a fost botezat ca și copil mic sau înainte de întoarcerea lui la Cristos, ar trebui apoi să fie botezat ca credincios? Explică!

9. Unele grupări învață că botezul credinței e necesar pentru mîntuire și citează pentru aceasta Marcu 16:16. Bazat pe Fapte 10:44,47,48 (cf. Rom.8:9), cum ai combate această învățătură?

Care este singurul lucru care ne curățește de păcatele noastre (Evr.9:14,22; 1.Io.1:7; Ap.1:5)?

Ce înțeles au următoarele pasaje (Fap.2:40 etc, 22:16; Mc.16:16a; 1.Pet.3:21)?

10. Bifează unul din următoarele răspunsuri:

a) Am fost botezat, după ce L-am primit pe Isus Cristos ca pe Domnul și Mîntuitorul meu.

b) După ce am devenit creștin nu am fost botezat și aș dori foarte mult să vorbesc despre botez cu un frate mai experimentat.

c) Mai am cîteva întrebări despre botezul credinciosului și aș dori mai multe informații.

d) Alte comentarii:

LECȚIA 5

Mîntuire veșnică

„DAR MÎNTUIREA MEA VA DĂINUI ÎN VECI", zice Domnul (Is.51:6b). Marele nostru Dumnezeu și Mîntuitor a început în poporul Său o lucrare și o „va desăvîrși pînă în ziua lui Isus Cristos" (Fil.1:6). Domnul Isus a devenit „urzitorul unei mîntuiri veșnice" (Evr.5:9). El a găsit pentru noi o răscumpărare veșnică (Evr.9:12). Viața care este în Dumnezeu este veșnică (Io.1:4; 5:26; 1.Io.1:2). Și această viață este dată omului prin mîntuire (1.Io.5:11.12). Cine aude Cuvîntul Său (Io.5:24), crede în Fiul (Io.3:15.16) și „mănîncă trupul și bea sîngele Său" (adică revendică pentru el meritul lucrării Sale de pe crucea Golgotei; Io.6:56), acela are viața veșnică. Viața veșnică este *darul* lui Dumnezeu (Rom.6:23; Io.17:2). Acest cadou L-a costat foarte mult pe Dumnezeu, și anume viața și suferințele Fiului Său. El nu poate fi cîștigat prin devotament și ucenicie, căci atunci nu ar mai fi cadou, ci o plată a lui Dumnezeu cuvenită ca ceva datorat (Rom.4:4). Nimic în aceste versete nu indică spre faptul că viața veșnică este o viață pe care un om o posedă numai temporar, cîtă vreme duce o viață corectă. Nu există o învățătură despre o viață veșnică „temporară"; această expresie ar fi o contradicție în sine.

Impresionante sînt versetele care descriu mîntuirea credincioșilor ca pe o continuitate neîntreruptă. Noi sîntem născuți din nou „la o moștenire nestricăcioasă și neîntinată și care nu se poate vesteji, păstrată în ceruri pentru voi. Voi sînteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mîntuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi" (1.Pet.1:4.5). Observă succesiunea neîntreruptă: „Și pe aceia pe care i-a hotărît mai dinainte i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; și pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit" (Rom.8:30). Nici prezentul, nici viitorul nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu (Rom.8:38,39). Dacă am primit viața veșnică prin Domnul Isus Cristos, nimic nu ne mai poate smulge din mîna ocrotitoare a lui Dumnezeu (Io.10: 28,29). Nu este atașată la aceasta nici o condiție, ca de exemplu „dacă oile sînt ascultătoare" sau „dacă se țin strîns de mîna Lui". Și nici un om nu are dreptul să atașeze asemenea condiții

la această declarație din Cuvîntul lui Dumnezeu. Puterea de ocrotire este în Dumnezeu și nu în om. El este în stare să ne păstreze (Iuda 24). Numai El este în stare să ne întărească pînă la sfîrșit (1.Cor.1:8). El este în stare să ne păzească (2.Tim.1:12; 1.Pet.1:5). El este în stare să ne mîntuiască deplin și pentru totdeauna (Evr.7:25). Mîntuirea este valabilă pentru totdeauna, deoarece înfăptuitorul și desăvîrșitorul ei este Dumnezeul nostru atotputernic.

Desăvîrșirea mîntuirii veșnice

Să privim la lucrarea de mîntuire a Aceluia care este „Căpetenia și desăvîrșirea credinței noastre" (Evr.12:2).

1. NAȘTERE DESĂVÎRȘITĂ. Dacă ne-am născut în familia lui Dumnezeu, mîntuirea noastră trebuie să fie veșnică. Domnul Isus a spus lui Nicodim că cineva trebuie să fie „născut din nou" pentru a putea intra în Împărăția lui Dumnezeu (Io.3:3-7). Noi sîntem născuți din nou dacă credem cu adevărat în Numele Fiului lui Dumnezeu (Io.1:12-13). Nicăieri Sfînta Scriptură nu învață că trebuie tot mereu să fim născuți din nou, ca să rămînem mădulare ale familiei lui Dumnezeu. Exact cum nașterea fizică se întîmplă numai o dată, și nașterea duhovnicească se întîmplă doar o dată.

2. JERTFĂ DESĂVÎRȘITĂ. Epistola către Evrei ne face clar că spre deosebire de multe jertfe din Vechiul Testament, lucrarea lui Isus Cristos la crucea Golgotei a rezolvat problema vinovăției păcătoșilor odată pentru totdeauna. Această lucrare e desăvîrșită, veșnică și „odată pentru totdeauna". Noi nu putem și nu trebuie să mai adăugăm nimic. „Prin această voie am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Cristos, *odată pentru totdeauna*" (Evr.10:10). „El, dimpotrivă, după ce a adus *o singură* jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu" (Evr.10:12). „Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvîrșiți pentru totdeauna pe cei ce sînt sfințiți" (Evr.10:14). Nimic din aceste versete nu vorbește de faptul că aplicarea acestei jertfe desăvîrșite la sufletele noastre depinde de neîncetata noastră comportare bună. Credinciosul se bazează pe lucrarea desăvîrșită a lui Cristos, plus nimic, minus nimic.

3. UNIRE DESĂVÎRȘITĂ. Mîntuirea nu ne face numai mădulare ale unei biserici locale. Duhovnicește vorbind, ea ne adu-

ce în Trupul lui Cristos, sîntem uniți cu Fiul lui Dumnezeu. Duhul Sfînt ne botează în Trupul lui Cristos (1.Cor.12:13) și ne face mădulare ale Trupului Său (1.Cor.12:27; Ef.5:30). Această unire este așa de adîncă și de intimă, încît prigonirea credincioșilor se identifică cu prigonirea lui Cristos (Fap.9:4-5). Identificarea noastră cu El în ochii lui Dumnezeu este așa deplină, încît am fost făcuți vii cu Cristos, înviați cu El și așezați cu El în locurile cerești (Ef.2:4-6). Legătura noastră cu Cristos este modelul duhovnicesc pentru legămîntul căsătoriei (Rom.7:4; Ef.5:31-32). Nimic nu ne poate despărți de dragostea și grija Sa (Rom.8:35-39). El a spus: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi" (Evr.13:5).

4. LUCRAREA DESĂVÎRȘITĂ A DUHULUI SFÎNT. Lucrarea Duhului Sfînt în Vechiul Testament și pe vremea Evangheliilor se deosebește de lucrarea Lui actuală din Trupul lui Cristos. Duhul Sfînt venea peste oameni și îi părăsea din nou (1.Sam.16:14). David s-a temut să nu-i fie luat Duhul (Ps.51:11). Domnul Isus S-a referit la faptul că Duhul Sfînt poate fi cerut în rugăciune (Lc.11:13). Totuși Domnul a spus foarte clar că după înălțarea Lui va începe o nouă și deosebită lucrare a Duhului.

Înainte ca Domnul Isus să fie proslăvit, s-a spus: „Căci Duhul Sfînt încă nu fusese dat" (Io.7:39). Duhul Sfînt urma să fie dat mai tîrziu prin Domnul Isus Cristos, ca *să rămînă pe veci* în cel credincios (Io.14:16.17). Aceasta s-a realizat la Rusalii și a fost începutul unei noi ere (Fap.1:4-5; 2:1-18,33). Nici un credincios adevărat nu poate fi acum fără Duhul lui Cristos (Rom. 8:9b). Dacă credem cu adevărat în mesajul Evangheliei, atunci sîntem pecetluiți cu Duhul Sfînt, care este arvuna sau garanția mîntuirii noastre (Ef.1:13-14; 4:30; 2.Cor.1:22). Această ungere a Duhului Sfînt *rămîne în* toți credincioșii adevărați (1.Io.2:27). Fiecare credincios este pecetluit de Dumnezeu și are garanția mîntuirii veșnice și a unei moșteniri veșnice.

5. AVOCAT (APĂRĂTOR) DESĂVÎRȘIT. În întreaga Biblie nu se relatează despre altcineva, în afară de Domnul Isus Cristos, care să nu fi păcătuit niciodată. Ce se întîmplă cînd un adevărat credincios păcătuiește? El trebuie să-și recunoască păcatul și să-l lase (Prov.28:13; 1.Io.1:9). Există însă și necesitatea unui reprezentant pentru noi înaintea lui Dumnezeu cel sfînt. Rolul Domnului Isus Cristos ca Marele nostru Preot este să fie înaintea Tatălui ca Avocatul, Apărătorul nostru (literal: „Unul chemat

în ajutor"). În această funcție El intervine la Tatăl pentru noi (1.Io.2:1). El stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește neîncetat pentru noi (Rom.8:34; Evr.9:24). El este în stare, să mîntuiască pentru totdeauna sau deplin pe aceia pentru care mijlocește El (Evr.7:25-28). Nu se amintește nicăieri că mijlocirea Lui depinde de bunul nostru caracter sau comportare. Cum am putea vreodată să pierdem mîntuirea cu un asemenea Avocat în sala de judecată a cerului?

6. PĂZIRE DESĂVÎRȘITĂ. Orice formă de mîntuire, care ar depinde de credincioșia omului, ar fi dinainte sortită eșecului. Slăbiciunea firii pămîntești e binecunoscută (Rom.6:19). Ceea ce s-a început în Duh, nu poate fi desăvîrșit prin carnea noastră (firea pămîntească) (Gal.3:3). De aceea este foarte liniștitor să ascultăm de cuvintele Mîntuitorului nostru: „Și voia Celui ce M-a trimis este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El. ci să-l înviez în ziua de apoi. Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul și crede în El, să aibă viață veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi" (Io.6:39-40). Domnul este Păzitorul sufletelor noastre, fapt accentuat tot mereu în Noul Testament (Io.10:27-30; 1.Cor.1:8; Fil.1:6; Iuda 24,25; 1.Pet.1:5). Din nici unul din aceste versete nu reiese că această asigurare e dependentă de credincioșia sau sinceritatea omenească.

Probleme referitoare la mîntuirea veșnică

E de înțeles că mulți credincioși sinceri au greutăți în a accepta învățătura despre mîntuirea veșnică. Obiecțiile lor se împart în trei categorii:

1. EȘECUL „CONVERTITULUI".

Unii oameni afirmă că mîntuirea poate fi anulată, deoarece mulți care au mărturisit că sînt creștini (inclusiv predicatori), au eșuat moral, s-au abătut de la Dumnezeu și în final au tăgăduit chiar pe Domnul. Cînd oamenii se întorc la vechea lor viață sau se răzvrătesc, cum pot ei să mai spere în mîntuire? Ca să răspundem la această întrebare, trebuie mai întîi să cercetăm dacă oricine care afirmă că este creștin este și mîntuit cu adevărat. Posibilitatea unei mărturisiri moarte despre Cristos este amintită clar în Noul Testament. Domnul Isus a spus pilda despre grîu și neghină, care cresc împreună (Mt.13:24-30, 36-42). Neghina nu este niciodată copiii lui Dumnezeu. Reîntoarcerea la viața păcătoasă, după ce cineva a cunoscut „calea neprihă-

nirii" este asemănată cu un cîine, care se întoarce la ce a vărsat, sau cu o scroafă, care se tăvălește iarăși în noroi (2.Pet.2: 20-22). Cîinele și scroafa se întorc iarăși la obiceiurile lor firești deoarece n-au fost făcute niciodată prin Duhul Sfînt oi ale lui Cristos. Domnul Isus va osîndi într-o zi pe aceia care vin la El și se fălesc cu faptele lor bune ca dovadă a unei relații vii cu El. El le va spune: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege" (Mt.7:23). E semnificativ că El nu spune: „Odinioară M-ați cunoscut, dar acum v-ați abătut din nou de la Mine".

Credința mîntuitoare se deosebește de pseudo-credință. O rugăciune în copilărie, o mînă ridicată, o ieșire în față la o vestire a Evangheliei, un botez sau o slujbă activă într-o biserică nu pot asigura pe nimeni că e mîntuit. Nu *mărturisirea exterioară* e cea care dă siguranță veșnică, ci *o mîntuire autentică, reală, adevărată.* Păcatele intrate în obicei, ca: imoralitatea, cearta, mînia, beția și gelozia sînt semne avertizatoare: „Cei ce fac astfel de lucruri nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu" (Gal. 5:19-21). Teste sigure ale realității credinței mîntuitoare se află în versete ca: 1.Ioan 2:3-6,15; 3:6-10,14; 5:2-4. Dacă nu ascultăm de Domnul Isus și de Cuvîntul Său, dacă trăim în păcat, dacă iubim lumea și nu iubim pe copiii lui Dumnezeu, atunci ne lăudăm degeaba că Îl cunoaștem. Dumnezeu spune că atunci sîntem mincinoși (1.Io.1,6; 2:4). În acest caz n-a avut niciodată loc o naștere din nou.

2. „PERMIS PENTRU PĂCAT".

Unii trag concluzia că dacă oamenii ar putea avea siguranța mîntuirii veșnice, atunci ei ar fi complet indiferenți pe plan duhovnicesc. Atunci ar fi liberi „să dea frîu liber păcatului". Aceasta este o neînțelegere primejdioasă și o interpretare sucită a acestei învățături. O adevărată oaie a lui Cristos are dorința să-și urmeze Păstorul și nu să-l exploateze dragostea și harul. Sfînta Scriptură învață că Dumnezeu are căi de a umbla cu copiii Săi care se rătăcesc. Una este pedeapsa sau „mustrarea" prin Domnul (Evr.12:5-11). Mustrarea sau dojana se deosebește însă de izgonirea din familia lui Dumnezeu. Dumnezeu îngăduie ca copiii care se abat de pe cale, să-și piardă în această viață bucuria, pacea, mărturia, puterea în rugăciune și rodnicia, iar dincolo în viața viitoare să-și piardă răsplata înaintea scaunului de judecată al lui Cristos. Nici o oaie a lui Cristos n-ar trebui să persiste indiferentă pe o cale rătăcită.

3. PASAJE DIN SCRIPTURĂ CARE STAU ÎN „CONTRADICȚIE" CU MÎNTUIREA VEȘNICĂ.

Unii încearcă să combată doctrina despre mîntuirea veșnică prin faptul că citează pasaje care par să contrazică această învățătură. Totuși doctrina se bazează pe întreaga Scriptură și nu numai pe părți din ea. Cuvîntul lui Dumnezeu nu se va contrazice niciodată pe sine, dacă toate versetele sînt armonizate corect. Multe versete trebuie cercetate serios, din cele care par să spună că oameni, care s-au identificat odată cu creștinii, mai tîrziu au căzut și și-au pierdut mîntuirea. Vom privi mai îndeaproape cele mai importante locuri din Sfînta Scriptură, care aparent stau în contradicție cu învățătura despre mîntuirea veșnică.

a) „Cădere". Cîteva pasaje din Sfînta Scriptură care vorbesc despre oameni care „cad", sînt interpretate uneori că există credincioși adevărați care își pot pierde mîntuirea. Căderea (*apostasia*) înseamnă totuși în primul rînd o lepădare de credință a acelora care au mărturisit odată că sînt creștini. Ea cuprinde în special tăgăduirea lui Cristos și a mîntuirii lucrate exclusiv prin sîngele Său vărsat pe cruce. Asemenea oameni din păcate nu părăsesc biserica. Mulți rămîn și devin chiar învățători (2.Tim. 4:3). Alții pleacă pur și simplu. „Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștri" (1.Io.2:19). Epistola lui Iuda descrie asemenea persoane așa de potrivit, încît a fost socotită imitînd „Faptele apostolilor" ca „Faptele apostaților (celor căzuți de la credință)". Asemenea oameni se furișează neobservați. Ei sînt „neevlavioși" (v.4), „nori fără apă" (v.12), „cei care nu au Duhul" (v.19). Este evident că acești oameni nu sînt adevărați copii ai lui Dumnezeu, deși pot să aibă „o formă de evlavie" (2.Tim. 3:5). Alte descrieri ale unor asemenea oameni le găsim în 1.Timotei 4:1-3; 2.Petru 2:1,15-22; 1.Ioan 2:18-22 și 2.Ioan 7-9. Un alt cuvînt decît *apostasia* este întrebuințat pentru acele persoane care au căzut din har (Gal.5:4), au părăsit dragostea dintîi pentru Cristos (Ap.2:4-5) și și-au pierdut tăria (2.Pet.3:17). Aceste expresii arată un eșec al credincioșilor, dar nu înseamnă o „cădere de la mîntuire".

b) Propoziții condiționate. Mai multe locuri din Scriptură vorbesc despre mîntuire în legătură cu condiția „dacă". Acest „dacă" este astfel înțeles de unii, încît cineva primește mîntuirea numai atunci *cînd* trăiește neîncetat într-un anumit mod. Un studiu mai aprofundat ne va arăta însă că ele mai degrabă

declară că este vorba de oameni a căror mîntuire nu era dinainte autentică, ceea ce ei și dovedesc printr-o viață care nu corespunde standardelor scripturale. Epistola către Evrei conține multe versete cu „condiții", care pun la încercare autenticitatea unei mîntuiri. Epistola este adresată unui grup de ludei alcătuit din credincioși născuți din nou, și cei nenăscuți din nou, nestatornici. Aceștia din urmă riscau să se întoarcă din nou la jertfele aduse idolilor și să nu se mai încreadă numai în sîngele lui Isus Cristos. Fiecare din aceste avertismente e îndreptat spre cei nestatornici, care erau gata să renunțe iarăși la nădejdea confuză pe care și-o puseseră în Cristos, dar care nu produsese o nouă naștere (Evr. 2:1-3; 3:6,12,14; 4:1; 12:25). Alte pasaje, care vorbesc despre o încredere neîncetată în Cristos, sînt 1.Corinteni 15:1-2 și Coloseni 1:22-23.

Pasajul din Evrei 6:4-6 a neliniștit deja pe mulți. Descrierea ar putea să se refere la creștini, cu excepția a două lucruri. Nu se amintește nimic despre o *pecetluire* sau de o *locuire lăuntrică* a Duhului Sfînt, ci numai de o părtășie la lucrarea Duhului Sfînt (v.4). Asta se referă la cel ce pare să meargă pe cale cu Cristos, dar care nu este mîntuit. Apoi însă în versetul 9 scriitorul zice: „Măcar că vorbim astfel, prea iubiților, totuși de la voi așteptăm lucruri mai bune și care însoțesc mîntuirea", spunînd prin aceasta că descrierea de mai sus nu este aplicabilă unor credincioși adevărați. Dacă acest paragraf e o dovadă că o oaie poate fi pierdută, atunci o dovedește prea mult, căci atunci ar fi cu neputință pentru un om care a căzut să se mai pocăiască. Vina de care e vorba aici este o lepădare conștientă de dependența de sîngele lui Cristos, și nu greșeli obișnuite.

O altă avertizare serioasă o găsim în Evrei 10:26-39 unde se vorbește de unii „care păcătuiesc cu voia". Dacă comparăm versetul 26 cu v.39, vom constata că cei doi „noi" se deosebesc unul de altul. Păcătosul premeditat din v.26 s-a abătut de la singura jertfă valabilă și „a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu" (v.29). Cealaltă grupă o găsim în v.39. *„Noi însă* nu sîntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mîntuirea sufletului". Adevărații credincioși nu părăsesc crucea lui Cristos, singura lor nădejde. Credința mîntuitoare este de durată.

c) Diferite pilde. Părți din unele pilde sînt folosite uneori pentru a sprijini învățătura despre o „mîntuire prin dovedirea unei comportări bune". Interpretarea biblică corectă cere totuși

ca amănuntele unei pilde să fie interpretate în lumina şi în contextul învăţăturii de bază a pildei. Vom cerceta aici trei pilde, care sînt adesea folosite pentru a învăţa „mîntuirea prin dovedirea unei comportări bune".

1) Semănătorul (Lc.8:4-15). *Problemă:* Aici sînt unii „care cred o vreme". *Explicaţie:* Se aminteşte şi că ei nu aveau rădăcini. În ce credeau ei ? Şi dracii cred, dar pentru aceasta nu sînt mîntuiţi (Iac.2:19). Pilda se ocupă cu starea inimii acelora care aud Cuvîntul lui Dumnezeu. Cei care aud cu o inimă sinceră şi cinstită, şi cred, sînt mîntuiţi şi ca urmare vor aduce roadă.

2) Ispravnicul (Lc.12:41-48). *Problemă:* Ispravnicul nedrept nu luase în seamă venirea Domnului; „soarta lui va fi soarta celor necredincioşi". *Explicaţie:* Fiecare om este un ispravnic peste toate lucrurile pe care i le-a dat Dumnezeu. Nu există nici o indicaţie că ispravnicul nedrept ar fi fost credincios şi şi-ar fi pierdut mîntuirea.

3) Principiul iertării (Mt.18:23-35). *Problemă:* Se spune că dacă nu iertăm pe alţii, nici Dumnezeu nu ne va ierta pe noi. Robul rău a fost dat pe mîna „chinuitorilor". *Explicaţie:* Nimic nu indică spre faptul că robul, care nu iertase, era şi mîntuit. Ceea ce ar trebui mai cu seamă să învăţăm de aici este să fim drepţi faţă de alţii în lumina harului lui Dumnezeu.

4) Adevărata viţă (Io.15:1-7). *Problemă:* „Dacă nu rămîne cineva în Mine, este aruncat afară ca mlădiţa neroditoare şi se usucă; apoi mlădiţele uscate sînt strînse, aruncate în foc şi ard". *Explicaţie:* Subiectul din acest pasaj este aducerea de roadă, care are nevoie de rămînerea în părtăşie cu Cristos. Arderea mlădiţelor neroditoare de către oameni, cum se face adesea pe cîmp, nu este focul judecăţii veşnice pentru cei pierduţi.

d) Alte pasaje din Scriptură. Pasaje, care vorbesc despre o credinţă naufragiată (1.Tim.1:19-20), despre o credinţă rătăcită (1.Tim.6:10,21) şi despre o credinţă abătută, răsturnată (2.Tim. 2:18) sînt adesea întrebuinţate ca să combată mîntuirea veşnică. Aceste versete pot totuşi să fie aplicate credincioşilor rătăciţi sau învăţătorilor mincinoşi. „Domnul cunoaşte pe cei ce sînt ai Lui" (2.Tim.2:19). Adesea, cînd privim o viaţă confuză, tulbure, nu putem spune cu siguranţă dacă persoana aceea e mîntuită. Din descrierea din Geneza nu putem şti sigur că Lot a fost mîntuit, dar ni se spune asta în 2.Petru 2:7-9.

Credincioşii pot să-şi piardă răsplata la scaunul de judecată al lui Cristos şi totuşi să fie mîntuiţi, chiar dacă lucrarea lor es-

te „ arsă" (1.Cor.3:15). Acesta era fără îndoială gîndul apostolului cînd a vorbit despre primejdia de a deveni lepădat (1.Cor. 9:27). Dar asta nu înseamnă că Pavel se temea că-şi pierde mîntuirea. El era sigur de mîntuirea lui (2.Tim.1:12; 4:7-8).

Concluzie

Reiese clar din Sfînta Scriptură că credinţa mîntuitoare durează pînă la sfîrşitul vieţii, şi nu pentru o clipă. Credinţa mîntuitoare se deosebeşte de credinţa superficială, de consimţămîntul pur mintal la o învăţătură, de rugăciuni rituale şi forme de mîntuire. Adevărata credinţă nu va tăgădui niciodată pe Cristos şi lucrarea Sa mîntuitoare ca pe singura nădejde a omului. Această credinţă va avea ca urmare o viaţă bună şi nu una păcătoasă. Nu omul care *spune* numai că are credinţă e mîntuit, ci acela care arată în viaţa lui realitatea credinţei (Iac.2: 14-24). Cine mărturiseşte că e credincios, fără să arate această realitate în viaţa lui, acela nu poate fi deloc sigur că are „bilet de călătorie" pentru cer. În loc de asta ar putea în ziua judecăţii să stea înaintea feţei Domnului şi să audă îngrozitoarele cuvinte: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtaţi-vă de la Mine!" Dimpotrivă, adevărata oaie a lui Cristos poate să spună: „ Domnul mă va izbăvi de orice lucru rău, şi mă va mîntui, ca să intru în Împărăţia Lui cerească" (2.Tim.4:18a).

GHID DE STUDIU LA LECȚIA 5

Mîntuirea veșnică

1. Ca credincioși, care sînt cîteva din lucrurile de care ne-a salvat Cristos?
(Mt.1:21; Rom.5:8-9; 6:14,17-18; Gal.3:13; Ef.2: 1-6).
2. Ce a făcut Dumnezeu cu păcatele noastre?
(Is.1:18; Ps. 103:12)
Pe ce se bazează iertarea păcatelor?
(Ef.1:7)
3. Cînd și unde au fost înlăturate păcatele noastre?
(1.Pet. 2:24)
Aceasta include *toate* păcatele noastre, sau numai acelea pe care le-am făcut înainte de convertire?
(Evr.9:24-28; 10:10-14)
4. Ce primim cînd credem în Fiul?
(Io.5:24)
O primim imediat, sau doar după ce murim? Explică.
Definește cuvîntul „veșnic" și descrie-i hotarele.
5. Dacă sîntem odată mîntuiți, cum rămînem păstrați în această mîntuire?
(Io.6:39-40; 1.Pet.1:4-5; Iuda 24)
6. Care este relația noastră ca creștini cu Dumnezeu?
(1.Io.3:1.2)
Cum am intrat în această relație?
(Io.1:12-13).
Ce ne poate despărți de această relație cu Dumnezeu?
(Io.10:28-29; Rom.8:35-39)
7. Cum indică lucrarea Duhului Sfînt în viața unui credincios faptul că mîntuirea credinciosului e veșnică?
(Io.14:16-17; Rom.8:9b; Ef.1:13-14; 4:30)
8. Redă cu propriile tale cuvinte 2.Timotei 1:12b.
Ce-i dădea lui Pavel încredere în legătură cu mîntuirea lui veșnică?
(2.Tim.1:12b; 4:7-8,18)
9. Ce declară 1.Ioan 5:11-13 despre posibilitatea de a avea siguranța mîntuirii?
10. Cum ai reacționa la următoarele afirmații și care sînt locurile din Scriptură pe care le-ai cita?

„Nu se poate ști dacă cineva e mîntuit decît numai după moarte".

„Știu că viața mea nu o arată întocmai, dar știu că sînt mîntuit, căci L-am rugat pe Cristos să intre în viața mea cînd eram de opt ani".

„Dacă nu-mi pot pierde mîntuirea, atunci pot să păcătuiesc cît vreau".

„Această învățătură despre mîntuirea veșnică nu poate să fie exactă, căci cunosc un predicator care a fugit cu organista".

LECȚIA 6

Viața în biserică

Ne mișcă adînc cînd descoperim în Sfînta Scriptură că atotputernicul Dumnezeu Se îngrijește de fiecare persoană în parte și iubește pe orice om din creația Sa nemărginită. Psalmistul își exprimă în Psalmul 139: 13-17 bucuria că încă înainte de nașterea lui era cunoscut personal și lăuntric de Dumnezeu. Această grijă iubitoare L-a făcut pe Dumnezeu să dea pe singurul Său Fiu, ca oricine să poată fi salvat de la pierzare (Io.3:16). Fiecare în parte trebuie să-L primească pe Domnul Isus Cristos (Io. 1:12). Nașterea din nou este un eveniment unic ca și nașterea trupească (Io.3:5). Iar creșterea și dezvoltarea depind de relația personală cu Dumnezeu. Aceste gînduri ne-ar putea duce la presupunerea că fiecare credincios are de dus în ochii lui Dumnezeu, doar pentru sine, o viață cu totul individuală. Dar această presupunere este foarte departe de chipul pe care-l găsim în Sfînta Scriptură.

A fi un copil al lui Dumnezeu înseamnă a fi un mădular în familia Lui (1.Io.3:1; Ef.3:15). Noi sîntem împreună „poporul lui Dumnezeu" (1.Pet.2:9-10; Ap.21:3). În ochii lui Dumnezeu sîntem o colonie a cerului pe pămînt, în timp ce sîntem cetățeni ai altei Împărății (Fil.3:20). În Sfînta Scriptură cei ce-L urmează pe Cristos sînt priviți predominant la plural, ca de ex. în următoarele expresii: „credincioși" (Fap.5:14); „ucenici" (Fap.9:1); „sfinți" (Ef.1:1); „frați" (Iac.1:1), iar expresia „creștini" e mult mai puțin întrebuințată (Fap.11:26). (Este de notat că în Sfînta Scriptură nu sîntem niciodată socotiți ca „laici" în sensul poporului simplu, obișnuit, în opoziție cu „clerul", „preoțimea").

Cele mai multe Epistole din Noul Testament sînt adresate unor grupuri de credincioși. Sîntem văzuți în ele ca trăind în părtășie unii cu alții și cu Cristos (Ef.2:5-6,21-22). Noi trebuie să funcționăm împreună, nu ca părți separate (1.Cor.12:12-27). Pe vremea apostolilor, Domnul adăuga în fiecare zi la părtășia credincioșilor pe cei ce erau mîntuiți (Fap.2:47). Această părtășie era numită *ecclesia*, biserică sau adunare. Era o unitate *funcțională practică* de credincioși dintr-o localitate. Planul și scopul lui Dumnezeu pentru fiecare credincios individual, este de a fi o parte dintr-o asemenea părtășie.

Definiția bisericii sau adunării

Cuvîntul „biserică" ascunde multe gînduri în sine, care sînt foarte departe de adevăratul înțeles al *ecclesiei.* Unii se gîndesc numai la *clădire:* „Biserica este acolo pe colț". Este întrebuințat și pentru serviciul religios sau o totalitate de întruniri: „Mergem duminica la biserică". Uneori expresia se referă la un loc cu diferite *activități:* „Am fost totdeauna foarte activi în biserică". Adesea cineva își închipuie că e și o instituție sau o *organizație:* „Noi aparținem bisericii romano-catolice". Toate aceste păreri s-au format în jurul cuvîntului „biserică", fără o bază biblică.

Prima parte a cuvîntului *ecclesia* înseamnă „afară din", a doua e înrudită cu verbul „a chema". Deci literal, este o *comunitate* sau *adunare chemată afară.* Același cuvînt e folosit în Fapte 19:32,39,41 pentru o mulțime de oameni care s-au adunat ca să protesteze la propovăduirea apostolilor. Era cuvîntul folosit pentru o adunare sau o întrunire de mai multe persoane. Cuvîntul a fost preluat de Domnul și aplicat la convocare, adunare sau chemare afară a oamenilor, prin Dumnezeu, la Sine Însuși. El ne cheamă din întuneric la lumina Sa minunată (1.Pet.2:9). Noi am fost strămutați în Împărăția Fiului dragostei Lui (Col.1: 13). *Ecclesia,* așa cum e întrebuințată pentru credincioșii în Cristos în Sfînta Scriptură, se referă la poporul lui Dumnezeu, și nu la clădire, ceremonii, funcții sau organizații.

În cele ce urmează vom folosi cuvîntul Biserică cu majusculă, pentru a desemna Trupul universal al Domnului Isus, și biserică cu minusculă, ca apelativ pentru biserica locală, sensul ei fiind acela de adunare, cuvînt folosit de altfel în mod curent de către unele confesiuni - nota trad.

Două aspecte ale bisericii

În Sfînta Scriptură găsim două aspecte ale *ecclesiei* Biserica universală și cea locală. Biserica universală cuprinde pe toți oamenii care de la Rusalii încoace au venit la Cristos, vii și morți, din orice semințe și neam. Biblia spune: „Cristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea" (Ef.5:25); prin ea se înțelege Biserica universală. La fel e cazul cînd se vorbește de Biserică ca despre Trupul Lui (Ef.1:22-23; 4:4), al cărei Cap este numai El (Ef.5:23; Col.1:18). E clar că toți acești creștini nu au fost niciodată împreună *într-un* loc, sau parte a *unei* organizații pămîntești. Ca unitate divină continuă în prezent în gîndurile lui

Dumnezeu şi de aceea e socotită uneori ca „mistică". Aceasta este singura Biserică adevărată, întemeiată pe apostolii şi profeţii noutestamentali, iar Isus Cristos fiind piatra din capul unghiului (Ef.2:20). Numai Duhul Sfînt ne face mădulare prin faptul că ne împreună cu Cristos într-o unitate (1.Cor.6:17; Ef. 5:30). Acest gînd a fost o taină pe vremea Vechiului Testament şi a celor patru Evanghelii (Ef.3:4-5). Iudeii şi Neamurile nu au fost pe vremea aceea reuniţi pe aceeaşi temelie (Ef.2:11-16; 3:6). Biserica lui Cristos a trebuit mai întîi să fie zidită (Mt.16:18). Ea a fost clădită prin botezul Duhului Sfînt, care la Rusalii (Fap. 1:5; 2:4; 5:11) a unit pe credincioşi cu Cristos (1.Cor.12:13). Biserica lui Cristos se deosebeşte de Israel ca biserică în pustie (Fap. 7:38). În zilele noastre Scriptura face deosebire între Iudei, Neamuri şi Biserica lui Dumnezeu (1.Cor.10:32). Poporul Israel e socotit acum de Dumnezeu ca „*nu* poporul Meu" (Rom.9:25; Os.2:23). Toţi credincioşii în Cristos, în sensul biblic, şi nimeni altcineva, sînt acum poporul lui Dumnezeu.

Apartenenţa la Biserica universală nu e o scuză pentru cineva în a nu fi activ în biserica locală. Cei care au crezut în Cristos, au fost botezaţi şi au fost adăugaţi comunităţii locale din Ierusalim (Fap.2:41). Ei erau împreună cu ceilalţi credincioşi şi aveau toate de obşte (în comun) (Fap.2:42-44). Curînd au luat fiinţă biserici în ţinuturile dimprejur (Fap.9:31; 15:41; 16:5). Ele s-au răspîndit şi în alte regiuni, ca Asia (1.Cor.16:19), Macedonia (2.Cor.8:1) şi Galatia (Gal.1:2). Ele au fost numite „bisericile lui Cristos" (Rom.16:16), „bisericile lui Dumnezeu" (1.Cor.11: 16) şi „bisericile sfinţilor" (1.Cor.14:33). Uneori au fost numite după oraşul în care erau, ca de ex. biserica din Corint (1.Cor. 1:2), sau după cetăţenii unui oraş, ca „biserica Tesalonicenilor" (1.Tes.1:1). Cam vreme de două veacuri n-au avut o clădire publică pentru ţinerea serviciilor divine, ci se întîlneau în mod obişnuit în case particulare (Rom.16:5; Col.4:15). Aceste servicii aveau o structură simplă de conducere, din rîndurile lor proprii, oameni numiţi „priveghetori", „episcopi" şi „diaconi", (Fil.1:1; 1.Tim.3; Tit 1), ambele nume la plural. Principiul unui singur om în conducerea unei biserici nu se obişnuia pe atunci. Credincioşilor li se cerea să-şi respecte conducătorii şi să-i asculte (Evr.13:17; 1.Tes.5:12). Noi nu trebuie să fim supuşi numai lui Cristos, ci şi conducătorilor bisericii.

Toate mădularele din Biserica universală sînt credincioşi adevăraţi şi acelaşi lucru ar trebui să fie şi în bisericile locale. To-

tuşi aceasta este foarte greu, căci mărturisirea exterioară despre credinţa în Cristos nu e totdeauna sinonimă cu adevărata convertire. Domnul Isus ne-a învăţat că neghina creşte împreună cu grîul (Mt.13:24-30,36-43). O mărturisire fără realitate la temelie va fi respinsă în ziua aceea de El, fie că respectivul aparţine acum unei biserici locale, fie că nu (Mt.7:21-23).

Caracteristici ale bisericii

Ne gîndim adesea în legătură cu cuvîntul „biserică" la o sală mare cu un vorbitor, sau la o organizaţie cu o centrală şi cu o ierarhie de slujitori oficiali. Biblia dimpotrivă ne învaţă cu totul alte noţiuni despre biserică.

1. UNITATE (Ef.4:3-6). Biserica e una şi n-ar trebui să existe nici un fel de despărţire sau de dezbinare. Ar trebui făcute orice eforturi pentru a păstra unitatea Duhului (Ef.4:3). Ar trebui evitat orice ar putea dezbina comunitatea credincioşilor (1.Cor.1:10; 11:18; 12:25; 2.Cor.12:20). Aceasta se referă mai ales la învăţători mincinoşi (2.Pet.2:1). Oamenii care produc dezbinări trebuiesc mai întîi mustraţi, apoi evitaţi (Tit 3:10).

2. DIVERSITATE (Ef.4:17; 1.Cor.12:11). Fiecare mădular trebuie să colaboreze la „întreg", chiar dacă în mod diferit Diversele sarcini ale mădularelor bisericii subliniază asemănarea bisericii cu trupul omenesc (1.Cor.12:12-27; Rom.12:4-5). Fiecare credincios din lăuntrul unităţii bisericii este ca o parte a trupului. Cristos e Capul trupului. El împarte darurile duhovniceşti după cum voieşte (1.Cor.12:11). Cînd Sfînta Scriptură vorbeşte despre dorinţa sau năzuinţa după anumite daruri, atunci aceasta se referă la biserica locală ca întreg, prin faptul că ea pune o valoare deosebită pe anumite daruri în mijlocul ei (1.Cor.12:31; 14:1), şi nu pe ambiţiile personale ale unuia singur. E important că fiecare mădular are un dar şi o funcţie care i s-a dat în Trupul lui Cristos (1.Cor. 12:27). Fiecare mădular e important. Fiecare ar trebui să aibă posibilitatea de a-şi folosi darurile. Fiecare ar trebui să fie respectat. Nu toţi au aceleaşi daruri.

3. INTERDEPENDENŢĂ (Ef.4:11-12; 1.Cor.12:21-24). Noi toţi avem nevoie unul de altul şi n-ar trebui să lucrăm singuri, fără ceilalţi. Scopul darurilor celor mai importante stă în a zidi pe ceilalţi credincioşi ca să se alăture lucrării. Ei n-ar trebui să rămînă doar spectatori, individualişti sau mădulare paralizate.

Toți credincioșii sînt chemați să lucreze împreună în bisericile locale.

4. ÎNCHINARE (1.Pet.2:4-5). Sarcina cea mai importantă pe care o avem este aceea de a lăuda pe Dumnezeul nostru și a ne închina Lui (Io.4:23). Această sarcină reiese mai ales din faptul că biserica e numită și Templul sau Locuința lui Dumnezeu (1.Cor.3:9,16-17; 1.Tim.3:15; Ef.2:22). În Vechiul Testament poporul lui Dumnezeu s-a închinat într-un cort special făcut pentru aceasta, „cortul întîlnirii", iar apoi mai tîrziu în templul din Ierusalim. După această perioadă Dumnezeu a încetat să locuiască într-un templu făcut de mîini (Fap.7:48), o importantă deosebire între poporul Israel și Biserica lui Cristos. Casa lui Dumnezeu este acum o casă duhovnicească, clădită din pietre vii, adică din credincioși locuiți de Duhul. Jertfele noastre nu mai sînt jertfe de animale. Ele constau din oameni predați, daruri materiale și proslăvire personală. Toți credincioșii în Cristos sînt preoți, nu numai „clerul" derivat din cuvîntul latinesc pentru „preot" (1.Pet.2:5,9). Sarcina de bază a Bisericii lui Dumnezeu este închinarea, constînd în proslăvirea lui Dumnezeu, și nu numai din auzirea unei predici sau din repetatul împreună de propoziții dintr-o carte.

5. LEGĂTURĂ DE IUBIRE (Ef.5:23-27; 2.Cor.11:2) Aceasta este accentuată mai ales prin asemănarea Bisericii cu mireasa. Întreg poporul lui Dumnezeu de la Rusalii încoace este asemănat cu o femeie frumoasă care e logodită cu un Mire slăvit, Domnul Isus Cristos. El Își iubește mireasa cu o dragoste nemărginită și ar vrea ca ea să-I fie adusă în curăție. Spre deosebire de aceasta, poporul Israel e văzut ca o femeie izgonită (Is.50:1). Biserica trebuie să vadă că ea are cu Domnul Isus o părtășie apropiată și plină de dragoste, și că joacă un rol central în hotărîrile Lui prezente și viitoare. El are în gînd numai lucruri bune pentru mireasa Lui. Biserica trebuie să-și aibă totdeauna ochii îndreptați asupra Mirelui.

6. ALTE CARACTERISTICI mai pot fi amintite. De pildă creștere, nu stagnare și decadență (Fap.6:1-7; 12:24; 19:20). Aici e viață, nu moarte. Aici e sfințenie, nu stricăciune (1.Cor.3:17; 1.Pet.1:15-16). Aici e claritate și curăție în învățătură, nu apostazie (lepădare de credință) (1.Tim.1:3,10;Tit 1:9-10; 2.Pet.2:1-3; Ap.2:13.14.20). Vestirea dragostei, vieții și luminii, prin care Îl arătăm pe Cristos, trebuie să fie răspîndită corect de o biserică locală cu adevărat biblică.

Funcţia bisericii

Ce sarcină are biserica dintr-o localitate? În orice caz trebuie să ia în serios aşa-numita însărcinare de misiune (Mt.28:19-20). Asta înseamnă a propovădui pretutindeni Evanghelia (a evangheliza) şi a face ucenici. Modelul pentru aceasta îl vedem în Fapte 2:40-42. Oamenii au auzit Evanghelia vestită, au crezut, au fost botezaţi şi au intrat în viaţa activă de biserică. Această viaţă a cuprins patru caracteristici: învăţătura apostolilor, părtăşia frăţească, frîngerea pîinii şi rugăciune. Noi am exprima-o astfel: învăţătură biblică bine întemeiată, întrunire cu ceilalţi credincioşi la serviciul divin, pomenirea Domnului prin luarea Cinei şi rugăciunea comună cu ceilalţi credincioşi. De ce este cuprinsă în acest text frîngerea pîinii sau Cina? E vădit că ea stătea în punctul central al Bisericii primare (Fap.20:7; 1.Cor. 11:23-33). Acest model însă nu arată că Dumnezeu e interesat de vreo anumită formă exterioară fără viaţă duhovnicească. Obiceiurile şi tradiţiile religioase ale Iudeilor în Sfînta Scriptură tocmai de aceea au fost lepădate de Dumnezeu, deoarece ei pierduseră viaţa adevărată şi înţelesul lăuntric.

Biserica primară a cîştigat oameni din religiile moarte de pe vremea aceea prin dragoste activă (Fap.2:45) şi vestire curajoasă a Cuvîntului lui Dumnezeu (Fap.4:13,29,31). Cînd credincioşii au fost risipiţi din pricina prigoanei puternice, credinţa s-a răspîndit mai departe prin caracterul dinamic al vieţii şi mărturiei lor. Asta nu înseamnă că ei nu mai aveau slăbiciuni. Uneori au fost mustraţi că erau fireşti sau că acţionau din dorinţe omeneşti (1.Cor.3:1-4). Unora li s-a cerut să-şi cerceteze viaţa, ca să vadă dacă sînt cu adevărat creştini (2.Cor.13:5). Unii au fost mustraţi din pricina învăţăturilor mincinoase (Gal.1:6-9; 3:1-3). Cînd Cristos Şi-a adresat Cuvîntul spre cele şapte biserici, a poruncit şi a criticat (Ap.2-3). Totuşi bisericile s-au răspîndit în întreaga lume civilizată şi credinţa creştină a devenit dominantă. Oricare ar fi putut fi lipsurile, totuşi în biserici era viaţă. Mai mult încă, Dumnezeu Îşi aducea planul bucată cu bucată la îndeplinire.

Viitorul bisericii

Viitorul slăvit al Bisericii lui Isus Cristos este răpirea pentru întîlnirea cu Domnul pe nori la revenirea Sa (1.Tes.4:16-17). Atunci trupurile noastre vor fi preschimbate (1.Cor.15:51-54). Noi vom fi la El şi vom fi cu El (1.Io.3:23). Vom fi fără pată sau zbîrcitură sau altceva de felul aceasta (Ef.5:27). Biserica va sluji în vremurile viitoare totdeauna ca învăţămînt intuitiv pentru harul lui Dumnezeu faţă de bietele creaturi, pe care El le-a ridicat la o aşa înălţime a slavei (Ef.2:7).

GHID DE STUDIU LA LECȚIA 6

Viața în biserică

1. În Noul Testament expresia „biserică" este folosită atît în sens universal care cuprinde pe toți creștinii din istorie, cît și în sens local, care se referă la creștinii dintr-un anumit loc geografic. Care din următoarele texte se referă la Biserica universală și care la biserica locală?

1.Corinteni 10:32 Galateni 1:1.2 Efeseni 5:25 Coloseni 1:18

1.Tesaloniceni 1:1

2. Descrie Biserica universală și mădularele ei (Ef.1:22-23; 4:15-16).

3. Redă cu cuvintele tale Fapte 2:42.

Din acest verset și Matei 28:19-20, care sînt principalele activități din biserica locală?

4. Care este sensul și scopul părtășiei creștine (Prov.27:17; Ecl.4:9-10; Evr.10:24-25)?

5. Ce ai răspunde cuiva care-ți spune: „Eu nu am nevoie să merg la biserică, pot să mă închin lui Dumnezeu tot așa de bine și acasă, sau cu familia în excursia la sfîrșit de săptămînă"?

6. Ce conducători duhovnicești a prevăzut Dumnezeu în biserica locală (Fil.1:1) și ce însușiri de caracter trebuie să posede ei (1.Tim.3:1-13)?

Care sînt responsabilitățile conducătorilor duhovnicești dintr-o biserică locală (Evr.13:17; 1.Pet.5:1-5)?

7. Ce răspundere are credinciosul individual față de conducătorii din biserica lui locală (Evr.13:7,17; 1.Pet.5: 5)?

În ce fel îndeplinești tu aceste porunci biblice?

8. Ce funcție personală trebuie să aibă fiecare credincios individual în biserică (1.Cor.12:12-17)?

De ce a dat Dumnezeu fiecărui credincios daruri duhovnicești (Ef.4:11-16)?

Ce atitudine ar trebui să manifești în biserica ta locală (Ef. 4:2-3; Io.13:34-35)?

9. După părerea ta, cînd încetează un om să fie doar vizitator și consumator și începe să devină un membru în funcțiune al adunării? În ce grup aparții tu ? Explică de ce.

10. Dacă ai vrea să te muți în alt oraș, după ce linii directoare ai căuta o biserică locală? Ce pasaje biblice te-ar ajuta să te poți hotărî?

LECȚIA 7

Să biruiești ispitele

O experiență de zi cu zi a omului în domeniul moral este constatarea unei puternice porniri sau atracții de a face ceva ce știm că nu e bine. Uneori putem să ne împotrivim cu succes, alteori cedăm. Acest imbold de a face ceva rău se numește „ispită". Capacitatea noastră de a cunoaște ispita și de a ne împotrivi ei cu succes prin puterea lui Dumnezeu, are o influență profundă asupra progresului nostru în viața de credință. Ea înseamnă o viață fie în biruință, fie în înfrîngere.

Înțelesul cuvîntului „ispită"

În Biblie cuvîntului „ispită" are mai multe înțelesuri.

1. PUNEREA LA ÎNCERCARE sau testarea omului de către Dumnezeu în domeniul credinței este unul din înțelesuri (Gen. 22:1; Ex.15:25; 16:4). Încercarea credinței poate să fie directă, ca de ex. porunca lui Dumnezeu către Avraam de a jertfi pe fiul său Isaac. Dar ea poate fi și indirectă, de ex. greutăți și persecuție în viață (Iac.1:2-3; 1.Pet.1:6; 4:12). Aceste încercări nu slujesc să dea lui Dumnezeu informații despre viața noastră personală, ci mai degrabă să dovedească autenticitatea credinței noastre.

2. PROVOCAREA lui Dumnezeu prin om este un înțeles negativ al acestui cuvînt (Ex.17:7; Fap.15:10; 1.Cor.10:9; Evr.3:8). Cineva ispitește pe Dumnezeu prin faptul că se îndoiește de dragostea sau atotputerea Sa, prin faptul că vrea să-L silească să procedeze prin acțiuni nebiblice, sau prin îndrăzneala de a-I provoca harul printr-o răzvrătire continuă. Asemenea acțiuni pot stîrni mînia lui Dumnezeu (Ps.106:29; Is.5:25).

3. TENTAȚIA sau atracția de a face ceea ce este rău în ochii lui Dumnezeu e cel mai răspîndit înțeles pentru cuvîntul „ispită" (Iac.1:14; Gal.6:1; 1.Tim.6:9; 1.Tes.3:5). Acesta e și conținutul acestei lecții. Dumnezeu nu ispitește niciodată pe om direct în acest mod (Iac.1:13), deși îngăduie Satanei s-o facă. El îi îngăduie de asemenea diavolului să pună din cînd în cînd la încercare pe credincioși sau chiar să-i chinuie (Iov 1:12; 2:3-6).

Cînd psalmistul strigă: „Încearcă-mă și cunoaște-mi gîndurile", atunci aceasta indică spre *primul* înțeles (Ps.139:23).

Provocarea adresată Domnului Isus de a Se arunca de pe aripa templului și a Se lăsa salvat de îngeri înseamnă să ispitească pe Dumnezeu și să se încadreze în punctul al *doilea.* Așa-numitul „Tatăl nostru" conține propoziția „Nu ne du în ispită" (Mt. 6:13), și apoi cuvintele „ci ne izbăvește de cel rău". De aici vedem clar că se referă la punctul al *treilea.* Înțelesurile individuale ale cuvîntului „ispită" trebuiesc deosebite cu grijă. E încurajator să citești în Cuvîntul lui Dumnezeu: „Nu v-a ajuns nici o ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda" (1.Cor.10:13). Dumnezeu folosește ispita pentru propriile Sale intenții și spre binele oamenilor. Prin ea face El vădite credința și cinstea, dezvoltă anumite trăsături de caracter, ca de ex. răbdarea, și adesea prin ea dușmanii lui Dumnezeu sînt aduși la tăcere.

Trei surse de ispitire

Din trei direcții diferite vine atacul asupra oamenilor. E important să nu le confundăm, sau să ne scape din vedere un domeniu în care putem fi vulnerabili.

1. DIAVOLUL este un agent personal și activ al răului, căutînd neîncetat să abată pe cineva de la umblarea pe urmele lui Dumnezeu și să-l ispitească. El e numit Ispititorul (Mt.4:3; 1.Tes. 3:5). Cuvîntul „diavol" înseamnă „calomniator", „defăimător" sau „pîrîș", „acuzator". El defaimă pe Dumnezeu în fața oamenilor (Gen.3:5) și pe oameni înaintea lui Dumnezeu (Ap.12: 10). Cuvîntul „Satana" înseamnă „dușman" și „potrivnic", deoarece e dușmanul lui Dumnezeu și al oamenilor (1.Pet.5:8). Originea acestui rău o găsim arătată în Ezechiel 28:12-19 și Isaia 14:12-14. Tactica diavolului este să pună la îndoială Cuvîntul lui Dumnezeu (Gen.3:1), să subjuge pe oameni trupește și duhovnicește, să tiranizeze (Fap.10:38), și peste tot lasă o urmă de distrugere și de ruină, de unde și numele justificat de „Apolion" sau „ Abaddon", care înseamnă „nimicitor" (Ap.9:11). Această activitate aducătoare de moarte poate să influențeze pe om atît de mult încît prin aceasta poate să-și piardă sufletul pe vecie. Diavolul e ucigașul sufletelor (Io.8:44).

2. LUMEA este sistemul ademenitor de prezentare a valorilor, a noțiunilor de morală și a influenței nelegiuite care atrage

de la Dumnezeu sub vraja lui pe cei ce nu veghează. Acest cuvînt n-ar trebui să fie confundat cu acelaşi cuvînt „lume", care e întrebuinţat uneori pentru planeta „Pămînt" sau pentru locuitorii ei. Satana este stăpînitorul şi conducătorul acestui sistem mondial rău (Io.12:31; Ef.2:2). Acest sistem e purtat de el ca un copilaş în braţele mamei lui (Io.5:19). Prietenia cu lumea înseamnă de aceea vrăjmăşie cu Dumnezeu (Iac.4:4). Credincioşii trăiesc de fapt în ea (Io.13:1; Tit 2:12), dar nu sînt din ea, în sensul unei complicităţi sau a unei asemănări (Io.15:19; Io.17: 14; Gal.1:4). Despre aceia, care sînt născuţi din nou, se spune că ei au biruit lumea (1.Io.5:4).

3. CARNEA (firea pămîntească). Această noţiune are în Biblie trei înţelesuri diferite. Ea se referă la oameni în general (Fap.2:17), la trupul omenesc (Io.1:14; 3:6; 6:51) şi la poftele şi dorinţele păcătoase, care trec peste hotarele aşezate de Dumnezeu (Gal.5:16,24; Rom.13:14; Iac.1:14; Ef.2:3). Aici e vorba mai ales de al treilea punct. Pofta sau dorinţa firească, naturală trece peste hotarul sănătos, legal, cînd carnea preia controlul. De pildă legătura sexuală, în cadrul căsătoriei deplin legitimă, în afara acestui domeniu e desfrîu. Mîncarea, pentru acoperirea necesităţilor fireşti ale trupului, devine exces şi îmbuibare, dacă trăim ca să mîncăm, pînă cînd sîntem graşi. Faptele cărnii sînt descrise după cum urmează: „Preacurvia, curvia, necurăţia, desfrînarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbile, certurile, zavistiile, mîniile, neînţelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, beţiile, îmbuibările şi alte lucruri asemănătoare cu acestea" (Gal.5:19-21). O implicare continuă în aceste lucruri este un semn tipic al acelora care nu vor moşteni Împărăţia lui Dumnezeu (Gal.5:21).

Cele două naturi - carnea împotriva Duhului

Credinciosul în Cristos e deplin conştient de lupta personală, adesea foarte puternică între dorinţa de a face bine şi ispita de a face rău. „Căci firea pămîntească pofteşte împotriva Duhului, şi Duhul împotriva firii pămînteşti: sînt lucruri potrivnice unele altora, aşa că nu puteţi face tot ce voiţi" (Gal.5:17).

Credinciosul e salvat, dar din nefericire nu şi natura lui carnală, firească. Ea nu s-a schimbat prin naşterea din nou. Prin „natură" se înţelege înclinaţia, predispoziţia sau capacitatea de a face anumite lucruri. Vechea natură, care tinde spre păcat, ca şi

cîinele spre lătrat e predispoziția omului din naștere. Noi am moștenit-o de la Adam (Rom.5:12). Omul face de la natură dorințele și poftele cărnii și ale gîndurilor lui (Ef.2:3). Uneori această natură e numită și „omul cel vechi" (Ef.4:22; Col.3:9) sau „umblarea după lucrurile firii pămînteşti" (Rom.8:7). Această natură este o sursă de rău (Mt.7:21-23). Ea este întipărită de nelegiuire și păcat (Ps.51:5). Ea este dușmănoasă față de Dumnezeu și nu-I poate plăcea (Rom.8:7-8). Din ea nu vine nimic bun (Rom.7:18).

Prin naşterea noastră din nou primim o nouă natură, nu o îmbunătățire a vechii noastre naturi (2.Pet.1:4). Noi sîntem „o făptură nouă" (2.Cor.5:17) și un „om nou" (Ef.4:24). Este o sămînță dumnezeiască implantată în noi, care nu poate păcătui, căci e de la Dumnezeu (1.Io.3:9). Întrucît vechea natură n-a fost nici înlăturată, nici înnoită, e de la sine înțeles că cele două naturi se luptă împotriva alteia, cum e zugrăvit în Romani: 7:15-23. E important ca natura cea nouă să cîștige domnia asupra celei vechi. Ca să ajungem aici, trebuie să scoatem putere de la Dumnezeu, ca să hrănim și să întărim natura cea nouă în orice fel, iar pe cealaltă să o lăsăm să piară (Rom.13:13-14). Apostolul Pavel vorbește de faptul că se poartă aspru cu trupul lui, ca să nu fie lepădat (1.Cor.9:27).

Altfel spus, este autodisciplină.

Două ilustrații pentru ispitire

Ispitirea primului om este un caz în care se văd cele trei moduri de atac ale dușmanului (Io.2:16). Cînd ispititorul a arătat Evei fructul oprit (Gen.3:6), ea a văzut că era „bun de mîncat" (pofta cărnii), „plăcut la privit" (pofta ochilor sau a lumii) și „de dorit ca să deschidă cuiva mintea" (mîndria vieții sau păcatul diavolului).

Ispitirile Domnului Isus au avut un curs asemănător. Mai întîi a fost ispitit cînd i S-a făcut foame ca să facă pîine din pietre, o provocare a *cărnii* (Mt.4:3). Apoi I s-a cerut să Se arunce de pe aripa templului, ca să fie salvat de îngerii Lui, o provocare a *mîndriei vieții* (Mt.4:5-6). Iar în cele din urmă I s-au oferit toate splendorile acestei lumi ca răsplată, dacă S-ar fi închinat diavolului, sau atracția *lumii* (Mt.4:8).

Biruință asupra ispitirii - ce a făcut Dumnezeu

Nici o ispită nu se poate apropia de om care să nu fi fost deja biruită de Isus Cristos, ajutîndu-ne astfel la dobîndirea biruinței.

1. BIRUINȚA ASUPRA DIAVOLULUI a fost săvîrșită prin Domnul Isus la cruce (Io.12:31; 16:11). Puterea Satanei asupra celor credincioși a fost zdrobită (Col.2:15; Evr.2:14). Nu se spune nicăieri că trebuie să ne temem de diavolul. Mai degrabă ni se spune să ne împotrivim lui, căci atunci fuge de la noi (Iac. 4:7). El desigur n-ar face asta, dacă ar mai avea putere asupra credinciosului. De fapt sîntem avertizați să nu-i dăm nici cea mai mică șansă, căci altfel ar ști imediat cum s-o folosească (Ef.4:27). Deși el poate ispiti, ataca și înșela pe credincios, acesta i se poate împotrivi prin puterea lui Dumnezeu și din pricina sîngelui Domnului Isus Cristos (Ap.12:10-11).

2. BIRUINȚA ASUPRA LUMII a fost de asemenea săvîrșită prin Domnul Isus. El a spus: „Îndrăzniți, Eu am biruit lumea" (Io.16:33). El a osîndit-o deplin (Io.12:31; 1.Cor.11:32). De aceea și noi trebuie să păstrăm o separare morală de ea (2.Cor.6: 14-17). Asta nu înseamnă că trebuie să ne izolăm de cei necredincioși (Mat.11:19), ci mai degrabă să ne ținem departe de necurăție, compromis și legături nepotrivite. Noi n-ar trebui să iubim lumea (1.Io.2:15). Credința noastră a biruit lumea (1.Io. 5:4).

3. BIRUINȚA ASUPRA CĂRNII a fost asigurată cînd Domnul Isus a zdrobit puterea ei la cruce (Rom.6:6). Acolo El a osîndit păcatul în carne (Rom.8:3) Odinioară eram robi ai păcatului, dar acum sîntem liberi (Rom.6:20-22). Referitor la păcat, Cristos lucrează în viața credincioșilor „dublă mîntuire": El ne mîntuie atît de vinovăția, cît și de puterea păcatului. Noi nu sîntem niște victime neajutorate ale poftelor și dorințelor nestăpînite. Prin Dumnezeu avem puterea să ne împotrivim poftelor firii, care ne duc la păcat.

Biruință asupra ispitirii - ce trebuie să facem noi

Temelia dată prin Domnul Isus Cristos pentru biruință cere totdeauna și o *folosire personală*. Potrivnicul nu va înceta să ne atace. Din fiecare ispită există o ieșire (1.Cor.10:13). Întrucît carnea e slabă, e totdeauna bine să ne rugăm în vremuri de ispită (Mt.26:41). Trebuie să revendicăm puterea Duhului Sfînt,

ca să biruim ispita. Trebuie să luăm hotărîri înțelepte, ca să ieșim din calea anumitor ispite (1.Cor.7:5; Rom.13: 14). Încrederea prea mare în propria carne este o poziție periculoasă și ar trebui evitată (Fil.1:3). Sfînta Scriptură ne arată calea biruinței.

1. „SOCOTIȚI-VĂ morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Cristos"(Rom.6:11). Trebuie să avem atitudinea conștientă că am murit pe cruce cu Cristos, marele nostru Locțiitor, și că tot ce avea de a face cu viața cea veche a murit acolo cu El (Col.3:3). Un mort nu mai e atras de păcat.

2. „DAȚI-VĂ PE VOI ÎNȘIVĂ (sau puneți-vă la dispoziția lui Dumnezeu) ca vii, din morți cum erați, și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii" (Rom. 6:13). Ni se cere să ne aducem trupurile ca o jertfă vie lui Dumnezeu (Rom.12:1). Rîul Duhului Sfînt poate atunci să curgă printr-o viață ordonată (Io.7:38-39). „Umblați cîrmuiți de Duhul și nu veți împlini poftele firii pămîntești" (Gal.5:16).

3. „ÎMPOTRIVIȚI-VĂ diavolului"; la aceasta sîntem chemați (Iac.4:7). Noi trebuie să ne rugăm și să folosim Cuvîntul lui Dumnezeu (Mt.4:1-11). Lupta activă, duhovnicească, care cere întreaga noastră angajare a forțelor, este tot așa o parte a vieții biruitoare în Cristos , ca și odihna în biruința Domnului Isus asupra dușmanilor noștri și folosirea puterii Lui. Ar trebui întrebuințate în același mod atît măsurile active cît și cele pasive.

Iar cînd am dat greș

1. CERE AJUTORUL DOMNULUI ISUS. Un creștin *va păcătui probabil mai puțin,* dar nu va fi *fără păcat*. De aceea ne spune Biblia: „Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Cristos, Cel neprihănit" (1.Io.2:1). Următorul verset declară că Isus, cînd a murit pe cruce, a rezolvat odată pentru totdeauna problema vinovăției *tuturor păcatelor* noastre, cele trecute, prezente și viitoare. Acum Domnul Isus e Mijlocitor, Avocat și Apărător înaintea Tatălui ca să intervină în favoarea noastră cînd păcătuim.

2. MĂRTURISEȘTE LUI DUMNEZEU. Părtășia noastră cu Dumnezeu e refăcută cînd ne mărturisim păcatele (1.Io.1:9). Cuvîntul „a mărturisi" înseamnă „a spune același lucru" sau „a se acorda cu cineva". Dacă ne mărturisim un păcat, atunci ne punem de acord cu Dumnezeu că ce am făcut era greșit. Nu ajunge numai să fim de acord că am păcătuit, ci trebuie și să

spunem pe nume păcatului pe care l-am comis.

3. REVENDICĂ IERTAREA LUI DUMNEZEU. Acceptă iertarea și curățirea deplină a lui Dumnezeu. Cînd cineva mărturisește și lasă un păcat, dar nu primește iertarea lui Dumnezeu, înseamnă a-L face mincinos, căci El ne-a promis iertarea în aceste condiții. A continua să ne preocupăm cu păcatele trecute poate fi prilej de păcătuire viitoare în viața noastră creștină.

Concluzie

Ispita e ceva cotidian în viața fiecărui creștin. El e confruntat cu renumitul trio, diavolul, lumea și carnea. Cu toate acestea, Domnul Isus ne-a chemat să ieșim din întuneric ca să umblăm în lumină, să trăim biruitori, să aducem multă roadă și să dovedim lumii viața noastră schimbată. Cristos a făcut cu putință aceasta prin biruința asupra dușmanilor noștri la crucea de pe Golgota și a devenit Căpetenia mînturii noastre (Evr. 2:10). Ca și Căpetenie a noastră I-ar plăcea să ne conducă biruitori și să facă de cunoscut prin noi „în orice loc mireasma cunoștinței Lui" (2.Cor.2:14). Pe lîngă aceasta, Cristos ne-a pus la dispoziție patru ajutoare de neprețuit ca să fim înarmați pentru enorma provocare a acestei lupte duhovnicești: Duhul Sfînt, care locuiește în noi (Rom.8:9,11), Cristos Însuși care mijlocește în cer pentru noi (Evr.7:25), Cuvîntul lui Dumnezeu care ne hrănește și luptă pentru noi (Ef.6:17), și rugăciunea, care ne deschide calea către Dumnezeu (Evr.4:6).

Chiar dacă avem o așa mare Căpetenie și așa puternice ajutoare la dispoziție, pentru a fi biruitori în viața duhovnicească trebuie să **urmăm** și să ascultăm de adevăr. Biruința nu vine din pură cunoștință intelectuală despre afirmațiile Bibliei. Ea nu-și are rădăcinile nici în experiențele duhovnicești subiective care sînt făcute despărțit de Cuvîntul lui Dumnezeu călăuzitor și normativ. A numi pe Isus „Domn" și a nu te simți îndatorat să faci ce spune El este o mărturisire falsă de credință și o fățărnicie (Lc.6:46). Ascultarea este testul autenticității duhovnicești (1.Io.2:3-4), dovada dragostei noastre pentru El (Io.14: 15-21) și calea spre creștere duhovnicească.

GHID DE STUDIU LA LECȚIA 7

Să biruiești ispitele

1. Fă deosebire între originea, caracterul și scopul încercării (Iac.1:2-12) și originea, caracterul și scopul ispitirilor (Iac. 1:13-15).

2. Cercetează originea ispitirii în următoarele versete și descrie caracteristicile lor. Efeseni 6:11-12; 1.Petru 5:8; Romani 12:2; 2.Timotei 4:10; 1.Ioan 2:15-16; Marcu 7:21-23.

3. Care este în definitiv temeiul pentru biruința noastră asupra ispitei (Io.12:31-33; Rom.6:6)?

4. Două pasaje binecunoscute din Sfînta Scriptură despre ispitire sînt Geneza 3:1-6 și Iosua 7:20-21. După părerea ta, unde încetează ispita și unde începe păcatul în fiecare pasaj? Constată cum are loc desfășurarea faptelor în ambele cazuri.

5. Compară Geneza 3:1-6 cu Matei 4:1-11. Ce paralele și ce deosebiri poți constata referitor la ispitire și la sfîrșitul ei?

6. Spune cu cuvintele tale proprii 1.Cor.10:10. Ce înveți din acest verset despre limite și ajutoare? Cum stai față de ispite care îți par de nesuportat?

7. Citește Romani 6. *Trebuie* un creștin *să păcătuiască?* Ce responsabilitate ai tu?

8. Ce măsuri trebuie să iei ca să biruiești ispita?
Psalm 119:9-11; Matei 26:41; 2.Timotei 2:22; Iacov 4:7.

9. Ce mare exemplu ai cita pentru „a nu purta grijă de firea pămînteasca (Rom.13:13.14)?
Ce principiu găsești în Fapte 19:19? Cum ai folosit acest principiu în propria ta viață? Care a fost rezultatul acțiunii preluate odinioară de credincioși (Fap.19:20)?

10. Ce ar trebui să facem cînd păcătuim (1.Io.1:9)? Ce este inclus în această acțiune (Ps.32:1-5). Este această măsură un „pașaport", un „permis" pentru păcătuire (Rom.6:12)?

LECȚIA 8

Să ne dăm întîlnire cu Dumnezeu

„CUM DOREȘTE UN CERB IZVOARELE DE APĂ, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule! Sufletul meu însetează după Dumnezeul, cel viu" (Ps.42:1-2). „Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu, pe Tine Te caut. Îmi însetează sufletul după Tine" (Ps.63:1). Foamea după Dumnezeu și tînjirea după părtășia cu El a fost strigătul mișcător al psalmistului în devotarea lui pentru Cel Sfînt. Ce părtășie ar putea fi așa de minunată ca cea cu Domnul vieții și slavei? Ce privilegiu mai mare am putea avea ca o întîlnire divină - un timp cu Dumnezeu? Se știe că cineva care iubește ar vrea să petreacă cît mai mult timp cu persoana iubită. Iar noi, care afirmăm că iubim pe Domnul, nu ne putem permite să trăim fără să petrecem un timp liniștit cu El. Graba zilelor noastre obișnuite, cu toate îndatoririle ei, ne apasă fără milă. Sîntem mistuiți de activitatea noastră și scăpăm din vedere să ne revendicăm bogăția noastră în Cristos. Viața noastră de creștin tînjește după o întîlnire cu Dumnezeu, care să fie luată cu adevărat în serios și să nu fie neglijată. Dacă am fixat un timp, El ne va aștepta.

Timp și loc

1. CÎND SĂ AVEM PĂRTĂȘIE CU EL? El este aproape de noi în ziua necazului (Ps.20:2; 46:1). Nu există timp în care n-am putea striga la Tatăl nostru ceresc. Totuși ucenicii serioși s-au ținut de timpuri hotărîte și regulate. Acestea pot fi dimineața, la prînz și seara (Ps.55:17; Dan.6:11), uneori chiar la miezul nopții (Ps.119:62). Totuși în timpul zilei sîntem adesea prea ocupați, iar seara cădem de oboseală. Cea mai bună pregătire pentru o zi este să fi văzut fața lui Dumnezeu înainte de a întîlni fețele oamenilor. Mulți oameni L-au căutat în zorii zilei: „Doamne, auzi-mi glasul dimineața! Dimineața eu îmi îndrept rugăciunea spre Tine, și aștept" (Ps.5:3). „El îmi trezește în fiecare dimineață, El îmi trezește urechea, ca să ascult cum ascultă niște ucenici" (Is.50:4b). „O iau înaintea zorilor și strig: nădăjduiesc în făgăduințele Tale" (Ps.119:147). Domnul a cerut copiilor lui Israel să adune mana, pîinea cerească, care trebuia

să-i întărească pentru acea zi, dimineața (Ex.16:21). Cel mai bun început care poate fi făcut, este începutul cu Dumnezeu.

2. UNDE SĂ ÎNTÎLNIM PE DUMNEZEU? Pe Dumnezeu Îl putem întîlni pretutindeni. Sarcina noastră e să găsim un loc unde ne putem întîlni cu El fără să fim întrerupți și abătuți spre alte probleme. Așa a făcut și Domnul Isus cînd a trăit pe pămînt: „A doua zi dimineața, pe cînd era încă întuneric de tot, Isus S-a sculat, și ieșit, și S-a dus într-un loc pustiu, și Se ruga acolo" (Mc.1:35). Domnul S-a rugat adesea singur pe munte (Mt.14:23). Pentru noi un colț în bucătărie, sau într-o altă cameră, poate îndeplini scopul la fel de bine ca un vîrf de munte. Cel mai important este să fii singur cu Dumnezeu, ca să-L poți asculta.

Scopul întîlnirii

Ce trebuie să căutăm? Mai întîi de orice să-L căutăm pe El. Părtășia cu Dumnezeu slujește în primul rînd adîncirii rădăcinilor noastre în El și nu realizării proiectelor de studiu. Ar trebui să fie în cazul ideal pe de o parte un timp de recunoștință, părtășie și bucurie, iar pe de alta unul de învățătură. El ne poate întări prin faptul că ne mijlocește gînduri înalte despre Dumnezeu. El ne poate da călăuzire și arăta voia lui Dumnezeu pentru viața noastră. E bine să stăruim în rugăciune și să nu ne lăsăm, înainte de a fi avut o adevărată întîlnire cu Domnul și de a-I fi experimentat binecuvîntarea (Gen.32:26). Orice am putea face pentru Dumnezeu și pentru ceilalți, nimic nu poate înlocui această binecuvîntare. De aceea să nu fim niciodată grăbiți și să nu căutăm superficial prezența lui Dumnezeu. Dușmanul sufletelor noastre va face totul ca să împiedice ținerea unui timp regulat de liniște înaintea Domnului. El știe ce avantaje aduce acesta pentru ucenicii serioși și cît de păgubitor lucrează neglijarea acestui lucru asupra creștinilor adormiți. Părtășia cu Dumnezeu se întemeiază pe reciprocitate. Cînd cugetăm la Cuvîntul lui Dumnezeu, El ne vorbește nouă. Cînd ne ridicăm mîinile la rugăciune, noi Îi vorbim Lui. Amîndouă aparțin timpului petrecut cu Dumnezeu. Chiar așteptarea în tăcere a Domnului poate să ne ajute să-l auzim glasul.

1. SĂ-L AUZIM PE DUMNEZEU. Domnul Isus a spus că omul trebuie să trăiască cu fiecare cuvînt care iese din gura lui Dumnezeu (Mt.4:4). Dacă aceasta e adevărat, atunci trebuie să

dăm ocazie lui Dumnezeu să vorbească sufletelor noastre, ca întreaga noastră ființă să fie cuprinsă de El, de voia Lui și de căile Lui. Ar trebui să citim neîncetat capitole și cărți întregi ale Bibliei, ca să evităm saltul dezordonat de la un pasaj biblic la altul. Ar trebui să privim încet, cu meditație și cu mare atenție amănuntele și contextele. Este recomandabil de asemenea în chip deosebit să ne luăm timp și să cugetăm temeinic la un gînd sau un verset prin care ne vorbește Dumnezeu (Ps.119:5, 23, 48, 78, 97). Dacă citim rar un pasaj biblic odată sau de două ori ne ajută să căpătăm o impresie mai profundă despre acel pasaj, să ne clarificăm gîndurile despre Dumnezeu și să le sistematizăm. Atunci sîntem gata și să punem diferite întrebări despre pasajele respective din Biblie:

- Cu ce se ocupă acest pasaj? (Observare)
- Ce înseamnă acest text? (Interpretare). Caută în dicționar după cuvinte mai grele, pe care nu le înțelegi.
-Cum se pot înfăptui cele citite în viață mea? (Aplicare)

Nu uita niciodată că scopul lui Dumnezeu cu viața noastră este să devenim asemenea Domnului Isus (Rom.8:29).

Stephen Olford oferă patru obiective importante pentru timpul de liniște zilnică: sănătate duhovnicească (1.Pet.2:2), curăție duhovnicească în lumea necurată (Io.15:3; 17:17; Ps.119:9), sfat duhovnicesc (Ps.73:24; 2.Tim.3:16) și luptă duhovnicească (Ef. 6:17). Înțelegerea eficientă a Cuvîntului lui Dumnezeu și aplicarea personală, vor fi intensificate cînd alcătuim un caiet cu notițe în care notăm data, versetul cheie, prin care Dumnezeu ne-a vorbit în mod special și aplicația sau verificarea duhovnicească. O aplicație este atunci mai capabilă să ajute, cînd nu e numai generală, ci e și foarte concretă. Dumnezeu deschide ochii acelora care sînt gata să asculte ce le arată El totdeauna (Ps. 119:18).

2. SĂ VORBIM CU DUMNEZEU. Să venim cu credință înaintea lui Dumnezeu, să vorbim simplu și sincer cu El, asta-i rugăciunea. Rugăciunea n-ar trebui să fie rigidă sau o simplă repetare de anumite formule (Mt.6:7). Dacă cuvintele noastre sînt curate și din inimă, rămînem cinstiți și corecți înaintea lui Dumnezeu.

Un început excelent este să-L lăudăm pe Dumnezeu din pricina însușirilor Sale personale extraordinare (= închinare, adorare). Aceasta ne va aminti cît de necesar ne este să învățăm mai mult despre însușirile lui Dumnezeu. Apoi putem să ne ex-

primăm recunoştinţa pentru multele Lui binecuvîntări materiale şi duhovniceşti (= mulţumire). Sîntem invitaţi să aducem nevoile altora înaintea Lui (= mijlocire). Aici e de mare ajutor să avem o listă de rugăciune, care să corespundă totdeauna celei mai noi stări de lucruri. Putem să o împărţim, astfel ca să nu trebuiască să încercăm să-I aducem în fiecare zi toate cererile, ci am putea face după următorul model:

- luni - pentru misionari
- marţi - mulţumire pentru binecuvîntări şi ascultări de rugăciuni
- miercuri - pentru lucrătorii din biserica locală, ca şi din întreaga ţară
- joi - pentru slujbe, misiuni şi însărcinări în biserică şi servici
- vineri - pentru familie
- sîmbătă - pentru fraţi şi surori în Domnul cu problemele lor deosebite
- duminică- pentru păcătoşi care trebuie să fie mîntuiţi.

Unii credincioşi îşi notează separat răspunsurile la rugăciune. Adesea este necesară şi mărturisirea păcatelor. În cele din urmă, nu uita să aduci înaintea lui Dumnezeu şi problemele tale personale, mari sau mici (Fil.4:6.7).

Indicaţii de întipărit în memorie

1 .Ia-ţi regulat timp pentru Dumnezeu şi caută un loc liniştit! Fixează-ţi un timp de care să te ţii apoi. Roagă-te tare, dacă se poate, fără să-i deranjezi totuşi pe ceilalţi. Începe cu o perioadă mai scurtă, de vreo 20 de minute şi măreşte-o treptat.

2. Pregăteşte-ţi Biblia, caietul cu notiţe şi unelte de scris, înainte de a începe. Cărţi evlavioase pot fi într-adevăr de ajutor, dar nu pot înlocui studiul continuu, independent al Scripturii. Procedează la studiul biblic după un plan. Nu citi mai mult din Biblie decît poţi digera duhovniceşte. O duzină de versete sau un capitol ajunge de cele mai multe ori.

3. Culcă-te devreme! Dacă stăm seara prea mult, dimineaţa ne sculăm obosiţi. Scoală-te punctual şi nu-ţi mai îngădui nici un minut de somn.

4. Roagă-L pe Dumnezeu să-ţi vorbească şi să ţi Se descopere.

5. Fii plin de aşteptare în timp ce asculţi pe Dumnezeu în

credință. Evită visările și rătăcirile gîndurilor printr-un act de voință conștient. Cugetă mai mult la Domnul decît la tine însuți.

6. Nu-L zori pe Dumnezeu! Cugetă asupra celor citite. Fă pauze în rugăciune și ascultă-L pe Dumnezeu.

7. Scrie gînduri în caietul tău de notițe! Fă notițe pentru studiul următor sau pentru lista ta de rugăciune. Meditează la gîndurile pe care ai vrea să le discuți cu un prieten sau cu un partener de rugăciune.

Olford spune că timpul liniștit cu Dumnezeu „e absolut vital pentru o viață de spiritualitate, eficacitate și dragoste continuă. Este barometrul vieții creștine". Am vrea să întrebăm: Ai o întîlnire zilnică cu Dumnezeu?

O respecți cu credincioșie?

Poți să ai biruință în viața duhovnicească fără să petreci timp cu Dumnezeu?

GHID DE STUDIU LA LECȚIA 8

Să ne dăm întîlnire cu Dumnezeu

1. Ce prioritate în viața creștină se indică în Psalmul 42: 2-3? De ce este necesar ca relația noastră cu Domnul să crească?

2. De ce avem nevoie regulat de un timp cu Dumnezeu?

Ioan 15:3 1.Samuel 1:19a

1.Petru 2:2 Psalm 143:8

Romani 12:2

3. Descrie activitatea Mariei în Luca 10, 38-42.

Cum a judecat Domnul Isus comportarea ei?

Descrie atitudinea și acțiunile Martei în timp ce-L ospătează pe Domnul Isus în casa ei.

Cum a prejudiciat lipsa Martei în sensibilitate duhovnicească valoarea slujbei ei? Ce trebuie să vină înaintea slujbei (Lc.5: 15-16)?

4. Cum se arată în viața noastră faptul că adesea prețuim mai mult slujirea și activitatea decît părtășia cu Domnul?

Ce ai trebui să faci dacă ai observa că acesta e cazul în viața ta?

5. Ce perioade ale zilei sînt mai favorabile pentru a „sta la picioarele lui Isus" în mod regulat?

Daniel 6:11; Psalm 119:147- 148.

Ce avantaje au diferitele perioade ale zilei (compară Ps.1:2)?

6. Cînd Israeliții au rătăcit prin pustie, Dumnezeu i-a aprovizionat cu mană, cu „pîine din cer" ca hrană. De cîte ori trebuiau ei să adune mana? Ce s-a întîmplat cînd au așteptat pînă mai tîrziu în zi (Ex.16:21)? Ce poți să înveți din acest pasaj biblic, pentru viața ta, referitor la timpul tău liniștit cu Dumnezeu?

Încotro Se ducea Isus, ca să fie singur cu Tatăl (Mc.1:33-35)?

De ce crezi că a ales El zorile ca să fie singur cu Tatăl?

7. Ce putem face în timpul cînd sîntem singuri cu Dumnezeu?

Psalm 5:3; Isaia 50:46.

8. Ce ne împiedică să avem timp bogat în binecuvîntări, singuri cu Dumnezeu?

Proverbe 6:9; Luca 10:41; Psalm 66:18

Cum ai acționa împotriva unor asemenea obstacole din viața ta?

9. Redă cu propriile tale cuvinte Psalmul 63:1-2.

Exprimă aceasta şi dorinţa ta de a cunoaşte mai intensiv pe Dumnezeu?

10. Ai un timp regulat, în care să ai zilnic părtăşie singur cu Dumnezeu?

Cam cît timp petreci zilnic şi săptămînal singur cu Dumnezeu?

Ce moment(e) al(e) zilei este(sînt) pentru tine cel(e) mai favorabil(e) pentru întîlnirea cu Dumnezeu?

„Cu ajutorul lui Dumnezeu aş vrea să petrec zilnic cel puţin .....minute singur cu Dumnezeu, de la .....pînă la ....." (completează cu timpul zilei).

Semnătura.....

LECȚIA 9

Cuvîntul lui Dumnezeu ca hrană

„OMUL NU TRĂIEȘTE NUMAI CU PÎINE, ci cu orice cuvînt care iese din gura lui Dumnezeu" (Mt.4:4). Aceasta este o afirmație uimitoare a Domnului Isus, citînd Deuteronom 8:3 care arată aici grija lui Dumnezeu pentru poporul Său. Dumnezeu are pregătit mai mult ca o hrană trupească pentru poporul Său. El ne-a dat Sfînta Scriptură. În Vechiul Testament, din care Domnul Isus a citat de atîtea ori, și în Noul Testament care împlinește pe cel Vechi, avem Biblia ca și Cuvîntul complet al lui Dumnezeu (2.Tim.3:16; 2.Pet.1:19-21). Biblia este o carte în care apar tot mereu expresii ca „Așa vorbește Domnul". Dumnezeu vorbește la persoana întîia sau prin reprezentanții Săi. Cuvîntul lui Dumnezeu e viu și lucrător (Evr.4:12). E viu și rămîne veșnic (1.Pet.1:23-25). Psalmul 119 este o cîntare de laudă despre splendorile Cuvîntului lui Dumnezeu. Întrucît Biblia este înștiințarea lui Dumnezeu către oameni, manualul Proprietarului și Creatorului omului pentru toate întrebările și problemele lui, ar trebui să o cercetăm cu silință în fiecare zi din viața noastră. Această atenție continuă, această ascultare neîncetată, este exact ceea ce ni se poruncește și în Scriptură (Deut.6:6-9).

La ce folosește Biblia ?

Noi putem observa puterea transformatoare a Cuvîntului lui Dumnezeu în viețile celor care o studiază cu respect, evlavie și ascultare. Să privim la multiplul mod în care lucrează această carte remarcabilă în viața acelora care extrag din plinătatea ei:

1. MÎNTUIRE. Nașterea din nou se realizează cu ajutorul Cuvîntului lui Dumnezeu (1.Pet.1:23). Dacă am primit odată Cuvîntul lui Dumnezeu, el ne conduce „la mîntuire, prin credința în Cristos Isus" (2.Tim.3:15). El trebuie crezut și dat mai departe și altora.

2. HRANĂ DUHOVNICEASCĂ. Profetul a vorbit despre mîncarea Cuvîntului lui Dumnezeu, prin faptul că a primit-o lăuntric în sufletul lui (Ier.15:16). El este asemănat cu laptele (1.Pet.2:2), cu mierea (Ps.19:11; Ps.119: 103), sau cu hrană ori

carne tare (Evr.5:12,14). Viaţa duhovnicească e păstrată prin hrănirea din Cuvînt.

3. CREŞTERE. Prin faptul că Cuvîntul hrăneşte sufletele noastre, ne zideşte în credinţa noastră prea sfîntă (Fap.20:32). Condiţia pentru creşterea duhovnicească este hrănirea din Cuvîntul lui Dumnezeu (1.Pet.2:2).

4. ÎNŢELEPCIUNE. Valoarea culturii e încă şi azi pretutindeni mult preţuită şi omul speră să devină prin ea înţelept. Totuşi Scriptura poate să ne facă mai înţelepţi ca duşmanii noştri şi să ne dea mai multă pricepere ca învăţătorii lumii (Ps.119: 99-100).

5. CURĂŢIRE. Lumea e plină de murdărie morală. Marele curăţitor al inimilor şi minţilor este Cuvîntul (Ps.119: 9; Io.15:3). El ne păzeşte de păcat (Ps.119:11).

6. CĂLĂUZIRE. Tot mereu este o problemă pentru noi luarea de hotărîri, alegerea căii bune. Cuvîntul lui Dumnezeu e lumină pe cărarea noastră (Ps.119: 105).

7. MÎNGĂIERE sau îmbărbătare în greutăţi şi grijuri vine dintr-un izvor care nu seacă niciodată (Ps.119: 28,50,76; Rom. 15:4).

8. BUCURIE. Într-o lume plină de necazuri şi îngrijorări putem avea parte, prin Cuvînt, de o bucurie adîncă (Io.15:11).

9. BINECUVÎNTARE. Că aceia, care iau în seamă Cuvîntul şi-l urmează, află binecuvîntare, vedem foarte clar în Scriptură (Deut.28:1-8). Succesul, aşa cum îl înţelege Dumnezeu, va fi partea aceluia care rămîne în Cuvînt şi ia seama la instrucţiunile şi învăţăturile lui (Ios.1:8).

Cum înţeleg şi asimilez eu Cuvîntul ?

Se poate alcătui un plan variat de hrănire din Cuvîntul lui Dumnezeu. Dacă Îl rugăm pe Dumnezeu să ne deschidă ochii (Ps.119:18), iar Duhul Sfînt e Învăţătorul nostru duhovnicesc (Io.14:26), putem să mîncăm pîinea lui Dumnezeu şi s-o asimilăm în fiinţa noastră lăuntrică. Creştinul care se maturizează, practică următoarele feluri de primire de hrană:

1. AUZIREA Cuvîntului (Prov.28:9; Lc.19:48). Înainte de a se inventa tiparul şi de a fi simplu a-ţi face rost de Biblie, cei mai mulţi oameni nu puteau să audă Sfînta Scriptură decît la serviciul religios. Trebuie să învăţăm să ascultăm atent cînd este

vestit Cuvîntul lui Dumnezeu. De asemenea e important să cugetăm la ceea ce s-a zis. Din cele auzite putem să păstrăm mai mult în memorie dacă ne luăm notițe și vorbim cu alții despre conținut.

2. CITIREA Cuvîntului (Deut.17:19; Ap.1:3). Procedează după un plan sistematic și nu citi numai la întîmplare. Citește în fiecare zi un anumit număr de capitole! E în același timp o binecuvîntare, un privilegiu și o datorie să cunoști complet conținutul acestei cărți și nu doar părți de ici de colo. Atît Vechiul cît și Noul Testament trebuiesc bine stăpînite.

3. STUDIEREA Cuvîntului (Fap.17:11; Prov.2:1-5). Asta înseamnă mai mult ca a citi numai un capitol, ci a te adînci în Cuvînt. Notează gînduri hotărîtoare! Pune întrebări sau împărtășește-ți gîndurile cu alții! Caută în dicționar sau în cărți, dacă nu înțelegi ceva! Și înainte de toate: Aplică Cuvîntul personal! Studiul biblic eficient e orientat spre aplicare!

4. ÎNVĂȚAREA pe de rost a Cuvîntului (Deut.6:6-7; Ps.37:31; Prov.7:1-3). Învățarea pe de rost e cea mai sigură cale de a păstra în inima noastră Cuvîntul lui Dumnezeu. Noi uităm aproape tot ce auzim, și cel mai mult din ceea ce citim, dar reținem 100% din ce învățăm pe de rost, dacă o repetăm în mod regulat. Dacă avem nevoie de un verset cheie într-o situație de nevoie duhovnicească sau pentru ajutorul altora, atunci Cuvîntul învățat pe de rost este de o valoare de neprețuit. Domnul Isus a citat din memorie, cînd S-a împotrivit ispitirii (Mt.4:1-11). Cartonașe cu versete din Biblie sînt ușor de făcut și sînt un ajutor pentru învățarea pe de rost.

5. MEDITAȚIA asupra Cuvîntului (Ps.119:15,23,48,78,148; Fil.4:8). Aceasta înseamnă cugetare intensivă, mișcare lăuntrică încolo și-ncoace, vorbire cu mine însumi despre Cuvîntul lui Dumnezeu, încet sau tare. Este un timp de cugetare asupra unui anumit aspect al adevărului sau al Persoanei lui Dumnezeu. Meditația poate fi asemănată cu modul liniștit în care o vacă își rumegă nutrețul. Dacă un verset a vorbit în chip deosebit inimii noastre, putem dimineața, după citirea noastră din Biblie, să cugetăm în liniște la aceasta. Notează aceste gînduri! Împărtășește cu cineva aceste gînduri!

Efectul Cuvîntului lui Dumnezeu asupra noastră atîrnă foarte mult de atitudinea pe care o luăm față de Cuvînt. Cine studiază cu seriozitate Cuvîntul, s-a predat și pe sine complet Dom-

nului Isus. El studiază Cuvîntul Său în mod regulat şi-l aplică vieţii lui zilnice. El se încrede puternic în învăţătura treptată de fiecare zi şi creşterea progresivă, şi nu pe efecte magice, prin alergări din răsputeri spre Biblie în situaţii urgente de criză. El înţelege că asimilarea Cuvîntului lui Dumnezeu este o împărtăşire cu Dumnezeu şi nu un exerciţiu mecanic sau o disecare academică printr-un observator, care stă să judece Cuvîntul lui Dumnezeu.

Metode de studiu biblic

În Cuvîntul însuşi nu e propus vreun mod deosebit de studiu biblic. Totuşi credinciosul care se află într-o relaţie dinamică cu Cuvîntul, trebuie să ia seama la următoarele:

- să-şi ia zilnic TIMP pentru Cuvînt,
- într-un LOC cu cît mai multă linişte,
- să studieze în continuare întreaga Scriptură după un PLAN,
- un OBIECTIV: să devină asemenea lui Cristos.

Dacă ne supunem lui Isus Cristos, dacă vrem să învăţăm cu rîvnă şi să studiem regulat Cuvîntul lui Dumnezeu, vom experimenta, chiar şi fără un studiu deosebit, un efect profund. E de ajutor să-ţi pui următoarele trei întrebări, cînd te îndrepţi spre Cuvînt. Răspunde la ele în ordine, cînd citeşti textul.

1. CE SPUNE ACEST PASAJ? Observă exact amănuntele pasajului biblic respectiv: oamenii, întîmplările, acţiunile, şi învăţătura care este în ele. Subliniază cuvinte importante şi fă-ţi notiţe pe o foaie de hîrtie. Consacră mult timp pentru aceasta şi concentrează-te.

2. CE VREA EL SĂ SPUNĂ? Ca să interpretezi corect, trebuie să înţelegi sensul celor citite. Fii în clar asupra înţelesului cuvintelor şi notiţelor individuale, şi caută în dicţionar dacă eşti în dubiu. Întreabă-te de asemenea de ce a fost consemnată această întîmplare în Scriptură. Fii atent la efectul anumitor acţiuni şi cuvinte. Cum stă Dumnezeu faţă de aceasta? Ce învăţătură este expusă aici? Ce însemnătate are această învăţătură pentru viaţa credinciosului? Ce precede şi urmează după acest pasaj? Acesta e contextul. Să nu încercăm să interpretăm vreun gînd scos din contextul lui. Nu petrece prea mult timp cu versete pe care nu le înţelegi. Notează, dacă e nevoie, întrebări

pentru un studiu viitor! Apoi lasă-le la o parte şi concentrează-te asupra a ceea ce înţelegi deja!

3. CUM POT S-O APLIC? Prin această întrebare se înţelege cum ai putea aplica Cuvîntul lui Dumnezeu la viaţa ta personală. Aplicarea este roada studiului tău. Eşti confruntat cu întrebarea, cum vrei să integrezi ceea ce cunoşti în viaţa ta. Studiul biblic are scopul de a ne schimba - să ne facă asemenea lui Isus Cristos şi să ne înveţe să-L înţelegem tot mai bine pe Dumnezeu. A dobîndi cunoştinţe din Scriptură fără a le aplica, nu este de nici un folos. Caută după promisiuni, avertismente, porunci, pilde, îmbărbătări sau adevăruri despre caracterul lui Dumnezeu. Roagă-L pe Dumnezeu cu toată seriozitatea ca să-ţi vorbească în timpul studiului din Cuvîntul Său. Aşteaptă liniştit, dacă nu-ţi vorbeşte imediat; renunţă la agitaţie, cînd te afli în prezenţa lui Dumnezeu. Notează în fiecare zi într-un caiet de notiţe sau într-o agendă ceea ce ai învăţat, ca mai tîrziu să poţi căuta prin notiţe, sau să studiezi mai departe. Întrebuinţează pronumele personal „eu" cînd formulezi o aplicaţie. Foloseşte un verb, care exprimă o activitate, cînd eşti în clar asupra aplicării corecte. Evită în studiul tău observaţii confuze şi impersonale. Nu da răspunsuri evazive, care ocolesc întrebarea. Dumnezeu Însuşi ar vrea să fie Învăţătorul tău, dacă vrei să înveţi sincer la picioarele Sale.

Ajutoare pentru studiu biblic

Există astăzi mai multe mijloace ajutătoare pentru studiul biblic ca niciodată înainte. Biblia singură este deajuns, dacă sîntem călăuziţi de Duhul Sfînt, dar şi ajutoarele de studiu pot contribui la o înţelegere mai bună a Cuvîntului.

Acestea sînt: mai multe traduceri ale Bibliei, precum şi parafrazări, concordanţă, dicţionare, hărţi biblice şi diferite cărţi despre teme ca arheologie, cultură, lumea plantelor şi animalelor din Biblie, clima şi descrieri ale ţărilor biblice, etc. Pentru început însă e suficientă o traducere bună a Bibliei (traducerea lui D. Cornilescu- nota trad.), o concordanţă şi mijloace auxiliare simple. Totuşi, pentru studiul biblic ar trebui să evităm neapărat cărţi care au o atitudine liberală şi critică faţă de Biblie, sau materiale sectante.

Concluzie

Cît de departe ai vrea să ajungi în înţelegerea Bibliei într-un an, în cinci sau în zece? Vei fi un tînăr, un prunc sau un om mare? Vei fi capabil să digeri hrană tare din Cuvînt sau să bei numai lapte (1.Cor.3:1-3)?

„În adevăr, voi care demult trebuia să fiţi învăţători, aveţi iarăşi trebuinţă să vă înveţe cineva cele dintîi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu, şi aţi ajuns să aveţi nevoie de lapte, nu de hrană tare. Şi oricine nu se hrăneşte decît cu lapte, nu este obişnuit cu cuvîntul despre neprihănire, căci este un prunc. Dar hrana tare este pentru oamenii mari, pentru aceia a căror judecată s-a deprins, prin întrebuinţare, să deosebească binele şi răul" (Evr.5:12-14).

Noi avem alegerea: Dacă sîntem încă tineri sau necopţi în credinţă, „să dorim laptele duhovnicesc şi curat", ca prin el să creştem în Domnul (1.Pet.2:2).

Dacă sîntem deja maturi în Cuvînt, putem primi „hrană tare" şi să ne desăvîrşim priceperea duhovnicească şi puterea de deosebire a duhurilor.

GHID DE STUDIU LA LECȚIA 9

Cuvîntul lui Dumnezeu ca hrană

În fiecare dimineață din această săptămînă să practicăm un exercițiu duhovnicesc, adică să luăm pasaje biblice care prezintă un alt aspect al Cuvîntului lui Dumnezeu. Asta ne va pregăti pentru discuția despre „Cuvîntul lui Dumnezeu ca hrană" și în același timp va aprofunda lecția cu „Întîlnirea cu Dumnezeu" din săptămîna precedentă.

Propunem următorul procedeu; el va fi un ajutor în pregătirile noastre.

1. Roagă-te pentru iluminarea și clarificarea prin Duhul Sfînt.

2. Citește textul de mai multe ori.

3. Alege pentru fiecare paragraf un titlu. Rezumă pe scurt punctul central în scris. Aplică personal ce-ai citit!

Model pentru lucru

Pasaj biblic: Galateni 1:11-17 Data:.....

Tema: Nu în mod omenesc, v. 11

Rezumat: Pavel arată cum a primit Evanghelia direct de la Dumnezeu și nu de la „carne și sînge".

Aplicație: Doamne, ajută-mi să citesc *Cuvîntul* pentru mine însumi. Voi citi comentariul oamenilor de abia după ce am cercetat eu însumi Cuvîntul.

4. Răspunde zilnic, după timpul tău de liniște, la întrebările din acest ghid de studiu, care se referă la acest paragraf.

Prima zi: Psalm 19:8-12

Spre ce indică diferitele nume pentru Cuvîntul lui Dumnezeu? Ce însușiri caracteristice ale Cuvîntului lui Dumnezeu sînt amintite? Cum poate Cuvîntul să aibă efect în viața ta?

A doua zi: Deuteronom 11:18-21

Spre ce domenii diferite ale vieții se indică prin cuvintele: „inimă", „mînă", „stîlpi", „ușă"? Cum se învață Cuvîntul cel mai bine dacă ne lăsăm călăuziți de acest pasaj biblic?

A treia zi: 2.Timotei 2:14-19

Ce problemă este arătată în versetele 14,16,17,18? Ce soluție arată versetul 15? Numește patru motive pentru care omul lui Dumnezeu ar trebui să studieze Cuvîntul.

A patra zi: Psalm 119:9-16

Ce atitudine lăuntrică arată aici psalmistul? Cum acționează el? Cum se „păstrează" Cuvîntul în inimă?

A cincia zi: Psalm 1

Descrie omul „fericit" din acest psalm. De ce este plin de succes? Ce trebuie el să evite?

A șasea zi: Iacov 1:22-25

În ce mod poate lucra Cuvîntul ca oglindă? Ce atitudini și moduri de acțiune sînt necesare pentru aceasta? Ce relație este între ascultare și autoînșelare duhovnicească?

A șaptea zi: Recapitulare

Ce ai învățat despre însemnătatea Cuvîntului lui Dumnezeu pentru viața ta? Ce atitudini și moduri de acțiune vei schimba în viața ta ca rezultat al acestui studiu?

LECȚIA 10

Învață-ne să ne rugăm

Acelora care se înecă, care mor, care sînt în pericol sau în nevoie nu le e greu să strige la Dumnezeu. E la fel de firesc ca și respirația, și atunci e puțină înclinare spre repetiție mecanică a unor rugăciuni învățate pe de rost. În asemenea împrejurări, rugăciunea nu e o datorie împovărătoare care să fie isprăvită cît mai repede pentru liniștea conștiinței, ci este pur și simplu un strigăt disperat la Dumnezeu dintr-o nevoie profundă, acolo unde numai El poate ajuta. „Doamne, Te rog, ajută-mă!" e strigătul acelora, care acum nu mai sînt prea ocupați, prea mulțumiți de ei înșiși, prea nesinceri ca să se roage. Ei nici nu caută acum pe cineva care să-i învețe să se roage; ei se roagă pur și simplu.

Creștinii recunosc în general că viața de rugăciune e cel mai slab punct al vieții lor duhovnicești regulate. Ei recunosc că succesul în lucrarea duhovnicească depinde de rugăciune și că lipsa de succes se datorează lipsei de rugăciune. Și totuși, deși aproape toți se roagă, sînt puțini oameni rugativi adevărați.

Școala de rugăciune a Domnului

Apostolii au simțit și ei această lipsă. „Doamne, învață-ne să ne rugăm!", au implorat ei (Lc.11:1). Această cerere a venit cînd L-au observat pe Domnul Isus în rugăciune, pe El, care era rugativ. Ei au simțit dependența Sa zilnică de rugăciune. El Se scula înaintea zorilor, ca să caute fața Tatălui Său (Mc.1:35). De multe ori S-a rugat toată noaptea (Lc.6:12). El S-a rugat pentru prosperitatea lor și a altora (Io.10:17).

Rugăciunea nu a fost pentru Domnul o măsură pentru un caz de necesitate, ci un mod de viață. El vroia ca ucenicii Lui să se roage neîncetat și fără să se lase (Lc.18:1). Învățătura Lui despre rugăciune a fost ținută în fiecare zi practic și teoretic. El a spus: „Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide" (Mt.7:7). Tradus exact se vede deosebit de clar intensitatea crescîndă a acestei chemări: Rugați-vă și continuați cu rugăciunea, căutați și țineți-vă de căutare, bateți și continuați cu bătutul! Domnul a ilustrat această învățătură cu istoria unui om

care bate implorator și stăruitor la miezul nopții la ușa prietenului lui (Lc.11:5-9).

Dumnezeu a cerut deja dintotdeauna credincioșilor să-L cheme sincer (Ier.33:3). Domnul Isus a dezvoltat această chemare, a întărit-o și S-a referit și la Sine: „Dacă rămîneți în Mine și dacă rămîn în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da" (Io.15:7). „Orice veți cere de la Tatăl în Numele Meu, vă va da... Cereți și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină" (Io.16:23-24). Această invitație este aproape de necrezut, dar Dumnezeu nu poate minți (Tit 1:2). Cine nu crede pe Dumnezeu, Îl face mincinos (1.Io.5:10). „Dumnezeu este adevărat, chiar dacă toți oamenii sînt mincinoși" (Rom.3:4). R.A.Torrey a scris: „Rugăciunea înseamnă a ridica bani din banca..., care are cel mai mare capital din tot universul, banca cerului".[1]

Conversație cu Dumnezeu

Ce e rugăciunea? Aici există păreri diferite, larg răspîndite, dar greșite. Unii privesc rugăciunea numai ca activitate psihologică. Unii medici au observat efectul rugăciunii asupra sănătății psihice a unor bolnavi pe moarte, asupra dispariției bolii și asupra accelerării procesului de vindecare. Ei sînt de părere că rugăciunea are un efect psihosomatic asupra trupului. Alții se uită la rugăciune ca la un sprijin sufletesc. Ei spun: „Dacă crezi că te ajută, e bine!" Alții încadrează rugăciunea ca superstiție. Toți acești oameni știu prea puțin despre Dumnezeul Bibliei. Pentru ei rugăciunea e ca un farmec - ea are efect indiferent dacă medicul, preotul sau șarlatanul religios o face. Iar alții încearcă să convingă pe Dumnezeu, în loc să vorbească cu El. Unii își „spun rugăciunile" ca exercițiu religios. Nici una din aceste concepții nu poate fi asemănată cu gîndul comunicării cu adevăratul Dumnezeu într-un mod inteligent, prin care e eliberată puterea Lui. Aceste concepții diferite nu recunosc pe Dumnezeu ca pe Acela, care aude și drept urmare intervine și acționează.

Rugăciunea e conversația directă cu Dumnezeu, pe baza descoperirii ființei Sale în Scriptură, unde principii și legi duhovnicești hotărăsc accesul la Dumnezeu și răspunsul Lui. Este o ridicare a sufletului la Dumnezeu (Ps.25:1), un strigăt din lăuntru (Ex.2:23; Ps.5:2; 18:6).

Cameron Thompson a scris: „Rugăciunea este mărturisirea neputinței noastre și a altora în Numele Domnului Isus, înaintea ochilor iubitori ai unui Tată care știe, înțelege, mîngăie și răspunde. Rugăciunea e respirația și tînjirea duhului după Dumnezeu. Este mai degrabă o apucare a bunăvoinței lui Dumnezeu decît o biruire a șovăirii Lui".[2] Cineva a socotit rugăciunea ca și „cheia care deschide vistieria lui Dumnezeu".

Nu e treaba rugăciunii să facă cunoscute lui Dumnezeu nevoile noastre, căci El le știe deja înainte de a ne ruga (Mat.6:8; Lc.12:30). Nici nu e treaba ei să vrea să schimbe planurile Sale veșnice, ci să se roage în armonie cu ele. Dumnezeu ar vrea să lucreze prin rugăciunea noastră, așa cum vrea să lucreze prin credința noastră. Rugăciunea e de fapt o acțiune a credinței autentice. E minunat și uimitor că rugăciunea ne este dată ca un mijloc prin care putem să ne alipim de Dumnezeu (Is.64:7). Uneori sîntem înclinați să vedem rugăciunea doar ca cerere. Totuși ea cuprinde mult mai mult. Ce conversație sau ce relație ar putea să constea doar într-o cerere?

Aspectele principale ale rugăciunii sînt următoarele:

1. ÎNCHINARE, adorare. În Psalmul 100:4 ni se cere: „Intrați cu laude pe porțile Lui". Cum se poate veni mai bine în prezența lui Dumnezeu? „Lăudați pe Domnul" sau echivalentul ei ebraic „Aleluia" este o expresie caracteristică pentru psalmi. Domnul Isus a învățat pe Samariteancă că Dumnezeu caută închinători (Io.4:23). Închinarea se ocupă cu ceea ce *este* Dumnezeu în Sine Însuși și nu cu ceea ce *face* El pentru noi - o deosebire pe care cei mai mulți credincioși au uitat-o. Închinarea înseamnă a da lui Dumnezeu, nu a lua (Ps.96:8). Maria a cîntat: „Sufletul meu mărește pe Domnul" (Lc.1:46). A mări înseamnă a proslăvi, a lăuda (Ps.34:3). Ocupă-te cu însușirile lui Dumnezeu ca să dai închinării tale substanță.

2. MULȚUMIRE. Cînd pășim în prezența lui Dumnezeu, pe lîngă laudă trebuie să aducem și mulțumiri (Ps.50: 23). În ciuda multelor binecuvîntări ale Domnului, lumea nemîntuită trăiește într-o stare de nerecunoștință (Rom.1:21). Isus a vindecat odată zece leproși, dar numai *unul* a mulțumit. El a întrebat: „Oare n-au fost curățiți toți cei zece? Dar ceilalți nouă, unde sînt?" (Lc.17:17). Ar trebui să ne uităm înapoi la multele binecuvîntări, cînd venim înaintea Domnului și să le înșirăm una după alta. Este sănătate, binecuvîntări materiale, binecuvîntări du-

hovniceşti în Domnul şi în părtăşia cu poporul Său. Iar greutăţile? Da, Dumnezeu lucrează şi prin ele, spre binecuvîntarea noastră (Rom.8:28). În 1 Tesaloniceni 5:18 şi Efeseni 5:20 ni se cere să fim mulţumitori în toate lucrurile. *Mulţumirea* pregăteşte calea pentru alte binecuvîntări.

3. MĂRTURISIRE. Dumnezeul nostru este un Dumnezeu sfînt, şi ceea ce murdăreşte totdeauna gîndurile sau acţiunile noastre împiedică părtăşia noastră cu Dumnezeu, ca şi rugăciunile noastre (Ps.66:18). Aceste păcate trebuiesc mărturisite şi lăsate (Prov.28:13). Trebuie să fim sinceri înaintea lui Dumnezeu şi referitor la omiterea faptelor bune, nu numai referitor la gîndurile şi faptele noastre păcătoase. Psalmistul a implorat: „Cercetează-mă, Dumnezeule şi cunoaşte-mi inima!" (Ps.139: 23). Noi trebuie să avem inimi curate, ca să trăim cu Dumnezeul cel sfînt. Cu cît este mai aproape un om de Dumnezeu, cu atît este mai conştient de păcatele, căderile şi greşelile lui (Is. 6:5). Dacă ţi-ai mărturisit sincer păcatele, atunci trebuie să primeşti iertarea Sa (1.Io.1:9).

4. MIJLOCIRE. Grija pentru oamenii ce ne înconjoară şi convingerea că rugăciunea poate schimba lucrurile ne îndeamnă la rugăciune către Dumnezeu. Moise a fost un mare mijlocitor. Dacă citim Numeri 12:1-13 şi Exod 32:7-14, vedem clar că rugăciunile lui au contribuit la păzirea sorei lui, Miriam şi a poporului Israel de judecata lui Dumnezeu. Domnul Isus Însuşi continuă să mijlocească la dreapta Tatălui (Evr.7:25). În Epistolele noutestamentale citim tot mereu despre mijlociri pentru biserici şi pentru indivizi. Mijlocitorii serioşi au o listă de rugăciune cu dorinţe pe care le aduc regulat înaintea lui Dumnezeu. Masele de oameni neconvertiţi din jurul nostru, bolnavii, suferinzii, toţi au nevoie de rugăciunile noastre. Ar trebui să ne preocupe şi alte nevoi mari, ca de exemplu necesarul de lucrători pentru misiunea mondială (Mt.9:37-38).

5. RUGĂCIUNEA DE CERERE. Nevoile noastre zilnice trebuie să fie aduse înaintea Domnului (Mt.6:11), dar nu trebuie să ne îngrijorăm din pricina lor (Mt.6: 25-34). Dorinţele duhovniceşti sînt importante, ca de exemplu rugămintea pentru înţelegerea Cuvîntului Său (Ps.119:34) sau implorarea după eliberare de nedreptate şi apăsare prin oameni (Ps.119:133-134). Avem nevoie de călăuzire, în ce priveşte datoriile noastre zilnice şi în hotărîri importante. Acela, care ştie cînd cade o vrabie pe pă-

mînt şi care numără firele de păr de pe capul nostru, nu priveşte nici o chestiune prea măruntă ca să nu ne rugăm pentru ea (Mt.10:29-31).

Condiţii pentru rugăciune

Rugăciunea trebuie să corespundă adevărului, după principiile, condiţiile sau legile rugăciunii. Acestea sînt descrise în Scriptură şi se deosebesc mult de ideile noastre despre rugăciune, respectiv de ceea ce am învăţat în copilărie. Dacă ne rugăm potrivit cu adevărul lui Dumnezeu, putem fi siguri că Dumnezeu ne ascultă rugăciunea. E bine să ne amintim că rugăciunea este un privilegiu pe care ni-l dă Dumnezeu şi nu un drept. Dumnezeu ascultă pe cel smerit şi cu un duh zdrobit şi nu pe cei care numai cer şi se plîng (Is.66:2; Ps.51:17). Mîndrie sau trufie într-o formă oarecare sînt o jignire peste măsură de mare a lui Dumnezeu (1.Sam.2:3; 15:23). Din următoarele motive este rugăciunea un privilegiu aşa de binecuvîntat:

1. PRIVILEGIUL COPILULUI LUI DUMNEZEU. Credincioşii sînt copiii lui Dumnezeu numai prin credinţa în Isus Cristos (Gal.3:26). Toţi copiii lui Dumnezeu sînt locuiţi de Duhul Sfînt. Toţi oamenii nemîntuiţi sînt copii ai mîniei şi ai neascultării (Ef.2:1-3). Noi putem intra liber în prezenţa lui Dumnezeu, dar numai prin sîngele lui Isus (Evr.10:19). Nu oricine are acest drept - Domnul Isus a zis că nu e drept să iei pîinea de la copii şi s-o dai străinilor (Mt.15:26; Mc.7:27).

Noi trebuie să ne rugăm *în Numele Domnului Isus* (Io.14: 13-14; 15:16; 16:23- 26). Nimeni nu poate veni la Dumnezeu decît prin Domnul Isus (Io.14:6). Dumnezeu e proslăvit în Fiul Său. Dumnezeu poate într-adevăr să asculte rugăciunea oricărui om, dacă Îi place, dar acest drept îl are numai Dumnezeu - nu omul. *„În Numele Domnului Isus“* nu este o formulă magică la capătul rugăciunii. Ea arată pe ce bază ne putem apropia de Dumnezeu ca să aducem înaintea Lui ce este în acord cu caracterul şi dorinţa Lui, în măsura în care putem constata aceasta. Rugăciunea *în Numele Domnului Isus* înseamnă de fapt să invităm Duhul lui Cristos să preia controlul asupra a tot ceea ce ne rugăm la Dumnezeu. Să venim deci cu încredere la Dumnezeu (Ef.3:12)!

2. PRIVILEGIUL CELUI CARE CREDE. Cineva, care vine la Dumnezeu doar după ce a încercat toate celelalte şi nu a reuşit nimic, este un om cu credinţă puţină. Cine se roagă îndoindu-se de adevărul promisiunilor lui Dumnezeu despre rugăciune Îl necinsteşte şi este inconsecvent. „Un astfel de om să nu se aştepte să primească ceva de la Domnul" (Iac.1:7). Domnul a mustrat pe ucenicii necredincioşi care nu I-au revendicat puterea (Lc.9:41; Mt.17:17). Îndoiala împiedică lucrarea puternică a lui Dumnezeu (Mt.13:58). Credinţa, fie ea cît un grăunte de muştar, poate să mute munţii, dacă este o credinţă în ceea ce trebuie, adică în Dumnezeu şi în Cuvîntul Său (Mt.17:20). Domnul a întrebat uneori pe oameni dacă credeau că poate El să facă ce cereau ei. Dacă aceştia răspundeau afirmativ, Domnul spunea: „Facă-ţi-se după credinţa ta". Şi apoi credincioşii vedeau rezultatul (Mt.9: 28-30). „Toate lucrurile sînt cu putinţă celui ce crede" a spus Domnul Isus unui tată care implora vindecarea copilului lui. Tatăl a răspns: „Cred, Doamne, ajută necredinţei mele!" (Mc.9:23-24). Domnul Isus a vindecat pe copil şi a ascultat rugăciunea tatălui. Sutaşul roman cunoştea puţin despre rugăciune, dar el şi-a pus credinţa în Persoana care trebuia (Lc.7:2-10). Fără credinţă este nu numai greu, ci cu neputinţă să placi lui Dumnezeu (Evr.11:6). Aştepţi un răspuns? O ascultare a rugăciunii? Dacă nu, cruţă-ţi osteneala de a te ruga. Să venim cu credinţă înaintea Domnului, cu rugăciunea credinţei (Iac.5:15).

3. PRIVILEGIUL CELUI CE VREA. Voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută şi desăvîrşită, binecuvintează pe aceia care I-au predat trupurile lor (Rom.12:1.2). Dacă acceptăm dinainte voia Sa, atunci putem să ne şi rugăm potrivit voiei Sale (1.Io.5:14-15). Cum putem cunoaşte voia lui Dumnezeu în chestiuni care nu sînt explicate clar în Scriptură? Voia lui Dumnezeu e descoperită în Scriptură, în *promisiuni* clare, pe care le putem revendica, în *principii*, pe care le putem urma, în *porunci* pe care trebuie să le împlinim şi în *avertismente* de care trebuie să ţinem seama. Dacă ne rugăm potrivit cu voia lui Dumnezeu, nu vom fi egoişti şi nici nu vom cere rău (Iac.4:3). Cum este rugăciunea pentru cei care nu cunosc pe Domnul? Noi putem să pretindem pe cei pierduţi pentru Cristos, întrucît El vrea ca toţi să fie mîntuiţi (2.Pet.3:9; 1.Tim.2:4). Între rugăciunea credincioşilor şi mîntuirea celor pierduţi este o strînsă legătură. Să-L

implorăm pe Dumnezeu din pricina lor. Cum stă cu rugăciunea pentru cei bolnavi? Avem voie să credem că Dumnezeu îi va vindeca pe toți, dacă ne rugăm pentru ei? Unii copii ai lui Dumnezeu sînt convinși de asta. Trebuie însă să fim atenți la experiențele apostolului Pavel (2.Cor.12:8.9), ale lui Timotei (1.Tim.5:23), ale lui Trofim (2.Tim.4:20), ale lui Epafrodit (Fil. 2:25-30), și ale altora, care au avut toți de purtat boli, deși umblau cu Dumnezeu. Dacă orice copil al lui Dumnezeu ar avea dreptul să vindece, n-ar mai muri nimeni de vreo boală. Cristos a vindecat mulți oameni și apostolii au vindecat și ei. Mulți au fost de atunci vindecați în Numele Lui. Rugăciunea credinței poate și azi să vindece bolnavi (Iac.5:15). Dacă avem convingerea de la Domnul că voia Lui este să vindece pe cineva, putem să ne rugăm conform acestui lucru.

Cum e rugăciunea privitoare la hotărîri ce țin de locuință, servici, călătorii și lucrare pentru Dumnezeu (Iac.4: 13-15)? Sîntem gata să facem voia Lui (Lc.22:42)? Vrem să primim sfatul divin (Prov.11:14)? Sîntem gata să așteptăm pînă cînd avem pace în suflet în privința unei acțiuni? Sîntem gata să hotărîm așa cum corespunde intereselor Sale (Mt.6:33)? Atunci El ne va călăuzi (Prov.3:5-6). Să venim înaintea Lui și să fim gata să facem voia Sa (Io.7:17).

4. PRIVILEGIUL CELUI CE ASCULTĂ. S-a arătat deja necesitatea de a sta nepătat înaintea lui Dumnezeu. Păcatul face ca cerul să fie de aramă (Deut.28:23). Dar ascultarea activă în fiecare domeniu aduce cu sine promisiunea binecuvîntării lui Dumnezeu (Is.1:19; Ier.7:23). Domnul Isus a fost ascultător în fiecare domeniu al vieții. „Totdeauna fac ce-I este plăcut", a spus El (Io.8:29). Și poate fi semnificativ faptul că Domnul Isus a fost ascultat totdeauna cînd S-a rugat. Să rămînem în El, ca să primim totdeauna ceea ce cerem (Io.15:7).

Răspunsuri la rugăciune

Ne va asculta Dumnezeu întotdeauna rugăciunile, dacă împlinim aceste condiții? Răspunsul e „da". Să nu uităm însă că răspunsurile lui Dumnezeu vin în diferite moduri.

Lehmann Strauss vorbește de *răspuns direct, răspuns întîrziat, răspuns neașteptat, răspuns respins;*[3] la aceasta se mai adaugă *răspuns vătămător* la asemenea cereri care mai bine nu

ar fi fost făcute.

1. RĂSPUNSURI DIRECTE sînt de ex. eliberarea lui Petru din temniță, în timp ce biserica se ruga (Fap.12:5-11), sau rugăciunea lui Ilie, care a închis mai întîi cerul și apoi l-a deschis iarăși (Iac.5:17-18). Psalmistul era în culmea bucuriei, fiindcă Dumnezeu îi ascultase rugăciunile (Ps.116:1.2).

2. RĂSPUNSURI ÎNTÎRZIATE. Un exemplu este strigarea milioanelor de credincioși după venirea Domnului Isus (Ap.22: 20). Timpul încă nu s-a copt. Maria și Marta L-au rugat pe Domnul Isus să vină degrabă și să vindece pe fratele lor, dar Domnul Isus a așteptat pînă ce Lazăr a murit (Io.11:3-6,14,15). Aceasta a dat Domnului ocazia să facă o minune mai mare, prin faptul că l-a înviat din morți. A aștepta pe Domnul nu e totdeauna ușor - dar se merită (Ps.69:3; 37:7; 9: 34).

3. RĂSPUNSURI NEAȘTEPTATE, diferite. Dumnezeu vrea să înlocuiască obiectul cererilor noastre cu ceva mai bun. Domnul avea ceva mai bun pentru Pavel decît să-i ia țepușul din carne: harul Său atotîndestulător (2.Cor.12:7-9). Rugăciunea Domnului Isus în Ghețimane a fost: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu" (Mt.26:39). Răspunsul Tatălui a avut ca urmare mîntuirea a milioane de oameni pierduți prin sîngele vărsat al Fiului Său.

4. RĂSPUNSURI REFUZATE, respinse. Un exemplu e cererea lui Ilie ca să moară (1.Împ.19:4-5) pe care o rostise într-o vreme de slăbiciune și disperare. În loc de asta a fost întărit și refăcut. Ucenicii au vrut să cadă foc din cer ca să nimicească un sat samaritean (Lc.9:54), dar Domnul a venit să-i mîntuiască și nu să-i nimicească.

5. RĂSPUNSURI VĂTĂMĂTOARE vedem în plîngerea și cererea lui Israel după un Împărat (1.Sam.8:5-18), ceea ce a însemnat o lepădare a lui Dumnezeu, și dorința lui Ezechia de a trăi mai departe (2.Împ.20:1-6), care urma să ducă la evenimentele tragice (2.Împ.20:12-19). Faptul că e posibil ca Dumnezeu să ne împlinească cererile și totuși să producă gol sufletesc, ar trebui să trezească în noi o dorință mai adîncă de a ne ruga după voia Sa (Ps.106:15).

Alte binecuvîntări ale rugăciunii

1. PUTEREA DUHOVNICEASCĂ vine la noi în rugăciune, prin aceea că primim neîncetat de la Izvor reînnoire pentru sufletele noastre (Is.40:31).

2. SFINȚENIA DUHOVNICEASCĂ e dată aceluia care ia seama la chemarea Domnului: „Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită" (Mt.26:41; 6:13).

3. INFLUENȚA DUHOVNICEASCĂ în lucrarea noastră vine dacă cerem îndrăzneală (Fap.4: 29-31) și căutăm înțelepciune de sus, ca să răspundem împotrivitorilor noștri (Fap.6:10).

4. PĂRTĂȘIA DUHOVNICEASCĂ cu Dumnezeu în rugăciune ne face să vedem lucrurile așa cum le vede El și să creștem în cunoașterea Sa și a căilor Sale (Fap.10:9-35).

5. ILUMINAREA DUHOVNICEASCĂ ni se dă cînd Îl rugăm pe Dumnezeu să ne deschidă ochii ca să înțelegem Cuvîntul Său (Ps.119:18) și calea pe care trebuie să meargă picioarele noastre (Ps.119:105).

Gîndește-te la posibilitățile nemărginite ale lui Dumnezeu, la care venim. El poate satisface orice nevoie, după „bogăția Sa, în slavă, în Isus Cristos" (Fil.4;19). „Ce este cu neputință la oameni, este cu putință la Dumnezeu" (Lc.18:27). El pune pe inimile noastre întrebarea provocatoare: „Este oare ceva prea greu pentru Domnul?" (Ier.32:27; Gen.18:14). Dacă credem și nu ne îndoim, vom afla răspunsul.

1. R.A. Torrey, „The Power of Prayer", New York, 1924, pag.69
2. Cameron Thompson, „Master Secrets of Prayer", Lincoln (Nebraska) 1959, pag.10 - trad.rom. (Secrete mari ale rugăciunii)
3. Lehman Strauss, „Sense and Nonsense about Prayer", Chicago 1974, pag.117

GHID DE STUDIU LA LECȚIA 10

Învață-ne să ne rugăm

1. Care sînt cele două aspecte ale rugăciunii amintite în Psalmul 100, 4? Cum ai defini deosebirea dintre cele două? Care e mai greu pentru tine? De ce?

2. Pentru ce binefaceri mulțumește psalmistul Domnului în Psalmul 103? Cum laudă psalmistul pe Domnul pentru însușirile și pentru caracterul Lui?

3. Fă o listă, pe care să scrii ce a făcut Dumnezeu pentru tine și *mulțumește-I* pentru ceea ce *a făcut.* Scrie pe o altă listă însușirile lui Dumnezeu și *laudă-L* pentru *ceea ce este El!*

Motive de mulțumire: Motive de laudă:

4. Despre ce se roagă David în Psalmul 32:1-5? Ce spune el despre starea unui om înainte și după mărturisirea păcatelor?

5. Cît de importantă a văzut Samuel rugăciunea pentru ceilalți (1.Sam.12:23)? Pentru cine ar trebui să ne rugăm?

Efeseni 6:18-20 1.Timotei 2:1-4
Luca 6:28 Iacov 5:16

Ce poți să faci practic, pentru ca să fii sigur că te rogi regulat și eficient pentru alții?

Folosește lista de rugăciune (Lecția 8) timp de o săptămînă. După aceea vei vrea poate să-ți formezi propria ta metodă.

6. Pentru care dorințe personale ar trebui să ne rugăm?

Psalm 37:5 Iacov 1:5
Matei 26:41. 1.Petru 5:7
Evrei 4:16.

Cum poate fi cugetarea asupra propriilor nevoi un ajutor în rugăciune pentru alții?

7. Stabilește *condițiile* pentru o rugăciune plină de succes:

Ioan 15:7 1.Ioan 5:14-15
Ioan 14:13 Matei 21:22

Ce înseamnă după părerea ta „a te ruga în Numele Domnului Isus"?

8. Stabilește *cauzele piedicilor* pentru o rugăciune eficientă:

Proverbe 21:13 Proverbe 28:9
Maleahi 1:8-9 Matei 6:14-15
Iacov 4:2-3 1.Petru 3:7
Ezechiel 14:3 Iacov 1:6-7

9. Aranjază diferitele feluri de ascultare a rugăciunii, la pasajul biblic potrivit!

directe	a) Ioan 11:3-6,14-15
întîrziate	b) Fapte 12:5-11
respinse	c) Numeri 11:18-20; Ps.106:15
vătămătoare	d) 1.Împărați 9:4-5

10. Redă cu propriile tale cuvinte Filipeni 4:6.7!

Cum ai încadra propria ta viață de rugăciune în legătură cu acest pasaj din Biblie? Ce schimbări intenționezi?

LECȚIA 11

Noi sîntem martorii Lui

Este omul obișnuit în primejdie să-și piardă sufletul pe vecie? Domnul Isus a spus: „Strîmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață, și puțini sînt cei ce o află" (Mt.7:14). În ce stare se află un prieten sau un vecin la care nimic nu lasă să se tragă concluzia că-L cunoaște pe Domnul Isus? „Dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu" (Io.3:18). Acestea sînt cuvinte îngrozitoare, care n-ar trebui să ne lase inactivi sau pasivi. Cum putem să punem asta de acord cu observația generală că poate 95% din toți creștinii nu văd ca o parte esențială a chemării lor răspîndirea Evangheliei? Domnul Isus a spus în urmă cu două mii de ani: „Mare este secerișul, dar puțini sînt lucrătorii" (Mt.9:37). Să băgăm de seamă că nu ocazia sau posibilitatea lipsește, ci faptul că sînt prea puțini *lucrători.*

Grija Domnului Isus pentru sufletele oamenilor a fost așa de mare încît a plîns pentru un oraș care Îl respinsese (Lc.19: 41-42). El a vrut „ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință" (2.Pet.3:9). El a vrut ca toți oamenii să fie mîntuiți și să vină la cunoștința adevărului (1.Tim.2:4). Domnul Isus Și-a predat viața, prin aceea că a mers din loc și a vestit Împărăția lui Dumnezeu. El a fost Cel mai mare Evanghelist personal, care după relatarea din Evanghelii a cîștigat pe cei mai mulți indivizi. Domnul Isus a pus în fața ascultătorilor Săi grozăvia unei veșnice despărțiri de Dumnezeu și i-a îndemnat să se teamă de Dumnezeu, care are puterea să piardă sufletele în iad (Mt.10: 28).

Chemarea la mărturie

Chemarea Domnului: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni" (Mt.4:19) este clară. El a vrut ca ei să-și lase mrejele; El a avut mai mult interes pentru marea oamenilor vii decît pentru pești (Lc.5:4.10). El i-a chemat să meargă ca secerători duhovnicești. „Ridicați-vă ochii și priviți holdele, care sînt albe acum, gata pentru seceriș. Cine seceră, primește o pla-

tă și strînge roadă pentru viața veșnică" (Io.4:35-36). Ei trebuiau să semene Cuvîntul lui Dumnezeu în inimile oamenilor (Mc.4:14), apoi să-l ude cu rugăciunile lor și să secere suflete pentru Împărăția lui Dumnezeu. Ei trebuiau să fie martori în sala de judecată a unei lumi adesea neprietenoase (Fap.1:8). Duhul lui Dumnezeu le-a fost dat ca să-i împuternicească să vestească mesajul lui Dumnezeu celor pierduți. Așa au mers primii creștini pretutindeni și au propovăduit Cuvîntul (Fap.8:4).

E uimitor că Dumnezeu a încredințat o așa lucrare importantă unor oameni slabi. LeRoy Eims scrie: „Dumnezeu ar fi putut scrie în fiecare zi Ioan 3:16 peste întregul cer. Sau ar fi putut face ca stelele să-l silabisească. În loc de asta ne-a încredințat nouă sarcina hotărîtoare a vestirii Evangheliei".[1]

Este o seriozitate sfîntă că ne-a fost încredințată Evanghelia (1.Tes.2:4) și ar trebui să ne fie o dorință arzătoare, o chestiune de viață și de moarte (Rom.9:3). „Așa să zică cei răscumpărați de Domnul" și să nu tacă (Ps.107:2). Un om care avea niște draci numiți Legiune a arătat că era posedat de ei prin viața sălbatică trăită între morminte. După ce a fost scăpat de ei, Domnul Isus l-a trimis imediat ca martor pentru ai lui (Mc.5:19). O femeie imorală și neinstruită din punct de vedere biblic a devenit prima Sa martoră a Evangheliei într-un ținut străin (Io.4:28-29.,39). Orbul pe care-l vindecase Domnul Isus, nu știa nici el mult, dar putea să spună: „Eu una știu: că eram orb și acum văd" (Io. 9:25). Nici un verset din Sfînta Scriptură nu declară că mărturisirea lui Cristos e încredințată numai cîtorva credincioși sau numai unor credincioși instruiți profesional. Dacă nu putem vorbi ca Petru, atunci poate că putem aduce pe alții la Domnul Isus ca Andrei (Io.1:40-42). Nimeni nu poate ajunge mai bine la cercul nostru de cunoștințe ca noi. Nu e responsabilitatea altora, ci a noastră să avertizăm pe aceia care trăiesc încă în păcatele lor.

Piedici în calea mărturiei

Se știe că există multe motive care reținpe așa mulți credincioși de la importanta lor sarcină la care i-a chemat Dumnezeu.

1. TEAMA. Ne e rușine să nu jignim pe alții, să nu-i contrazicem sau să fim numiți „fanatici". Uneori ne este pur și simplu frică să nu facem ceva greșit. Dar Scriptura spune: „Frica de oa-

meni este o cursă" (Prov.29:25). Teama blochează binecuvîntarea lui Dumnezeu şi stă în contrast cu îndemnul Lui neîncetat „Nu te teme!" Ce putem face? Să cerem îndrăzneală! (Fap.4:29). Chiar un om ca Pavel cunoştea teama în acest domeniu şi Dumnezeu a binecuvîntat hotărîrea lui de a aduce totuşi mărturie pentru Domnul Isus (1.Cor.2:3). Alţi credincioşi sînt îmbărbătaţi cînd văd îndrăzneala noastră (Fil.1:14). Cine are curaj, acţionează chiar dacă se teme.

2. LIPSA PUTERII. Cînd în viaţa noastră nu se vede Evanghelia lui Isus Cristos, nu vom avea nici un succes (Fil.1:27). Domnul nu a vrut ca ucenicii Lui să încerce să fie martori fără puterea Duhului Sfînt în viaţa lor (Lc.24:49). Mărturia unui credincios temător de Dumnezeu stă într-o „dovadă dată de Duhul şi de putere" (1.Cor.2:4).

3. LIPSA DE INSTRUIRE, de antrenament. Domnul Isus a petrecut mult timp ca să înveţe pe ucenicii Săi. Dacă sîntem neajutoraţi şi nu ştim nici un verset biblic potrivit, putem renunţa uşor. De aceea e de mare valoare să avem o mărturie bine pregătită. Ar trebui de asemenea să învăţăm pe de rost şi cîteva versete biblice simple, care arată clar calea mîntuirii.

Iată o simplă înşiruire de versete biblice folosită deseori:

a) Dumnezeu ne oferă viaţa veşnică (Io.5:24)

b) Toţi au păcătuit (Rom.3:23)

c) Pedeapsa (plata) păcatelor este moartea (Rom.6:23)

d) Toţi oamenii sînt chemaţi să se întoarcă la Dumnezeu şi să se pocăiască (Fap.3:19)

e) Cristos a purtat pe cruce păcatele noastre (1.Pet.2:24)

f) *Cristos e Dumnezeu arătat în trup (Io.1:1,14)*

g) Mîntuirea e prin har şi nu prin fapte (Ef.2:8,9)

h) A accepta (primi) pe Cristos înseamnă viaţă veşnică (1.Io. 5:11-12)

i) Sîntem invitaţi să-L primim (Io.1:12)

j) Trebuie să mărturisim pe Isus ca Domn (Rom.10:9-10)

k) Putem să ştim că avem viaţă veşnică (1.Io.5:13)

4. LIPSA DE ACŢIUNE, inactivitatea. Ea poate încă să apară dacă celelalte lipsuri sînt rezolvate. Noii convertiţi sînt adesea în perioada de început o mărturie mai arzătoare pentru Domnul decît mai tîrziu, cînd au cunoscut mai mult. Inactivitatea neîntemeiată e înfăţişată în Eclesiast 11:4, după cum urmează:

„Cine se uită după vînt, nu va semăna şi cine se uită după nori, nu va secera".

Mărturia prin Cuvînt

A aduce mărturie înseamnă şi a spune altora despre Cristos. Iată cum putem face un început:

1. SĂ FII CU ADEVĂRAT ENTUZIASMAT DE ISUS CRISTOS! Vorbeşte altora cu multă bucurie despre El! Deşi e Omul cel mai contestat din toată istoria, este şi cel mai fascinant! Înainte de orice, e vorba de El şi nu de biserici sau de creştini care eşuează!

2. IA INIŢIATIVA! Domnul Isus a fost un căutător. El nu a aşteptat ca oamenii să vină la El (Lc.19:10). El a mers în multe case şi locuri ca să găsească suflete pierdute. Încearcă să clădeşti punţi de încredere cu alţii şi să te întreţii deschis şi liber cu ei. Interesează-te de alţii!

3. GĂSEŞTE INTERESE COMUNE! Trebuie să învăţăm să fim ascultători buni! Pot fi găsite teme de discuţie şi preocupări comune, care să nu ne atragă spre lume şi spre stricăciunea ei. Evenimentele actuale pot fi un pretext pentru o discuţie duhovnicească. Alte asemenea ocazii pot fi aspiraţii, pasiuni sau nevoi ale oamenilor.

4. ROAGĂ-TE PENTRU ÎNTÎLNIRI CĂLĂUZITE DE DUMNEZEU! Dumnezeu să ne călăuzească spre inimi care caută(Fap.8:26-39). Fiecare individ e important pentru El şi de asemenea El călăuzeşte pe slujitorii Săi distanţe mari ca să vorbească cu un singur om (Io.4:3-7). Roagă-te ca să poţi cîştiga cel puţin un suflet pentru Cristos!

5. FOLOSEŞTE CUVÎNTUL LUI DUMNEZEU! Sămînţa este Cuvîntul. Este mijlocul prin care oamenii sînt născuţi din nou (1.Pet.1:23). Misiunea noastră este să împărţim Cuvîntul (Fil.2:16). Dumnezeu va avea grijă ca să-i împlinească intenţia (Is.55:10-11).

6. POVESTEŞTE CUM AI DEVENIT CREŞTIN! Ar trebui să fii în clar cu propria ta mîntuire, ca să poţi arăta şi altora calea în mod clar. Scrie-ţi mărturia, repet-o şi apoi foloseşte-o. Lecţia următoare te va ajuta la aceasta.

7. PUNE ÎNTREBĂRI BUNE! Aceasta a fost şi metoda Domnului Isus Cristos. Întreabă: „Sînteţi interesat de lucrurile

spirituale?" Creştinii care încearcă să facă primul contact cu chestionare pun adesea următoarea întrebare: „Am pornit la drum ca să discutăm cu oamenii despre ceea ce are de a face Isus Cristos cu vremea de acum. Aveţi liber cîteva minute?" Încearcă să afli punctul de vedere al oamenilor despre evenimentele din lume şi despre viitor. O temă iubită, despre care au apărut multe cărţi, este întrebarea dacă există viaţă după moarte.

Mărturie prin viaţa noastră

Mărturia noastră nu se mărgineşte la cuvinte, ci cuprinde întreaga noastră viaţă. „Tot aşa să lumineze şi lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, şi să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri" (Mt.5:16). Una din cele mai mari obiecţii împotriva creştinismului este plîngerea că „în biserică sînt prea mulţi făţarnici". Deşi aceasta este numai un pretext şi nu adevăratul motiv pentru care oamenii nu vor să se pocăiască, trebuie să fim de acord că deja un singur făţarnic în biserică este prea mult. Şi Domnul nostru a respins pe făţarnicii religioşi (Mt.23:13-29). Trebuie să ducem o viaţă aşa de bună, ca oamenii să trebuiască să se ruşineze cînd vorbesc urît despre noi (Tit 2:8; 1.Pet.3:16).

Deşi toţi credincioşii sînt chemaţi ca martori a lui Cristos, nu toţi s-au pus în aşa fel la dispoziţia lui Dumnezeu, încît El să-i poată folosi. Ar trebui să devină vizibile următoarele trăsături de caracter:

1. O VIAŢĂ HRĂNITĂ DIN DUMNEZEU. Aducerea de roadă depinde de rămînerea noastră în Cristos, adevărata Viţă, de scoaterea noastră zilnică din plinătatea Sa. „Căci despărţiţi de Mine nu puteţi face nimic" a spus El (Io.15:5). Un punct important în această hrănire este un timp zilnic de părtăşie cu Domnul. „Cuvîntul lui Cristos să locuiască din belşug în voi" (Col.3:16).

2. O VIAŢĂ CONDUSĂ DE DUMNEZEU. Predarea totală este cea mai bună însuşire pe care o poate avea lutul în mîinile olarului (Ier.18:6). Cînd ne conduce Duhul lui Cristos, vom putea vorbi despre Domnul în situaţii pregătite de Dumnezeu.

3. O VIAŢĂ CARE SE REVARSĂ ASUPRA ALTORA. Cînd Duhul lui Dumnezeu ţîşneşte ca un rîu din viaţa noastră, oa-

menii vor fi mișcați și înviorați (Io.7:38). Mărturia eficace este „revărsarea vieții lui Cristos".[2] Bunătatea și prietenia, pe care o află oamenii prin noi, îi impresionează mai mult ca versete biblice sau informații despre programele din biserica noastră Trebuie să le stăm la dispoziție și să nu ne izolăm (Lc.15:1-2). Domnul Isus a știut despre problemele, suferințele și grijurile oamenilor. El le-a dat hrană, i-a vindecat și i-a mîngîiat, în timp ce arunca sămînța Cuvîntului lui Dumnezeu (Mt.13:37).

Mulți oameni știu ceva despre Isus Cristos, dar sînt departe de mîntuire. A crede în Isus cere o predare a vieții, care ne aduce într-o relație vie cu o Persoană reală. Oamenii nemîntuiți nu înțeleg asta. Și despre aceasta să vorbim noi. Să-L împărtășim altora pe Cristos ca pe un mod de viață. Și asta o putem face cel mai bine cînd El a devenit prioritatea numărul unu a vieții noastre. Într-adevăr, Cristos e viața noastră (Col.3:4).

Concluzie

Cea mai puternică motivație de a transmite mai departe credința noastră ar trebui să fie dragostea lui Cristos (2.Cor.5:14). El a murit pentru noi și ne-a dat o poruncă, care trebuie să ne facă să acționăm. A doua motivare ar fi o grijă plină de iubire pentru alții. Amîndouă sînt legate una de alta în Matei 22:37-39. Dacă mai avem nevoie de încă o motivare, putem să privim la această provocare a unui necredincios: „Dacă aș fi într-adevăr convins puternic, așa cum milioane de oameni afirmă despre ei înșiși, că cunoașterea și înfăptuirea religiei în această viață influențează destinul într-o viață viitoare, atunci religia ar fi pentru mine *totul.* Aș privi plăcerile pămîntești ca pe un balast nefolositor, grijile pămîntești ca pe o nebunie și gîndurile și sentimentele pămîntești ca pe o pierdere de vreme. Religia ar fi primul meu gînd la sculare, ultimul meu gînd seara înainte ca somnul să mă ducă în inconștiență. Aș face din ea scopul vieții mele. N-aș lucra pentru carnea trecătoare sau pentru comori lumești, ci numai pentru cununa slavei din cer unde comorile și fericirea sînt în afara timpului și distrugerii. *Un suflet cîștigat pentru cer ar merita o suferință de-o viață...* Mi-aș face drept țel să mă uit numai la veșnicie și la sufletele nemuritoare din jurul meu, care în scurtă vreme vor fi fie veșnic nenorocite, fie veșnic fericite. Aș socoti nebuni pe toți care se gîndesc numai la

această lume, la dobîndirea fericirii vremelnice și a bogățiilor trecătoare. M-aș duce în lume și le-aș predica în ocazii potrivite și nepotrivite și textul predicii mele ar fi: ‚Ce folosește unui om să cîștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?'"[3]

1. LeRoy Eims„ Winning Ways", Wheaton(Illinois) 1976, pag.26
2. LeRoy Eims „What every Christian should know about Growing", Wheaton (Illinois) 1976, pag.103
3. Citat de J.Oswald Sanders, „The Divine Art of Soul Winning", Chicago, pag.13.

GHID DE STUDIU LA LECȚIA 11

Noi sîntem martorii Lui

1. Citește Marcu 5:2-20. Ce a poruncit Isus omului pe care tocmai îl vindecase (v.19)?

Ce scop avea cererea lui Isus?

Cum a reacționat omul la această cerere și care a fost rezultatul (v.20)? Cum poți să aplici la tine personal acest pasaj biblic?

2. Redă cu propriile tale cuvinte 2.Corinteni 5:18,20a.

Care este îndatorirea ta și cum vrei s-o îndeplinești?

3. Cum ai reacționa la această constatare:

„A spune despre Cristos e treaba evangheliștilor!"?

4. Ce declară următoarele versete despre soarta veșnică a necredincioșilor (Mt.7:13; Mt.13:41-42)?

Cum ai aplica Ezechiel 33:1-9 la responsabilitatea ta de a depune mărturie în fața celor pierduți?

5. De teama unui refuz, uneori nu mărturisim pe Domnul Isus în fața cunoscuților și prietenilor noștri. Sîntem în vreun fel făcuți răspunzători pentru ei (Ez.33:1-9)?

6. Un aspect foarte important al evanghelizării este mărturia zilnică prin viața noastră. Prin ce vedem că Tesalonicenii au depus mărturie cu viețile lor (1.Tes.1:5-9)?

Cum poți înfăptui Matei 5:16 cu vecinii, la școală sau la locul de muncă? Fă propuneri concrete!

7. Unii credincioși găsesc că nu e necesar să vestească Evanghelia, întrucît viața noastră e oricum o mărturie. Cum ai răspunde la aceasta cf. Romani 10:14-15?

8. Putem să combinăm în mod eficace mărturia verbală cu cea a vieții noastre spunînd simplu altora cum ne-a schimbat Cristos propria noastră viață. Ce a spus orbul din Ioan 9:25, cînd a fost întrebat despre Domnul Isus?

Cum a adus femeia de la fîntîna lui Iacov mărturie despre Domnul Isus (Io.4:28,29)? Care a fost rezultatul (v.39)?

9. Mărturia personală nu e numai o posibilitate excelentă pentru un tînăr creștin, ci poate fi folosită eficace și de creștini experimentați. Citește Fapte 26:1-29 și observă cum Pavel a folosit mărturia lui personală. Ce a făcut Pavel la începutul mărturiei lui ca să cîștige atenția ascultătorilor lui pentru Evanghe-

lie (v.2-3)?

De ce amintește Pavel atît aspectele bune cît și cele rele din viața lui *înainte* de convertire (v. 4,5,9-11).

Cum întrebuințează Pavel *amănunte* ca să descrie în mod eficient *cum* a devenit el creștin (v.12-15) și cum s-a schimbat viața lui *după ce* a devenit creștin(v.19-22)?

Cum montează sau include Pavel Evanghelia în mărturia lui (v.23)? De ce e important aceasta?

10. Numește o persoană pentru care vrei să te rogi și căreia vrei să-i povestești săptămîna viitoare despre Domnul.

.....

Fă o faptă bună pentru această persoană (un cuvînt de recunoștință pentru o amabilitate, o politețe, un ajutor într-o anumită problemă, o invitație la cafea, etc). Notează ce-ai făcut și cum a reacționat persoana la aceasta.

Fapta bună din ultima săptămînă a fost:

.....

Reacția a fost

.....

LECȚIA 12

Mărturia personală

Expresiile „ martori" și „mărturie" se aud în mod obișnuit în sala de judecată la tribunal. În sala de judecată a acestei lumi sînt folosite aceleași expresii de către credincioși, cînd depun mărturie sau fac mărturisirea credinței lor în Isus Cristos ca Domnul și Mîntuitorul lor. Pavel a îndemnat pe tînărul său ucenic Timotei: „Apucă viața veșnică la care ai fost chemat, și pentru care ai făcut acea frumoasă mărturisire în fața multor martori. Te îndemn înaintea lui Dumnezeu, care dă viață tuturor, și înaintea lui Isus Cristos, care a făcut acea frumoasă mărturisire înaintea lui Pilat din Pont" (1.Tim.6:12-13).

Mărturisirea lui Isus Cristos în fața altora este un mare privilegiu și poate fi folosită de Dumnezeu ca să aducă pe alții la El. Ea poate însă să declanșeze și prigoana sau să însemne chiar și moartea. Termenii „a mărturisi" și „martori" sînt traduceri ale unui cuvînt biblic înrudit cu cuvîntul nostru „martir". El este folosit în Scriptură și în acest sens (Fap.2:13) cînd creștinii și-au mărturisit credința chiar în primejdie de moarte. Domnul a chemat pe cei ce-L urmează să nu ascundă legătura cu El: „Pe orișicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl va mărturisi și Fiul omului înaintea îngerilor lui Dumnezeu" (Lc.12:8; Mt.10:32). Recunoașterea verbală a credinței noastre înaintea altora e pusă în legătură chiar cu mîntuirea: „Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mîntuit" (Rom.10:9). Faptul că stăm de partea Domnului Isus nu ar trebui să fie ceva secret.

Conținut

O bună mărturie implică doi factori:

1. Mai întîi trebuie să fie o relatare a unui martor ocular. După convertirea lui Saul din Tars, Anania i-a spus următoarele: „Căci îi vei fi martor, față de toți oamenii, pentru lucrurile pe care le-ai *văzut și auzit*" (Fap.22:15). Un martor bun relatează despre ceea ce știe sau a văzut și nu despre ceea ce presupune sau simte. Într-o bună mărturie despre Isus Cristos,

credinciosul relatează cum L-a întîlnit pe Isus Cristos, cum s-a schimbat prin aceasta viața lui și din pricina căror realități are pretenția că este copil a lui Dumnezeu.

2. Un martor dă sub jurămînt o declarație solemnă ca răspuns la o întrebare despre adevărul unui lucru. Credinciosului i se cere: „Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi" (1.Pet.3:15). Apostolul Ioan a dat în Evanghelia lui mărturie despre lucruri pe care le cunoscuse ca adevărate (Io.21:24). Pavel a scris ca adeverire despre cei îndoielnici că învierea lui Cristos dintre cei morți putea să fie clar dovedită. Dacă nu ar fi fost așa, s-ar fi găsit în ochii lui Dumnezeu ca un martor mincinos (1.Cor.15:15).

Mărturia unui credincios începe adesea cu nevoile, mai ales cu problema păcatului, care l-au adus la Cristos. „Mulți din cei ce crezuseră, veneau să mărturisească și să spună ce făcuseră" (Fap.19:18). Căci aceste fapte erau rele în ochii lui Dumnezeu. Domnul Isus a adus mîntuire la milioane de oameni care fuseseră chinuiți de sentimente de vinovăție, de gol lăuntric, de lipsă de sens, de teamă de moarte, și de singurătate și nu avuseseră pace. Acum în viața lor a intrat pacea și împlinirea. Mai înainte de orice, Domnul Isus a venit să mîntuiască pe păcătoși (1.Tim.1:15) și să-i păzească de mînia viitoare (1.Tes.1:10). Credincioșii mărturisesc de aceea despre timpul din viața lor cînd au auzit Evanghelia mîntuirii lor și au crezut în ea (Ef. 1:13). Ei au aflat „răscumpărarea, prin sîngele Lui iertarea păcatelor" (Ef.1:7).

O bună mărturie este cristocentrică (Fap.5:31-32). Ea e numită pe drept „mărturia lui Isus Cristos" (Ap.1:2,9). Creștinii din primul veac au pus în mod deosebit accentul pe faptul că Isus Cristos a înviat din morți (Fap.2:32; 4:33; 13:30-31). Ei au citat profeții împlinite, ca și relatări ale martorilor oculari. E important să povestim cum Isus Cristos ne-a schimbat viața (1.Tes.1:9; 1.Cor.6:9-11). Pavel a fost odată un hulitor și un prigonitor al creștinilor (1.Tim.1:13). El a devenit chiar conducătorul lor. O bună mărturie poate adesea să provoace serios pe ascultători și să-i facă să știe că au nevoie de „pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Cristos" (Fap. 20:21). Gîndește-te la faptul că credincioșii pot birui împotrivirea duhovnicească „prin sîngele Mielului și prin cuvîntul mărturisirii lor" (Ap.12:11).

Cum se depune mărturia - Schiță generală

1. MODELUL SCRIPTURAL. Mărturia apostolului Pavel din Fapte 26:1-29 este un model biblic de mărturie cu următoarele trei aspecte: *Înainte* de convertire; *modul* convertirii; *după* convertire. Observă această ordine în vorbirea lui de apărare dinaintea împăratului Agripa:

a) Înainte ca Cristos să fi fost primit (Fap.26:4-11): Pavel povestește despre fondul lui religios și împotrivirea lui față de Cristos.

b) Cum a fost primit Cristos (Fap.26:12-18): Pavel povestește cum l-a întîlnit Isus Cristos pe drumul Damascului, cum l-a mustrat din pricina păcatelor lui, dar l-a chemat totuși în slujba Aceluia pe care îl prigonise.

c) După ce Cristos a fost primit (Fap.26:19-23): Pavel povestește cum s-a schimbat de atunci viața lui și cum a devenit propovăduitor tocmai printre compatrioții lui care atentaseră la viața lui.

2. MĂRTURIA TA PERSONALĂ. Dacă îți aduci propria ta mărturie, observă următoarele:

a) Înainte ca Cristos să fie primit: Ce împrejurări ale fostei tale vieți te-au făcut să dorești o schimbare? Care din aceste nevoi o ai în comun cu ascultătorii tăi?

b) Cum a fost primit Cristos: Fii concret, astfel ca ascultătorii să nu înțeleagă aceasta doar ca o schimbare duhovnicească vagă, ci ca o întîlnire cu Dumnezeul cel viu. Cum, cînd și unde a avut ea loc?

c) După ce a fost primit Cristos: Ce schimbări vădite au avut loc în viața ta? Ce foloase ai avut devenind creștin? Ce mișcă inimile ascultătorilor?

Conținutul unei mărturii

Ar trebui să te conduci după următoarele fire călăuzitoare cînd îți pregătești mărturia:

1. Domnul Isus trebuie să stea în punctul central. Spune ce a făcut El!

2. Folosește Cuvîntul lui Dumnezeu (Evr.4:12; Ef.6:17). Amintește versetele pe care le-a folosit Dumnezeu ca să vor-

bească conştiinţei tale. Cuvîntul lui Dumnezeu are putere de convingere a păcătosului (Mc.1:22).

3. Vorbeşte la modul personal („eu" şi „al meu") şi natural, şi nu predica.

4. Fii atent cu expresiile religioase ca „născut din nou", „pocăinţă" şi chiar „mîntuit", care pentru ascultători sînt de neînţeles. Dacă însă le foloseşti, explică ce vrei să spui cu ele!

5. Aminteşte în relatarea ta puncte cu care oamenii se pot identifica. Amănuntele pot fi adesea interesante. Întrebuinţează cuvinte care zugrăvesc un tablou viu.

6. Vorbeşte mai mult despre realităţi decît despre sentimente. Aceasta dă o bună mărturie!

7. Fii plin de dragoste în ceea ce spui (Lc.4:22), nu amar sau dur cu alte grupări. Vorbeşte modest, nu arogant!

Succesiunea pregătirii

1. Roagă-te pentru înţelepciune şi călăuzire, ca să poţi explica bine cum ai găsit viaţa cea nouă în Cristos.

2. Ia scurte notiţe pe trei foi intitulate astfel:

1. MAI ÎNAINTE 2. CUM 3. DUPĂ ACEEA

3. Scrie o ciornă lungă, amănunţită, folosind notiţele de pe cele trei foi (va dura cam zece minute citirea acestei ciorne).

4. Scurtează-ţi ciorna la patru minute. Verifică-ţi mărturia prin consultarea punctelor de la „împărţire" şi „conţinut".

5. Scurtează-ţi mărturia la o durată a citirii de mai puţin de patru minute.

6 Rezumă-ţi expunerea de 3-4 minute pe un mic cartonaş. Învaţă acum să-ţi aduci mărturia cu ajutorul acestui cartonaş.

7. Învaţă de asemenea să-ţi depui mărturia fără acest ajutor în trei sau patru minute.

Exersarea în grupă

În această lecţie trebuie în cele din urmă să fie exersată comunicarea, împărtăşirea mărturiei personale. Ne vom împărţi în grupe mici (de cîte şase persoane sau mai puţin). Toţi îşi depun mărturia la rînd. Poate că ai vrea să-ţi foloseşti cartonaşul, ca să-ţi ajuţi memoria. Unii vor vrea poate să-şi citească

mărturia, dar se recomandă să-şi folosească pentru aceasta numai cartonaşele. Grupa va face acum propuneri cum această mărturie poate fi îmbunătăţită, scurtată, făcută mai precisă sau chiar mai dezvoltată, după caz.

Observaţia editorului: La sucesiunea pregătirii şi la exersarea în grupă este vorba de anumite ajutoare care desigur nu pot înlocui dependenţa de Domnul Isus, care este condiţia supremă pentru o mărturie duhovnicească.

GHID DE STUDIU LA LECȚIA 12

Mărturia personală

Studiază temeinic lecția și pregătește-ți mărturia personală corespunzător „schiței generale" și „conținutului"!

Redactarea definitivă a mărturiei tale ar trebui împărțită și organizată pe cele trei întrebări principale care să scoată clar în evidență situația de *dinainte*, de *modul cum* s-a făcut, și de *după* convertirea ta.

1. Cum era viața ta *înainte* ca Isus Cristos să devină Domnul și Mîntuitorul tău?

2. *Cum și cînd* a devenit Isus Domnul și Mîntuitorul tău? Care au fost împrejurările exacte? În ce cuvînt din Scriptură îți pui încrederea? Explică celorlalți simplu și pe înțeles calea către Dumnezeu! Bagă de seamă ca pe locul central să nu stea oamenii sau biserica, ci numai Domnul Isus Cristos.

3. Cum s-a schimbat practic viața ta, *după* ce Isus Cristos a devenit Domnul și Mîntuitorul tău? Numai o predare a vieții, care a avut ca urmare o viață schimbată, poate să fie autentică. Nu are nici un sens să vorbești despre o „decizie" sau o rugăciune care nu a avut ca urmare acest lucru.

LECȚIA 13

Cina Domnului

Era noaptea trădării Sale și ajunul morții Sale; trebuie să fi fost o scenă profund mișcătoare, cînd Domnul Isus și ucenicii s-au strîns laolaltă pentru ultima cină. Milioane de oameni recunosc imediat scena cînd e reprezentată în arta creștină. Credincioșii din Biserica primară au gravat-o pe zidurile catacombelor, așa de adînc era întipărită în inimile lor. În noaptea sărbătoririi Paștilor evreiești, Domnul Isus a introdus ceva cu totul nou. El a luat o pîine, a mulțumit, a frînt-o și a dat-o ucenicilor zicînd: „Luați, mîncați, acesta este trupul Meu. Apoi a luat un pahar, și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat zicînd: Beți toți din el; căci acesta este sîngele legămîntului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor" (Mt.26: 26-28). Alți doi evangheliști relatează același lucru cu cuvinte asemănătoare (Mc.14:22-25; Lc.22:14-20).

Denumiri pentru Cină

Se numește *„Cina Domnului"* (1.Cor.11:20), deoarece El i-a invitat la aceasta. *„Masa Domnului"* (1.Cor.10:21) are un înțeles mai cuprinzător care nu se referă numai la Cină, ci la tot ceea ce dăruiește Dumnezeu copiilor Săi. Sărbătoarea înseamnă *„părtășie"* (1.Cor.10:16) fiindcă este o împărtășire comună cu Cristos și cu frații care iau parte. Se numește *„frîngerea piinii"* (Fap.2:42; 20:7; 1.Cor.10:16) fiindcă este o masă simplă și decurge ca una obișnuită. Mulți vorbesc de „pomenirea Domnului" fiindcă așa S-a exprimat El cînd a instituit-o. Alții folosesc expresia *„euharistie"*, ceea ce înseamnă mulțumire, recunoștință, fiindcă El a mulțumit pentru elementele ei (Mt.26:26); această denumire însă nu apare în Scriptură.

Multe confesiuni socotesc Cina ca „sacrament" (taină). Cuvîntul provine de la jurămîntul depus pe steag de către soldații romani *(sacramentum).* De atunci înțelesul cuvîntului s-a schimbat mult. Există confesiuni care prin sacrament înțeleg un ritual prin care Dumnezeu mijlocește dînd har, și care are însușiri supranaturale, exercitînd un efect deosebit asupra partici-

panților. Mulți văd în aceasta o legătură cu iertarea păcatelor. Dar în Biblie nu există o asemenea învățătură. Cei ce accentuează ideea sacramentală stau în opoziție clară cu aceia care văd în Cină o serbare de amintire sau de pomenire, în care simbolurile reprezintă adevăruri duhovnicești (dar nu mijlocesc). E bine să ne reamintim că jertfele evreiești de animale nu au șters niciodată păcatele, ci au slujit de anticipare, de îndrumare spre viitoarea jertfă de sînge a Domnului Isus Cristos pe cruce. Numai sîngele Lui poate să ne cureţe de păcat (Evr.9:12-14).

Cadrul istoric al Cinei.

Cina Domnului a fost instituită în seara sărbătorii Paștilor evreiești. Dumnezeu scosese cu o mie cinci sute de ani mai înainte pe Israel din robia egipteană. La porunca Lui a fost tăiat un miel fără cusur și ușiorii ușii au fost unși cu sînge, ca să ocrotească pe Israeliți de judecata lui Dumnezeu asupra întregii țări (Ex.12). Fiecare amănunt al acestei sărbători, care era destinată să fie sărbătorită anual, are un înțeles adînc. Ele indică spre marea jertfă care urma să ridice păcatul lumii. Dumnezeu pregătise deja cu mult timp înainte propriul Său Miel (Gen.22:8; Is.53:7). Ioan Botezătorul a numit pe Domnul Isus „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii" (Io.1:29). El era împlinirea sărbătorii Paștelui. „Căci Cristos, Paștele nostru, a fost jertfit" (1.Cor.5:7). Sărbătoarea inițială a Paștelor era numai o umbră a marii împliniri în Cristos (Col.2:17; Evr.10:1).

Fiecare Iudeu temător de Dumnezeu ținea cu credincioșie această sărbătoare (Mt.26:17). Era o pomenire a salvării lui. În noaptea acestei sărbători sfinte, Domnul Isus a instituit praznicul de pomenire cu pîine și vin. Ele trebuiau să amintească credincioșilor de trupul Său care s-a frînt pentru ei și de sîngele Său care s-a vărsat pentru ei. Această sărbătoare urma să devină pentru creștini ceea ce fuseseră Paștile pentru Iudei, nu mai puțin serioasă și sfîntă. În ochii lui Dumnezeu, ea înlocuia Paștile. Israel avea multe ceremonii, însă Bisericii creștine i s-a dat numai o sărbătoare comună.

Domnul Isus a împărtășit direct apostolului Pavel importanța sărbătorii care fusese dată credincioșilor. Domnul Isus a spus: „Faceți aceasta spre pomenirea Mea" (1.Cor.11:23-25). Cina Domnului a devenit o parte componentă regulată și defini-

tivă a serviciului religios (Fap.2:42,46). Biserica primară a ținut această sărbătoare odată pe săptămînă ca punct central al adunărilor lor (Fap.20:7). Ea era sărbătorită în ziua învierii Domnului. Așa numiții „părinți ai Bisericii" transmit că ea era sărbătorită în fiecare zi a Domnului sau duminica (Iustin martirul și Didache sau „Învățătura celor doisprezece").

Celebrarea cinei Domnului.

1. CINE POATE SĂ IA PARTE? Dacă Paștile erau numai pentru Iudei (Ex.12:43), atunci Cina este destinată în orice caz numai pentru creștini. Domnul a instituit sărbătoarea pentru „ai Săi". Ucenicii Lui au fost aceia care au făcut frîngerea pîinii spre pomenirea Sa după învierea Sa. Pe lîngă aceasta, Cina este doar pentru creștinii pregătiți. Unii creștini nu s-au interesat prea mult de starea lor duhovnicească cînd au luat parte la Cină și au fost avertizați de judecata lui Dumnezeu (1.Cor.11:18-31). Credincioșii au fost învățați să excludă pe cei ce nu vroiau s-o rupă cu păcatul din viața lor (1.Cor.5:12-13); la fel și pe aceia care susțineau învățături care vătămau atît Evanghelia cît și persoana lui Isus Cristos (2.Io.9:10; Gal.5:12-13). Altfel spus, toți care mărturisesc pe Cristos ca Domn și Mîntuitor și care trăiesc corespunzător sfințeniei Lui, trebuie să fie bineveniți la Cină.

2. CUM DECURGE CINA? Înainte de toate, avem aici modelul instituirii acestei Cine de aducere aminte de către Însuși Domnul nostru. Caracteristica principală pare să fi fost simplitatea și modestia, nu o solemnitate pompoasă. El nu a stabilit reguli sau procedee. Odaia de sus de odinioară nu era un locaș de închinare bogat ornamentat cu masă de comuniune separată. Numai El a condus Cina. El a întrebuințat numai pîine și un pahar, lucruri foarte obișnuite la o masă. Nu este prescrisă o pîine deosebită, deși probabil că pe atunci se folosea pîinea nedospită. Accentul stă mai degrabă pe curățția noastră personală („a fi nedospit"), cînd luăm Cina, decît pe felul de pîine care trebuie folosit (1.Cor.5:6-8). În pahar se afla „rodul viței" (Mc. 14:25; Mt.26:29). La întrebarea, dacă era must fermentat sau subțiat cu apă, există dezbateri nesfîrșite. Scriptura nu dă amănunte. Este important numai să vedem în pîine și în pahar un semn pentru trup și pentru sînge. El trebuie să ne preocupe și

nu amănunte ale simbolurilor materiale. Fiecare din ucenici a luat ceva din pîine şi a băut ceva din pahar. Paragraful din 1.Corinteni 14:26-34 pare să fie extinderea discuţiei din 1.Corinteni 11 privind tipul de adunare la care luau parte credincioşii cînd frîngeau pîinea. Se accentuează că sărbătoarea trebuie să decurgă ordonat (1.Cor.11:33-34). Împreună cu Cina adesea avea loc pe atunci şi o masă comună.

3. CUM DEOSEBIM NOI TRUPUL DOMNULUI (1.Cor. 11:29)? Desigur că ar trebui să cunoaştem semnificaţia elementelor ca mărturii ale lucrării Domnului Isus, cînd a ridicat păcatele noastre prin jertfirea Sa pe cruce (Evr.9:26). Trebuie să ne fi cercetat în mod critic propria viaţă (1.Cor.11:28-32). Unii au aplicat în mod greşit cuvintele Domnului Isus cînd vorbeşte despre a mînca trupul Său şi a bea sîngele Său (Io.6:53) la evenimentul Cinei. Totuşi declaraţiile din Ioan nu se referă la Cină, ci la însuşirea duhovnicească a lucrării de mîntuire deplin îndestulătoare a lui Isus Cristos de odinioară de către cel credincios. Afirmaţia „acesta este trupul Meu" este asemănătoare cuvintelor „Eu sînt uşa". Amîndouă sînt expresii figurate, metaforice şi numai două exemple din multe altele. Învăţături religioase false vorbesc de transformări supranaturale în legătură cu aceste simboluri; ele vor fi examinate în cele ce urmează.

a) Transsubstanţierea. Această părere susţine că pîinea şi sîngele sînt transformate cu adevărat în „trupul, sufletul şi Dumnezeirea lui Isus Cristos". Această „prezenţă reală" a lui Cristos înseamnă că participanţii mănîncă trupul real a lui Cristos şi că jertfa lui Isus de la Golgota e repetată la fiecare sărbătoare şi că este adusă pentru păcatele celor vii şi morţi. Evrei 10:10-18 contrazice această concepţie; aici scrie clar că există numai o singură jertfă pentru păcate, şi nu una repetată. Jertfa este isprăvită şi desăvîrşită.

b) Consubstanţierea. Aceasta înseamnă că pîinea şi vinul rămîn într-adevăr neschimbate, dar este prezentă substanţa materială a trupului lui Cristos şi transmisă acelora care se împărtăşesc într-un fel care nu se poate explica exact. Nici un pasaj din Scriptură nu învaţă aceasta.

c) Impanaţia. Această concepţie învaţă că participantul prin Cină primeşte pe Cristos, deoarece „Cristos Îşi transfuzează viaţa Sa în noi, ca şi cum ar pătrunde în oasele şi măduva noastră" (Calvin). Şi acestei învăţături îi lipseşte orice bază biblică.

4. CE REALIZĂM NOI PRIN FRÎNGEREA PÎINII? Chiar dacă nu ar avea un alt efect, prin sărbătorirea Cinei am îndeplini ultima rugăminte a Domnului şi prin aceasta I-am dovedi dragostea noastră. Am urma şi pilda apostolilor. Ca credincioşi nu ne amintim laolaltă de El în felul nostru, ci aşa cum a hotărît El. Ne bucurăm că prin Evanghelie El a adus la lumină viaţa şi neputrezirea, şi că putem şi noi să luăm parte la aceasta. Noi avem părtăşie personală şi individuală cu Biserica credincioşilor prin aceea că luăm parte la Cină. Unitatea noastră se exprimă printr-o pîine (1.Cor.10:17). Paharul vorbeşte despre părtăşie (1.Cor.10:16). Noi sîntem una cu El, ca şi El cu noi, în tot ce a săvîrşit El. Noi împărtăşim poziţia Lui faţă de păcat şi neprihănire. De cîte ori mîncăm pîinea şi bem vinul, vestim moartea Domnului (1.Cor.11:26). Sărbătoarea este un mesaj al mîntuirii. Cina trebuie ţinută atîta timp, „pînă va veni El". Fiecare Cină de pomenire ar putea fi ultima înaintea revenirii Sale.

Pregătirea pentru Cină.

Pregătirea pentru sărbătoarea Paştilor din Vechiul Testament era foarte cuprinzătoare. Noi nu ar trebui să fim mai puţin pregătiţi.

1. CERCETARE. Adevărata pregătire pentru Cina Domnului începe cu cercetarea de sine (1.Cor.11:28-32). Aceasta trebuie să pregătească pe participant, şi nu să-l excludă. Mai întîi cineva ar trebui să-şi cerceteze propria relaţie cu Domnul şi să-şi mărturisească orice păcat cunoscut. Apoi ar trebui să-şi examineze legătura cu alţii (mai ales cu alţi creştini). Ar trebui întreprinsă încercarea de a aplana problemele cu ceilalţi credincioşi înainte de luarea Cinei (Mt.5:23-24). Scriptura avertizează că lipsa cercetării de sine va atrage judecata lui Dumnezeu. În biserica din Corint, delăsarea din acest domeniu a avut ca urmare boală trupească şi moartea.

2. MEDITARE. Dacă pînă înainte de participare la Cină ne-am gîndit la propria noastră distracţie şi amuzament şi ne-am ocupat cu lucruri care nu au avut de a face nemijlocit cu Domnul, am eşuat în pregătirea noastră. Cineva se pregăteşte corect pentru Cină prin aceea că citeşte Cuvîntul lui Dumnezeu, cîntă cîntări duhovniceşti şi vorbeşte cu alţi credincioşi sau cu membrii familiei despre Domnul Isus. În orice caz putem să

aducem înaintea Lui doar ceea ce a fost pregătit mai înainte. David a spus: „Nu voi aduce Domnului Dumnezeului meu arderi de tot care să nu mă coste nimic" (2.Sam.24:24). Sărbătorirea Cinei nu va deveni niciodată o rutină dacă ne-am pregătit corect pentru aceasta.

Concluzie

Închinarea este cea mai înaltă responsabilitate şi privilegiu pentru credincios (Io.4:23; Lc.10:41-42). Noi aducem ca preoţi jertfe duhovniceşti (1.Pet.2:5). Pomenirea regulată a Domnului are întîietate faţă de organizarea timpului liber, întruniri familiale şi alte îndatoriri. Ca parte vitală a preoţiei credincioşilor, avem posibilitatea ca în timpul Cinei să-I aducem jertfa laudelor noastre, adică rodul buzelor pentru Dumnezeu (Evr.13:15). Noi venim cu daruri materiale ca parte a închinării noastre înaintea Domnului (Fil.4:17-18). În cele din urmă ar trebui să-I aducem în mod repetat trupurile noastre ca jertfă vie (Rom. 12:1).

Domnul Isus a spus: „Amintiţi-vă de Mine!"

GHID DE STUDIU LA LECȚIA 13.

Cina Domnului

1. Studiază relatarea despre ținerea primului Paște (Gen.12: 1-4). Care a fost scopul sărbătoririi (v.1-14)?

Ce rol a jucat mielul aici?

2. Cum a folosit Domnul Isus ultimul Paște (Lc.22:7-18) ca să instituie prima Cină (Lc.22.19-20)?

Ce înțeles a dat Domnul Isus pîinii și paharului?

3. Referitor la cele de mai sus și Isaia 53:7, Ioan 1:29 și Apocalipsa 5:8-9, ce înseamnă expresia „Cristos Paștele nostru" (1.Cor.5:7)?

4. Apostolul Pavel dă în 1.Corinteni 11:23-26 și alte explicații referitoare la scopul și felul Cinei. De unde avea apostolul această învățătură?

Ce vestim noi prin participarea la Cina Sa? Explică!

Cît timp trebuie să continuăm să ne amintim de El în acest fel?

5. Ce aspecte ulterioare despre pîine și pahar subluiniază Pavel în 1.Corinteni 10:16-17?

6. Cum a răspuns Biserica primară la porunca Domnului de a-L pomeni (Fap.2:42; 20:7)?

7. În ce moduri diferite putem aduce „jertfe" în închinarea noastră lui Dumnezeu? (Evr.13:15; Fil.4:17-18; Rom 12:1-2)?

8. Care este responsabilitatea creștinului înainte de a lua parte la Cina Domnului (1.Cor.11:27-32)?

Ce indică acest pasaj și 1.Corinteni 5 referitor la seriozitatea participării la Cină în starea de păcat nejudecat?

9. Ce pregătire duhovnicească faci în mod normal înainte de a lua Cina? Ce vei face, ca să te închini în viitor mai eficace?

10. Cît de importantă vezi „frîngerea pîinii" în legătură cu întreaga ta experiență în viața de biserică (Fap.2:42)?

JEAN GIBSON

ANTRENAMENT ÎN CREȘTINISM 2.

CURS BIBLIC INTERMEDIAR

Antrenament în creştinism 2

CURS BIBLIC INTERMEDIAR

Cuprins

	pag.
Lecţia 1. Autoritatea Bibliei.	123.
Lecţia 2. Poziţia credinciosului în Cristos.	134.
Lecţia 3. Voia lui Dumnezeu.	141.
Lecţia 4. Să-ţi atingi scopurile în viaţă (partea I).	149.
Lecţia 5. Administrarea resurselor lui Dumnezeu	158.
Lecţia 6. Să-ţi atingi scopurile în viaţă (partea II).	166.
Lecţia 7. Duhul lui Dumnezeu - Persoana şi lucrarea.	168.
Lecţia 8. Duhul lui Dumnezeu - lucrarea Sa în credincioţi.	177.
Lecţia 9. Darurile Duhului.	187.
Lecţia 10. Slujire.	196.
Lecţia 11. Sfinţenie personală.	202.
Lecţia 12. Îndepărtarea de Domnul	213.
Lecţia 13. Revenirea lui Isus Cristos.	223.
Anexa A Descrierea darurilor Duhului.	233.
Anexa B Nu ca să fie slujit.	239.
Anexa C Diferite păreri despre revenirea lui Cristos.	248.
Partea antrenorului	253.

Lecţia 1

Autoritatea Bibliei

„EL ÎI ÎNVĂŢA CA UNUL CARE AVEA PUTERE, nu cum îi învăţau cărturarii lor" (Mat.7:29). Oamenii, care L-au auzit pe Isus Cristos vorbind, erau miraţi. Ei ascultau fermecaţi cum predica Isus cu autoritate, cu adevăr şi cu putere de convingere. Toate încercările de a-L critica au rămas fără rezultat. Ceea ce-i caracterizase pe marii profeţi de odinioară, se observa şi la Domnul Isus, fireşte că într-un mod mult mai convingător. Aici era adevărată autoritate! Din ce sursă provenea ea? Obîrşia ei era Cuvîntul lui Dumnezeu (Mc.7:13; Lc.4:4; 8:11; 11:28). Obîrşia ei era Cuvîntul, care-L deosebea pe Isus de cuvintele oamenilor (Mt.15:3). Obîrşia ei erau „cuvintele lui Dumnezeu" (Ro.3:2). Cînd a spus Isus: „Este scris", atunci nu mai încăpea îndoială la ce Se referea El. El cita neîncetat Sfînta Scriptură. Ea era adevărul (Dan.10:21; Io.17:17). Sfînta Scriptură nu conţinea nici o eroare; eroarea era urmarea unei insuficiente cunoaşteri a Scripturii (Mc.12:24).

Pretenţia de autoritate a Bibliei

„Toată Scriptura e insuflată de Dumnezeu" (2.Tim.3:16). Sfînta Scriptură provenea de la Dumnezeu, care o „insuflase" prin oameni. „Oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mînaţi de Duhul Sfînt" (2.Pet.1:21). Scriptura a fost dată „nu cu vorbiri învăţate de la înţelepciunea omenească, ci cu vorbiri învăţate de la Duhul Sfînt, întrebuinţînd o vorbire duhovnicească pentru lucruri duhovniceşti" (1.Cor.2:13). Aceasta nu arată în ce mod a „insuflat" Dumnezeu Scriptura. Dar afirmaţiile de mai sus se referă la întreaga Sfîntă Scriptură; cuvintele ei nu sînt produsul doar a inteligenţei omeneşti, ci sînt cuvintele Duhului lui Dumnezeu. De aceea putea să Se refere Isus la ceea ce a spus Dumnezeu (Mt.15:4). Nici chiar cea mai mică înfloritură a unei litere nu va trece (Mt.5:18-19). Scriptura nu poate fi desfinţată (Io.10:35). Ea trebuie să fie împlinită, a spus Isus. Cum ar putea fi altfel, cînd ea vine din „gura lui Dumnezeu" (Mt.4:4)?

Profeții au fost pur și simplu trimișii lui Dumnezeu (Mt. 11:10). Ei au fost bărbați prin care „vorbea" Cuvîntul Domnului. De la Moise încoace profeții au pretins mereu acest lucru (Ex. 4:10-16; Deut.4:2; Ier.1:7-9; 9:12; Is.40:5; 58:14; Am.3:8; Mi.4:4). Expresia „Așa vorbește Domnul" survine de cca 2 600 de ori în Vechiul Testament. Scriitorii au recunoscut unul după altul autoritatea acelora care fuseseră înainte de ei și au fost atenți să nu-i contrazică.

Noul Testament îl citează repetat pe Vechiul Testament ca și „Cuvîntul lui Dumnezeu" sau ca „Sfînta Scriptură" (Rom.1:2). O mare parte din Noul Testament e compus de fapt din citate vechitestamentale. Pavel a vorbit cu aceeași exprimare despre propriile lui scrieri (1.Cor.14:37). Petru așează scrierile lui Pavel pe aceeași treaptă cu scrierile vechitestamentale (2.Pet.3:15-16). Scrierea Noului Testament a fost însoțită de autoritate divină (Mt.10:19-20; Io.14:26; 16:12,15). Ultima carte a fost atribuită lui Dumnezeu (Ap.1:1) și se încheie cu o avertizare împotriva adăugării sau scoaterii unui cuvînt din ea (Ap.22:18-19). Biblia vorbește despre sine ca de Cuvîntul lui Dumnezeu, care este „viu și lucrător" (Evr.4:12) și o „sămînță care nu putrezește" și care duce la nașterea din nou a unui om (1.Pet.1:23). În Biblie găsim profeție și împlinire, indicație și trimitere în cărți, pretenție de autoritate și recunoaștere a autorității. În Biblie avem 66 de cărți diferite, care au fost scrise de peste 40 de bărbați într-o perioadă de peste 1 500 de ani și care se potrivesc una cu alta ca pietrele într-o construcție măreață. Biblia este cea mai importantă carte care a fost dată vreodată oamenilor.

Transmiterea Bibliei

Putem fi siguri că avem în fața noastră exact cuvintele pe care le-a dat Dumnezeu și nu altele? Posedăm adevăratele cărți și adevăratele texte ale acestor cărți așa cum au fost date inițial? Ceea ce Dumnezeu ne-a dăruit în mod supranatural a putut s-o și păstreze. Unitatea Bibliei, cum o avem astăzi, este deja în sine o mărturie. Cele 66 de cărți din Biblia noastră au fost acceptate de la originea lor de către comunitatea de credincioși ca posedînd autoritate divină. Cînd s-au întrunit bărbații ca să mediteze asupra întrebărilor de mai sus, au recunoscut mereu ceea ce a fost recunoscut în general de către credincioși. Valoarea și au-

toritatea cărților biblice nu s-au întemeiat pe un decret al bisericii sau prin vot. Ele au avut din totdeauna această valoare și autoritate. Ele au fost scrise de bărbați cunoscuți, de frunte. Bărbați ai lui Dumnezeu din Vechiul Testament ca Moise, Iosua, Samuel, David, Isaia și Ieremia - sau Pavel, Petru, Ioan și Matei în Noul Testament - erau deja recunoscuți și confirmați. Credincioșii le-au recunoscut scrierile de la început, după cum Isus a recunoscut Vechiul Testament (Io.10:31-36; Lc.24:44); acesta poseda pentru El autoritate divină.

În anul 1546 biserica romano-catolică a mai adăugat încă 14 cărți la Vechiul Testament care fusese recunoscut de evrei. Ele sînt numite *apocrife.* Aceasta s-a întîmplat în timpul controversei de pe vremea Reformei despre faptul dacă Biblia sau biserica ar trebui să fie considerate ca autoritatea finală în materie de credință. Acest cuvînt înseamnă „de autenticitate îndoielnică". Nici o carte dintre apocrife nu pretinde că e Cuvîntul lui Dumnezeu. Nici Isus Cristos, nici vreun altul dintre scriitorii Noului Testament nu citează din aceste cărți. Traducerile standard de astăzi ale Bibliei, altele decît traducerile romano-catolice, conțin aceleași cărți vechitestamentale ca și cele care erau recunoscute de evrei. Ultima carte din Vechiul Testament a fost scrisă înainte de 400 î.Cr., iar grupa cărților care corespund celor 39 de cărți ale noastre din Vechiul Testament nu a fost fixată mai tîrziu ca 200 î.Cr.

Cea mai timpurie carte din Noul Testament a fost scrisă în jurul lui 45 d.Cr, ultima carte (Apocalipsa) înainte de 100 d.Cr. Pe la 95 d.Cr. erau deja strînse laolaltă Epistolele lui Pavel. Pe la 150 d.Cr. erau strînse cele patru Evanghelii. Pe la 170 d.Cr. a luat ființă Noul Testament în forma lui de astăzi (în afară de o ultimă decizie privind 2.Petru). Alte cărți au fost socotite ca ajutătoare dar nu ca inspirate divin (Epistola întîia și a doua ale lui Clement, Barnaba, Didache). Altele au fost respinse total (Evanghelia lui Toma). Altele iarăși au fost recunoscute ca falsuri (Evanghelia lui Petru). Nu există „cărți pierdute" ale Bibliei. Noul Testament conține astăzi cele 27 de cărți recunoscute în acele zile, nu altele.

A fost oare atît de schimbat textul acestor cărți de atunci încoace încît nu te mai poți baza pe el? Nu, Domnul Și-a păzit Cuvîntul. În 1947 au fost descoperite la marea Moartă documente, printre care se aflau texte vechitestamentale care datau

din anul 125 î.Cr. Aceste texte confirmă autenticitatea și veridicitatea traducerilor noastre de astăzi. Ele corespundeau unei versiuni ebraice extrem de îngrijite din jurul lui 900 d.Cr., numit textul Masoretic, singurul cunoscut pînă atunci. Efortul deosebit depus la copierea manuscriselor timpurii a necesitat numărarea fiecărui cuvînt și fiecărei litere, ca să existe o asemănare exactă cu originalul. Un specialist în domeniul textului Vechiului Testament, dr. R. Laird Harris, spune: „În afară de *amănunte neînsemnate* nu este îndoielnică nici măcar o parte dintr-o mie, și nu există nici o singură indicație obiectivă că s-ar fi putut produce prin acest proces de copiere deosebiri doctrinale în domenii importante".[1]

În domeniul Noului Testament ne stau la dispoziție peste 4500 manuscrise grecești ale Noului Testament sau părți ale Noului Testament. Unele fragmente sînt din anul 130 d.Cr. Au putut fi reconstituite părți mari din Noul Testament pe baza citatelor din Părinții bisericii din secolul 2. În muzee se află Biblii complete în forma lor originară din sec. 4. Sir Frederick Kenyon, fostul director al Muzeului Britanic a spus: „Atît autenticitatea cît și integritatea generală a cărților Noului Testament pot fi socotite ca dovedite definitiv".[2]

Este evident că *nenumărate copii ne garantează textul corect* al Bibliei. Unde sînt totuși originalele? Oricum, s-a constatat că nu posedăm nici un original de lucrări ale unor autori ca Plato, Cicero sau Herodot, și totuși nimeni nu se îndoiește în mod serios de textul scrierilor lor. Manuscrisele biblice sînt datate mult mai aproape de scrierile originare decît toate celelalte lucrări literare antice. Pe lîngă aceasta, numărul manuscriselor biblice e mult mai mare. Din „Războiul galic" al lui Cezar nu avem decît 10 manuscrise de mînă, iar cel mai timpuriu a fost scris la 900 de ani după original.[3] Același lucru e valabil pentru mulți alți clasici. Copiile pe care le posedăm ale textului Noului Testament au fost făcute parțial într-un interval de 100 de ani după redactarea originalelor (și există pentru această perioadă în fragmente; în 250 de ani după redactarea originalelor există părți continue mai mari). Nu există nici un motiv ca să fim sceptici referitor la copiile noastre.

Mărturii despre Biblie

Biblia este o carte istorică, nu una de speculații filozofice. Ea conține mereu referiri la vechile imperii mondiale (Egipt, Asiria, Babilonia, Persia, Grecia și Roma). Pe paginile ei apar conducătorii lumii politice din perioadele respective (Nebucadnețar, Darius, Cirus, Irod și împărați romani). Mereu sînt numite orașe, popoare, nume de localități, titluri și evenimente. Se împletesc unul cu altul obiceiuri, practici negustorești și alte evenimente culturale. Dacă scriitorii - cum ar vrea criticii să ne facă să credem - ar fi născocit ulterior istorii sau ar fi notat numai legende și mituri, ar fi existat nenumărate ocazii să fie inexacte. În mod repetat afirmații și amănunte din Biblie au fost atacate și socotite ca erori; aceste atacuri au fost mereu respinse prin dovezi care au apărut mai tîrziu. Atitudinea critică și împotrivirea manifestată față de Biblie nu-și are egal. Celelalte scrieri vechi nu au fost tratate astfel de cineva. În ciuda unei cercetări exacte a fiecărui cuvînt și a fiecărei afirmații istorice, care se face deja de mai multe sute de ani, declarațiile Bibliei au fost confirmate în orice privință. Cu orice nouă descoperire în Orientul Apropiat această confirmare pare să devină tot mai completă. Problemele neînsemnate și neimportante care încă se mai discută sînt infime în comparație cu uriașul material doveditor sigur.

Arheologia biblică este pe baza dezvoltării ei actuale o parte separată a acestei cercetări. Sporirea acestui material, în ultima sută de ani, care confirmă Biblia și care nu exista mai înainte, este uimitoare. Cercetători cunoscuți, care parțial nu sînt creștini născuți din nou, au scos la lumină în cărțile lor material doveditor în amănunt care confirmă declarațiile Bibliei.

Unul din cei mai cunoscuți cercetători evrei, Nelson Glueck, a scris: „Nici o descoperire arheologică nu a contestat vreodată o afirmație a Bibliei".[4] Cel mai cunoscut arheolog din Occident, dr. W.F. Albright, de la Universitatea John Hopkins, a scris: „Nu poate fi nici o îndoială referitor la faptul că arheologia a confirmat în esență istoricitatea tradiției vechitestamentale".[5] Ar putea fi citate și alte nume și dovezi.

Profeţia în Biblie

Profeţia este o prezicere a unor evenimente viitoare în forma unei afirmaţii inspirate. Ea poate fi adevărată sau mincinoasă. Ea poate veni de la un om al lui Dumnezeu sau de la un înşelător. Nu există test mai sever pentru confirmarea autenticităţii ei decît Scriptura însăşi: „Cînd ceea ce va spune proorocul acela în Numele Domnului nu va avea loc şi nu se va întîmpla, va fi un cuvînt pe care nu l-a spus Domnul" (Deut.18:22). Asta înseamnă că orice profeţie care nu se împlineşte sută la sută nu poate veni de la Dumnezeul adevărului, care ştie totul, inclusiv viitorul. Profeţia dă posibilitatea dovedirii veridicităţii şi autenticităţii bărbaţilor care vorbesc pentru Dumnezeu şi aduc Cuvîntul Său. În acest domeniu avem cele mai remarcabile dovezi că mîna lui Dumnezeu se află peste Biblie. S-a încercat combaterea acestui argument spunîndu-se, de pildă, că profeţiile ar fi fost adăugate pur şi simplu mai tîrziu în timp. Asemenea încercări au eşuat totuşi. Tot mereu încă vin oameni la credinţă prin dovada profeţiei.

Cîteva linii directoare simple arată cum se deosebeşte profeţia biblică de imitaţii păgîne sau de „ghicirea" spiritiştilor, astrologilor sau ghicitorilor.

Adevărata profeţie trebuie să prezinte următoarele însuşiri:

1. SĂ MEARGĂ MAI DEPARTE DECÎT PREZICEREA OMENEASCĂ, sau de influenţa ei. Pe căi normale omul nu poate prevedea evenimentul. Un exemplu din multe este Daniel 9:24-26. Împlinirea a început în anul 444 î.C. cu decretul împăratului Artaxerxes pentru zidirea din nou a Ierusalimului şi a avut punctul culminant cu 483 de ani mai tîrziu în moartea lui Isus Mesia.

2. PREZICERI AMĂNUNŢITE, CONCRETE, care exclud întîmplarea în sensul probabilităţii matematice. Succesiunea de domnitori care sînt citaţi împreună cu istoria lor în Daniel 11: 1-35 se potriveşte în aşa măsură cu perioada secolelor 2 şi 3 î.Cr., încît criticii insistă pe faptul că aceste versete au fost scrise după derularea evenimentelor. Distrugerea Tirului de către Alexandru cel Mare a împlinit pînă la literă profeţia din Ezechiel 26:12.

3. CLARITATEA, LIPSA DE ECHIVOC. Prezicerea că Mesia urma să Se nască în Betleem (Mi.5:1) este precisă. Acelaşi

lucru e valabil pentru profeția că Mesia urma să fie trădat pentru 30 de arginți (Zah.11:12).

4. ÎMPLINIREA EXACTĂ. Un exemplu este aici distrugerea totală a Ierusalimului (Lc.19:41-44) și a templului, unde nu a fost lăsată piatră pe piatră (Mt.24:2).

Domeniul cel mai remarcabil în profeția împlinită constă în profețiile despre Mesia din Vechiul Testament, care au fost împlinite în Isus din Nazaret. Isaia 53 și Psalmul 22 sînt numai două dintre sutele de locuri care prezic fără echivoc întîmplări privitoare la Mesia. Istoria națională a evreilor este pînă în epoca de astăzi în care Israelul (în mijlocul vecinilor dușmănoși) a fost restabilit ca stat, un alt exemplu grăitor. S-ar putea cita zeci de alte împliniri, care nu pot fi puse deoparte cu explicații naturale, omenești.

Dificultăți în Biblie

Biblia spune: „Omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu căci, pentru el, sînt o nebunie" (1.Cor.2:14). „Umblarea după lucrurile cărnii este moarte" (Rom.8:7). Oamenii nu resping Biblia pentru că au cercetat cu atenție cărțile Bibliei și au fost gata să se supună Dumnezeului și Mîntuitorului care le era descoperit în ea și apoi n-au fost în stare să-I accepte declarațiile cu mintea lor. Mai degrabă oamenii au avut prejudecăți și s-au împotrivit rebel Bibliei sau pur și simplu au preluat propaganda necredinței și a părerilor greșite și superficiale ale oamenilor neinformați. Cine este sincer, recunoaște că în Biblie există dificultăți. Mintea noastră este totuși stricată prin păcat și prin influențe lumești. Cunoaștem relativ puțin despre istoria și obiceiurile vremilor de demult. Poate că niciodată nu am studiat serios Sfînta Scriptură fără să fi fost împiedicați de vreo critică preconceputâ și tendențioasă. E oricum o minune că am citit de fapt Biblia și am crezut în ea. Fără harul și îndurarea lui Dumnezeu aceasta n-ar fi fost cu putință. Înainte de a te hotărî că nu poți crede Cuvîntul lui Dumnezeu din pricina unei dificultăți, ar trebui să ai în vedere următoarele puncte:

1. CHESTIUNI ISTORICE au primit mereu răspuns prin dovezi care au apărut mai tîrziu. Lisania este desemnat ca stăpînitor pe vremea lui Ioan Botezătorul (Lc.3:1). Mai întîi s-a știut numai de un Lisania care a domnuit cu 60 de ani mai înainte.

Criticii au spus că Biblia greşeşte. În cele din urmă s-a descoperit că mai exista încă un Lisania care a domnit pe vremea lui Ioan Botezătorul.

2. AFIRMAŢII BIBLICE POT APARENT SĂ SE CONTRAZICĂ. Ceea ce s-a scris pe crucea lui Isus este diferit redată în cele patru Evanghelii. Dar fiecare din scriitori a scos în evidenţă ceea ce era important pentru el. A vindecat Isus în Ierihon doi orbi sau unul singur? Pe cît se pare, Isus a întîlnit mai mulţi orbi şi i-a vindecat în diferite momente.

3. TRADUCERI DEFECTUOASE au dus adesea la confuzii şi divergenţe de păreri. Isus a spus: „Nu va trece neamul acesta pînă se vor întîmpla toate aceste lucruri" (Mt.24:34). Dar aici El nu a vorbit de contemporanii lui, ci de poporul evreu. „Nimeni nu a văzut vreodată pe Dumnezeu" (Io.1:18) nu contrazice Geneza 32:30. Această afirmaţie se referă la Fiinţa lui Dumnezeu, nu la manifestări în diferite forme.

4. DIFERITE ASPECTE ALE UNEI ÎNVĂŢĂTURI SAU ALE UNUI CUVÎNT pot da naştere în noi la întrebări. Dumnezeu lucrează în inimile oamenilor după cum voieşte; dar omul este totuşi răspunzător faţă de Dumnezeu şi trebuie să facă o alegere bună. Ambele se potrivesc. Dumnezeu nu ispiteşte pe om să facă rău (Iac.1:13); dar Dumnezeu pune totuşi pe om la probă în ce priveşte credinţa (Gen.22:1).

5. MINUNILE POT SĂ NI SE PARĂ UNEORI IMPOSIBILE. Ar putea un om să trăiască trei zile în pîntecele unui peşte mare (Iona 2:1)? Nişte marinari au avut chiar în secolul trecut experienţe asemănătoare pentru perioade mai scurte. Pentru Dumnezeul care a creat universul, aceasta nu e nici o dificultate. De aceea a putut Isus, ca şi apostolii, să învieze şi morţi.

6. NECUNOAŞTEREA FAPTELOR SAU A CADRULUI ISTORIC crează adesea probleme. De multe ori putem răspunde la întrebări cînd am strîns mai multe informaţii. Stările de lucruri pe care le *putem* înţelege sînt pe departe mult mai numeroase ca lucrurile pe care nu le înţelegem.

Supunerea sub autoritatea Bibliei

Religiile păgîne îşi aduc adesea adepţii într-o stare înjositoare. Să ne gîndim doar la efectele hinduismului în India, ale

animismului în Africa şi Asia şi ale vrăjitoriei în multe locuri. Efectul Bibliei asupra vieţii celor care trăiesc conştient după normele ei morale este vădit în popoare, seminţii şi indivizi. Biblia aduce un mesaj duhovnicesc, care eliberează pe oameni de sub tirania abuzului de droguri, criminalităţii, imoralităţii şi practicilor sălbatice. Care om nu ar duce o viaţă mai bună, dacă ar urma cele zece porunci sau ar trăi după învăţăturile lui Isus? În plus, Biblia are un mesaj despre calea mîntuirii veşnice prin credinţa în Isus Cristos şi în lucrarea Lui pe cruce. Ea răspunde la marile întrebări cărora nu li se poate da răspuns de către filozofie, psihologie şi ştiinţele naturii. De unde vin? De ce sînt aici? Ce să fac cu viaţa mea? Cum pot avea viaţă veşnică? Cine este Dumnezeu, cum Îl pot cunoaşte?

Sursa autorităţii Bibliei este Dumnezeu, care a dat Cuvîntul Său. În focarul acestei autorităţi stă Domnul Isus Cristos, Căruia Tatăl I-a dat toată puterea, atît în ceruri cît şi pe pămînt (Mt.28:18). Autoritatea morală a Bibliei va dispune eficient de viaţa mea, cînd mă pun sub autoritatea Domnului Isus. Atunci credem cu adevărat în Biblie cînd ne supunem lui Dumnezeu, Cuvîntului Său şi lui Isus Cristos.

1. „Can I trust My Bible?" (Chicago: Moody Press, 1963), pag.132.
2. „The Bible and Archaeology" (New York: Harper and Row, 1940), pag.288.
3. „The New Testament Documents: Are They Reliable?" (Downers Grove, Ill.: Inter-Varsity Press, 1964), pag. 16 şi u.
4. „Rivers in the Desert" (New York: Farrar, Straus and Giroux, 1959), pag.31
5. „Archaeology and the Religion of Israel" (Baltimore: John Hopkins Press, 1942), pag.176.

GHID DE STUDIU LA LECȚIA 1

Autoritatea Bibliei

1. Întrucît Biblia a fost scrisă de oameni, criticii se îndoiesc de autenticitatea (verosimilitatea) și lipsa ei de greșeli. Ce arată următorii scriitori despre originea cuvintelor lor?

Iosua (Ios.1:1) David (2.Sam.23:2)
Isaia (Is.42:5; 43:1) Ieremia (Ier.1:1-2; 2:1)
Ezechiel (Ez.1:2-3; 2:1; 3:1; 6:1) Pavel (1.Cor.11:23)

2. Ce spune Petru despre autoritatea Scripturii (2.Pet.1:21)?
Ce spune el despre propriile lui scrieri (2.Pet.1:16-19)?
Ce spune el despre scrierile lui Pavel (2.Pet.3:15-16)?

3. Cum a adeverit Isus Cristos valabilitatea sau autenticitatea Vechiului Testament?
Luca 24:25-27
Ioan 5:39,46-47

4. Relatarea creației din Geneza, pe lîngă alte evenimente supranaturale, care sînt descrise în Biblie, este atacată de oameni care ar vrea să discrediteze Biblia. Alții „spiritualizează" aceste evenimente și le interpretează alegoric (plastic, în imagini), nu literal. Ce atitudine ia Isus privitor la asemenea evenimente înregistrate în Vechiul Testament?
Marcu 10:6 (compară cu 1.Cor.11:8-9; 1.Tim.2:13)
Matei 12:39-40
Matei 24:37-39

5. Autoritatea Cuvîntului lui Dumnezeu este adesea subtil atacată cu argumentul că unele pasaje posedă un înțeles temporal și limitat în spațiu, dar că n-ar mai avea pentru noi astăzi nici o importanță. Acest argument este citat în mod deosebit împotriva învățăturii pauliniene despre rolul femeii.
În ce mod arată Pavel clar Corintenilor că învățătura lui nu e limitată numai la Corint (1.Cor.14:36)?
Cum s-ar putea răspunde argumentului că scrierile lui Pavel nu reprezintă decît o părere personală sau o prejudecată culturală (1.Corinteni 14:37)?

6. Numește patru puncte care scot în evidență utilitatea Scripturii (2.Tim.3:16). Explică ce crezi că înseamnă fiecare din aceste puncte.

a)
b)
c)
d)

7. Cum ai răspunde la următoarele afirmații: „Nu cred că Biblia e complet deajuns pentru rezolvarea problemelor pe care le avem astăzi. Cred că Biserica și creștinii individuali trebuie să caute în alte locuri rezolvările pentru cîteva din problemele noastre actuale"?

8. Cum răspunzi la critica care spune că cercetări moderne ar fi arătat că Biblia este cu greșeli?

9. Cum răspunzi la întrebarea: „De unde știi că Biblia este adevărată?"

10. Ce deosebire practică se face în viața ta dacă Biblia este Cuvîntul inspirat al lui Dumnezeu sau nu?

LECȚIA 2

Poziția credinciosului în Cristos

Poziția unui copil al lui Dumnezeu este atît de măreață încît e aproape prea frumoasă ca să fie adevărată! Cine și-ar putea închipui că un păcătos, care a fost salvat prin harul minunat al lui Dumnezeu, este adus în ochii lui Dumnezeu în cea mai înaltă poziție? Și totuși în următoarele pasaje se spune: „Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El, care este capul oricărei domnii și stăpîniri" (Col.2: 9-10). Noi avem totul în Cel care are întîietate în toate lucrurile! Noi avem totul în Cel pe care-L iubește Tatăl și în fața Căruia se închină oștile cerești. Credinciosul nu este primit numai *în parte*, ci posedă, deține cea mai înaltă poziție. El nu este văzut în lumina nedesăvîrșirii lipsurilor omenești. El e văzut ca cel care este „făcut desăvîrșit pentru totdeauna" (Evr.10:14). El a devenit pentru Tatăl la fel de plăcut ca și Domnul Isus Însuși. Ce transformare minunată! Omul, care era odată mort în fărădelegi și păcate, a fost transplantat (așezat) acum *în Cristos* (Ef. 2:1-7).

Cînd s-a întîmplat aceasta? Atunci cînd un păcătos aude vestea bună despre mîntuire, o crede și se încrede în Domnul Isus Cristos, este pecetluit în El prin Duhul Sfînt (Ef.1:13). Duhul lui Dumnezeu botează sau încorporează deplin pe acest om în Trupul lui Cristos (1.Cor.12:13). *În Cristos* sînt binecuvîntați toți credincioșii cu orice binecuvîntări duhovnicești, pe care le poate da Dumnezeu (Ef.1:3). *În Cristos* am devenit noi neprihănirea lui Dumnezeu (2.Cor.5:21). *În Cristos* sîntem iubiți și primiți ca și El Însuși, deoarece sîntem uniți cu El. Harul, adică favoarea nemeritată, ne este dăruit deoarece noi sîntem *în Cel Preaiubit* (Ef.1:6).

Poziție și realitate

Mulți pot numai cu greutate să înțeleagă aceste adevăruri mărețe. Oare aceste adevăruri nu vor face ca să încetăm cu toate ostenelile duhovnicești de a place lui Dumnezeu? Nu! Aceste adevăruri ne vor face să ne minunăm de Autorul acestei „mari

mîntuiri". Ele ne vor duce la un stil de viaţă care este în armonie cu această chemare înaltă. Din acest motiv cărţi ca Epistola către Efeseni schiţează în capitolele de început mai întîi poziţia noastră *în Cristos*, şi apoi ne îndeamnă să trăim corespunzător acestei poziţii. Să ne gîndim numai la diferitele avertizări, îmbărbătări şi corijări pentru cei credincioşi! Ele vor să ne amintească de faptul că poziţia noastră în Cristos nu este aceeaşi ca realitatea din viaţa noastră, chiar dacă felul nostru de viaţă se armonizează într-o măsură tot mai mare cu poziţia noastră.

POZIŢIA ÎN CRISTOS	REALITATEA
Rangul nostru de neclintit prin mîntuirea lui Dumnezeu (Col.2:10)	Responsabilitatea noastră în lumina unei aşa mîntuiri mari (1.Cor.15:58)
Potrivit cu preţuirea Fiului făcută de Tatăl (Col.1:13)	Potrivit cu preţuirea noastră făcută de Fiul (Io.14:15,21)
Veşnică, neschimbătoare (Ef.1:13-14)	Vremelnică, schimbătoare (1.Cor.3:1-3,15)
Noi sîntem sfinţi (Col.3:12)	Trebuie să ne străduim să devenim sfinţi (1.Pet.1:16)
Noi sîntem desăvîrşiţi (Evr.10:14)	Trebuie să năzuim să devenim desăvîrşiţi (Fil.3:12)
Noi sîntem neprihăniţi (Fil.3:9)	Trebuie să trăim în neprihănire (1.Io.3:7)
Am murit faţă de păcat (Rom.6:2)	Trebuie să ne socotim morţi faţă de păcat(Rom.6:11)
Noi sîntem aleşii lui Dumnezeu (1.Pet.1:2)	Trebuie să ne întărim alegerea noastră (2.Pet.1:10)

Deosebirea dintre poziţie şi realitate este ilustrată în biserica din Corint. Credincioşii din Corint au fost acceptaţi deplin în Cristos. El a promis să-i întărească pînă la sfîrşit (1.Cor.1:2-9). Poziţia lor era desăvîrşită (1.Cor.1:30; 6:11). Dar în practică existau certuri (1:11), comportare lumească (3:1-3), îngîmfare (4:18), cusururi (6:7) şi lipsa unei osîndiri a comportării imorale din mijlocul lor (5:1-5).

Relația de rudenie și părtășia

Se poate explica relația de rudenie prin asemănarea ei cu părtășia. Cînd primim pe Domnul Isus prin credință sinceră, devenim copiii lui Dumnezeu. Sîntem născuți din nou prin Cuvîntul lui Dumnezeu (1.Pet.1:23), prin Duhul Sfînt (Io.3:5-6). Devenim copiii lui Dumnezeu, membri în familia lui Dumnezeu (Rom.8:16; 1.Io.3:2). Aceasta este o relație de rudenie. Copilul care păcătuiește nu este izgonit din familie. Există totuși o ruptură în părtășie. Dacă nu ne judecăm imediat pe noi înșine prin aceea că ne vedem greșeala, Dumnezeu ne va pedepsi (Evr.12:5-6). Disciplina lui Dumnezeu poate avea ca urmare efecte fizice, ba chiar și moarte (1.Cor.11:30-32). Această judecare de sine implică mărturisire și lăsare de păcat (Prov.28:13; 1.Io.1:9; Ps.32:5; 51:1-4). Cînd păcătuiește cineva, pierde bucuria mîntuirii, dar nu mîntuirea însăși (Ps.51:12). Relația de rudenie nu înseamnă imediat și părtășie. Poziția nu aduce automat cu sine realitatea. Dacă confundăm aceste lucruri, ne producem dificultăți și credem atunci că Sfînta Scriptură s-ar contrazice.

Nestatornicia în viața de fiecare zi a credinciosului îl face apoi să se îndoiască numai de poziția lui în Cristos, numai dacă crede în mod fals că mîntuirea este dobîndită prin lucrări omenești. Scriptura învață că mîntuirea este lucrarea lui Dumnezeu pentru noi. Salvarea se face prin *har* (Ef.2:8), prin *credință* (Gal.2:16) și este darul fără plată al lui Dumnezeu (Rom.6:23; Ap.22:17). Pacea cu Dumnezeu vine numai prin sîngele care a fost vărsat la cruce (Col.1:20). La această lucrare a îndurării lui Dumnezeu nu mai poate fi adăugată nici o osteneală omenească (Tit 3:5). Lucrarea lui Dumnezeu, pe care o face prin noi, are ca rezultat fapte bune (Ef.2:10; Tit 3:8). Dacă rămînem în Cristos, aducem roadă spre slava Sa (Io.15:1-16). O viață predată aduce o răsplată veșnică (1.Cor.3:10-15). Numai credința în Cristos este baza pentru poziția noastră *în Cristos* și de asemenea pentru faptul că rămînem în El.

Aspecte ale poziției în Cristos

Poziția credinciosului *în Cristos* poate fi descrisă din mai multe puncte de vedere. Dacă privim cu atenție aceste puncte, reiese clar că această poziție nu poate fi cîștigată prin luptă. În-

țelegem atunci de ce ne poftește Dumnezeu să ne apropiem de tronul harului cu o inimă curată și cu o credință deplină (Evr. 10:19-22). Dacă parcurgem diferitele explicații ale lui Dumnezeu, vedem că de fapt nu au nimic de a face cu sentimentele noastre. Fiecare afirmație este o descoperire a Cuvîntului lui Dumnezeu și vrea să fie crezută pentru că Dumnezeu o spune așa, nu pe baza propriilor sentimente. Să privim acum aceste binecuvîntări duhovnicești, de care avem parte într-un mod atît de minunat *în Cristos.*

1. IERTAREA PĂCATELOR. Nenumărați oameni sînt încovoiați sub povara vinovăției înaintea unui Dumnezeu sfînt. Și acum citim: „În El avem răscumpărarea, prin sîngele Lui iertarea păcatelor" (Col.1:14). Deja profeții Vechiului Testament au vestit iertarea păcatelor pe baza credinței (Fap.10:43). Păcate care sînt roșii ca purpura devin albe ca zăpada (Is.1:18). Ele sînt șterse ca o ceață (Is.44:22). Ele sînt îndepărtate atît de mult de credincios cum e apusul de răsărit (Ps.103:12). Mielul lui Dumnezeu poartă păcatele lumii (Io.1:29). Dacă avem mîntuirea prin sîngele Său, atunci avem și iertarea păcatelor (Ef.1:7; 1.Io. 1:7; 2:12; Col.1:14). El ne iubește și ne-a spălat de păcate în sîngele Său (Ap.1:5). Cum putem să citim aceste versete și să ne îndoim că Dumnezeu ne-a iertat deplin din pricina lui Cristos? El nu-Și mai aduce aminte de păcatele noastre (Evr.10:17). Cînd credincioșii își mărturisesc păcatele, aceasta se face cu intenția ca să fie refăcută o părtășie ruptă (1.Io.1:9), nu pentru întemeierea unei legături. Noi cerem o iertare părintească (de tată), nu o iertare judecătorească.

2. ÎNDREPTĂȚIREA. Îndreptățirea este un act divin prin care Dumnezeul sfînt comunică păcătosului, care crede în Cristos, că înaintea Lui el este drept (neprihănit) și este achitat de orice învinuire, și anume fără să se țină seamă de propriul merit. Îndreptățirea se face numai prin har (Rom.3:24). Ea constă într-o declarație a lui Dumnezeu și nu este o chestiune de experiență (Rom.4:4-25). Îndreptățirea se face prin credință, nu prin eforturi omenești (Rom.5:1; Gal.2:16; 3:11). Ea este cu putință numai pe baza sîngelui lui Isus Cristos (Rom.5:9). Cînd în Iacov 2:14-24 este vorba de îndreptățirea prin fapte, aceasta înseamnă doar că credința se arată în fapte exterioare și-și dovedește astfel autenticitatea înaintea altora. Îndreptățirea nu înseamnă „a face drept", ci „a socoti drept". Asta înseamnă că se

trece ceva în contul altcuiva în mod suplinitor, de înlocuire. Este „contabilitatea lui Dumnezeu". Dumnezeu a pus păcatele noastre asupra lui Isus, adică în contul Lui (Is.53:5-6; 1.Pet.2:24). Pe de altă parte El a trecut în contul credinciosului propria Sa neprihănire (dreptate) (Rom.3:22; 2.Cor.5:21). Acesta este singurul fel de neprihănire care ne face acceptabili pentru Dumnezeu (Fil.3:9; Is.64:5). De aceea stăm în prezența lui Dumnezeu achitați de orice învinuire, îmbrăcați cu neprihănirea (dreptatea) lui Dumnezeu Însuși. Noi stăm fără vreo învinovățire sau acuzație înaintea lui Dumnezeu, pentru că sîntem *în Cristos* Isus (Rom. 8:1).

3. SFINȚIRE. Rădăcina cuvîntului este folosită în forme ca „*sfințenie*", „*a sfinți*", „*sfinți*" și înseamnă „*pus deoparte*". Dumnezeu ne-a pus deoparte *în Cristos* pentru scopurile Sale veșnice și sfinte (1.Cor.1:30). Fiecare credincios este sfințit *în Cristos* și de aceea este socotit ca „sfînt" (1.Cor.1:2; Ef.1:1; Fil. 1:1). Deși exista păcat la Corinteni, totuși ei erau „sfinți". Așa cum toți credincioșii din Corint au fost îndreptățiți, tot așa au fost cu toții și sfințiți (1.Cor.6:11). Această stare de fapt era o lucrare a Duhului Sfînt, care se baza pe sîngele lui Cristos (1.Pet. 1:2). Credincioșii sînt chemați să facă ca poziția lor să devină realitate. De aceea S-a rugat Isus pentru sfințirea ucenicilor (Io.17:17). *În Cristos* toți sînt sfințiți pentru totdeauna, și totuși noi sîntem chemați să fim sfinți (1.Pet.1:15).

Aceste binecuvîntări minunate pe care ni le-a dat milostivul Dumnezeu ar trebui să ne umple cu un devotament care nu obosește niciodată. Ar trebui să ne ocupăm cu slava Domnului (2.Cor.3:18). Dacă ne uităm la noi înșine și la eșecul nostru, privim în direcție greșită. Ar trebui să ne bucurăm în Dumnezeu Tatăl și în Fiul Său Isus Cristos (1.Cor.1:31; 2.Cor.4:6-7). Dacă ne concentrăm asupra lui Isus Cristos, Domnul înviat, inima noastră va fi plină de dragoste și închinare pentru El, Mielul lui Dumnezeu (Ap.5:9-13).

GHID DE STUDIU LA LECȚIA 2

Poziția credinciosului în Cristos

Citește Epistola către Efeseni. Apoi răspunde la următoarele întrebări.

1. Ce poziție față de Dumnezeu aveam înainte de convertirea noastră (Ef.2:1-3,12; 4:18-19)? Care sînt cîteva din lucrurile pe care le-am făcut atunci?

Poziție: Practică:

2. Ce poziție avem ca credincioși față de Dumnezeu (Ef.2:4-6; Col.3:1-3)? Ce înseamnă să fii „în Cristos"?

3. Cum este așezat un om în această poziție „în Cristos" (1.Cor.1:30a; Ef.1:6; 2:8-9)?

4. Citește Efeseni 1:1-14 și răspunde la următoarele întrebări.

În ce versete survine expresia „în Cristos", „în El" sau expresii asemănătoare?

Ce posedă credinciosul „în Cristos"?

Ce calități ale lui Dumnezeu sînt numite? Și cum se raportează ele la binecuvîntarea pe care o împarte Dumnezeu?

În ce măsură contribuie aceste puncte ca să învățăm să prețuim mai mult pe Domnul și poziția noastră „în El"?

5. De ce vrea Dumnezeu să ne cunoaștem poziția „în Cristos" (Ef.1:17-19)?

6. Care aspecte ale poziției credinciosului „în Cristos" sînt accentuate în următoarele versete?

Romani 8:1;	1.Corinteni 1:30;
2.Corinteni 5:17;	2.Corinteni 5:21;
Efeseni 2:10;	Coloseni 1:14

7. Redă cu cuvintele tale conținutul lui Coloseni 2:9-10a! Ce înseamnă aceste versete?

8. Compară poziția credincioșilor din Corint cu practica lor! (1.Corinteni 1:2-9,11,30; 3:1-3; 4:18; 5:1-5; 6:7,11).

Poziție: Practică:

9. Cum trebuie să trăim față de poziția noastră înaltă „în Cristos"?

Efeseni 4:1; Efeseni 5:1-2,8; Coloseni 3:1-3

Enumeră schimbările care survin în viața noastră cînd trăim așa (Efeseni 4:2-3,22-32; 5:3-4,11-13,22-33; 6:1-9).

10. Enumeră pe scurt motivele pentru care, după părerea ta, ar trebui să se facă de cunoscut creștinilor adevărurile arătate în această lecție.

În ce măsură te vor ajuta aceste adevăruri să duci o viață mai plăcută lui Dumnezeu?

LECȚIA 3

Voia lui Dumnezeu

Există un plan al lui Dumnezeu pentru viața noastră? Există o cale care să ne ducă la voia desăvîrșită a lui Dumnezeu, și o lumină care să ne arate această cale? Pavel ne îndeamnă: „Nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului" (Ef.5:17). Dumnezeu ar vrea ca noi să-I cunoaștem voia. El ar vrea ca noi să fim plini de cunoștința voiei Lui (Col.1:9). El este cel mai bun Sfetnic (Is.9:6), și tot ce ne spune Dumnezeu va trece proba veșniciei (Ps.33:11). De ce ar trebui ca Creatorul să nu aibă nici un plan cu făpturile Lui sau să le lase fără linii directoare?

Cum putem experimenta călăuzirea lui Dumnezeu? Cum putem trăi în voia desăvîrșită a lui Dumnezeu? Domnul Isus Cristos este modelul nostru. Isus era gata și ardea de dorința de a face voia lui Dumnezeu. „Totuși, facă-se nu voia Mea, ci voia Ta!" (Lc.22:42). „M-am pogorît din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis" (Io.6:38). „Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule!" (Evr.10:9). El i-a învățat pe ucenici să se roage după cum urmează: „Facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pămînt" (Mt.6:10). Secretul de a cunoaște voia lui Dumnezeu stă în aceea că noi trebuie să fim cu adevărat gata de a face voia lui Dumnezeu.

Voia lui Dumnezeu și Cuvîntul lui Dumnezeu sînt legate de nedespărțit una de alta. Sfînta Scriptură conține voia lui Dumnezeu revelată. Ea ne arată promisiunile, poruncile, avertismentele și principiile de viață ale lui Dumnezeu. Dumnezeu a dat oamenilor Cuvîntul Său, prin care ei să cunoască voia lui Dumnezeu și s-o poată face. Dacă cineva afirmă că vrea să știe voia lui Dumnezeu și în același timp nu cunoaște Cuvîntul lui Dumnezeu sau nu-I ascultă declarațiile, se contrazice pe sine. Desigur că se ivesc unele situații pe bază de împrejurări care nu sînt tratate direct în Cuvîntul lui Dumnezeu. Multe situații sînt în legătură cu locuri, vremuri, persoane și împrejurări ale vieții. Încotro să merg? Ce să fac în clipa aceasta? În asemenea întrebări Duhul Sfînt e Călăuzitorul nostru, dacă vrem cu adevărat să facem voia lui Dumnezeu. Dar chiar în asemenea situații Cuvîntul lui Dumnezeu e unealta Duhului. Linii directoare și

exemple din Cuvîntul lui Dumnezeu pot adesea lumina calea pe care trebuie să mergem.

În rezumat putem deci spune: Dumnezeu are un plan pentru viața ta, o cale de urmat. Ar trebui să avem neîncetat înaintea ochilor două principii importante: mai întîi trebuie să fim gata să urmăm călăuzirea lui Dumnezeu, și în al doilea rînd trebuie să cunoaștem Sfînta Scriptură și s-o studiem zilnic, ca să cunoaștem tot mai bine voia lui Dumnezeu.

Ce importanță are să ne interesăm de voia lui Dumnezeu?

Este de mirare că mulți credincioși iau cea mai mare parte din hotărîrile din viața lor fără să se intereseze în mod sincer de voia lui Dumnezeu. Ei cred că ei știu cel mai bine, chiar dacă sînt înconjurați de oameni care fac greșeli mari. Mulți presupun că este ceva automat călăuzirea lui Dumnezeu. Totuși oamenii înțelepți nu vor uita să ceară sfat de la alții, care în anumite domenii știu mai bine ca ei. Oamenii înțelepți nu vor trece cu vederea pe cei care se află deasupra lor. Poate că uneori ne e teamă sau ne îndoim că voia lui Dumnezeu este cea mai bună pentru viața noastră. Cercetarea următoarelor puncte ne poate ajuta aici.

1. DUMNEZEU CUNOAȘTE VIITORUL ȘI DE ACEEA ȘTIE CE ESTE CEL MAI BINE PENTRU NOI. Adesea auzim vorbele: „Dacă aș fi știut dinainte ce o să se întîmple, n-aș fi făcut-o". Tocmai asta e! Noi nu știm ce aduce ziua de mîine (Prov.27:1). Dumnezeu știe de la început sfîrșitul (Is.46:10). Mulți oameni consultă astăzi horoscoape, ghicitori, spiritiști și alți „experți", ca să știe dinainte evenimente viitoare. Ce nebunesc este totuși să ignorezi pe Dumnezeul care știe totul, inclusiv cea mai bună hotărîre în orice situație!

2. DUMNEZEU IUBEȘTE PE COPILUL SĂU ȘI DOREȘTE SĂ-L CĂLĂUZEASCĂ. Ar fi ceva nemaiauzit pentru niște părinți dacă nu s-ar interesa de călăuzirea și conducerea copilului lor. Și totuși cei mai buni părinți omenești nu pot fi puși alături de bunătatea Tatălui nostru ceresc! Dacă părinții vor binele copiilor lor și-și dau toată osteneala ca să le dea ceea ce au nevoie, cu mult mai mult va da Dumnezeu „lucruri bune celor ce I le cer" (Mt.7:11)! Dumnezeu dă poporului Său promisiunea:

„Eu te voi învăța și-ți voi arăta calea pe care trebuie s-o urmezi, te voi sfătui și voi avea privirea îndreptată asupra ta" (Ps.32:8).

3. DUMNEZEU DOREȘTE SĂ NE BINECUVINTEZE POTRIVIT CU ÎNȚELEPCIUNEA LUI. E trist că există creștini care se tem de voia lui Dumnezeu. Cum ar putea El în înțelepciunea Lui să plănuiască ceva rău pentru copiii Lui? „Căci Eu știu gîndurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gînduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde" (Ier.29:11). Dacă voia lui Dumnezeu duce la cruce, ca și la Preaiubitul Său Fiu, aceasta slujește mereu spre binecuvîntarea a nenumărați oameni și spre slava Fiului. Înțelepciunea lui Dumnezeu are binecuvîntări pregătite pentru noi. Adesea gîndurile Lui nu sînt gîndurile noastre, și adesea căile Lui nu sînt căile noastre - dar gîndurile și căile Lui sînt mai înalte și mai bune (Is.55:8-9).

Cînd va călăuzi Dumnezeu?

1. CÎND VREM SĂ FACEM VOIA SA. Uneori Îl rugăm pe Dumnezeu să ne binecuvinteze planurile și să ne confirme hotărîrile. Uneori vrem să ne tîrguim cu Dumnezeu și Îi promitem anumite lucruri dacă ne îndeplinește dorințele. Noi rostim formal o cerere, dar nu avem nici un interes real de a afla voia desăvîrșită a lui Dumnezeu și apoi de a o și face. Poate că sîntem chiar neîncrezători față de voia Sa și ne e teamă. Dar Domnul a spus: „Dacă vrea cineva să facă voia Lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu, sau dacă Eu vorbesc de la Mine" (Io.7:17). Cunoașterea voiei lui Dumnezeu este în legătură cu supunerea sub Dumnezeu (Rom.6:13). Dacă ne predăm total lui Dumnezeu, El va prelua controlul (Rom. 12:1-2). Trebuie să ascultăm și de ceea ce știm deja. „Dar dacă nu veți asculta de glasul Domnului, și vă veți împotrivi cuvîntului Domnului, mîna Domnului va fi împotriva voastră" (1.Sam.12:15). De ce ar trebui Dumnezeu să ne călăuzească mai departe, dacă nu ascultăm de ceea ce ne-a arătat deja?

2. CÎND CREDEM CĂ EL NE VA CĂLĂUZI. „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea" (Fil.2:13). Dacă sîntem convinși de asta, cunoștința aceasta ne eliberează de grija deznădăjduită că trebuie să găsim drumul singuri, fără ajutor divin. „Încrede-te

în Domnul din toată inima ta şi nu te bizui pe înţelepciunea ta! Recunoaşte-L în toate căile tale, şi El îţi va netezi cărările" (Prov.3:5-6). Trebuie să ne dăm seama că poate călăuzirea lui Dumnezeu nu e însoţită de nici un fel de emoţie subiectivă puternică.

3. CÎND PĂSTRĂM O ATITUDINE CORECTĂ. Cînd venim la Dumnezeu, ar trebui să fim smeriţi şi modeşti, şi să nu-I dăm lui Dumnezeu ultimatum-uri (Ps.25:9). Ar trebui să mărturisim tot ce e greşit în gîndurile, atitudinile şi comportările noastre (Ps.66:18). Dacă sîntem sarcastici, înţepători, geloşi, ranchiunoşi şi nemulţumitori, dacă ne autocompătimim şi ne tot plîngem, atunci cu greu vom afla călăuzirea Duhului.

Cum putem face voia lui Dumnezeu?

Nu este vorba să cunoaştem voia lui Dumnezeu ca apoi să putem medita asupra ei. Scopul nostru ar trebui să fie acţiunea. Noi ar trebui:

1. SĂ NE RUGĂM ŞI SĂ CĂUTĂM CU RĂBDARE VOIA LUI DUMNEZEU. În Sfînta Scriptură citim tot mereu: „Aşteaptă pe Domnul cu răbdare". Această aşteptare răbdătoare adesea pentru noi oamenii nu este simplă. Am vrea să avem răspunsuri rapide. Avem puţin timp ca să cerem cu răbdare şi perseverent, să căutăm şi să batem (Mt.7:7). Psalmistul a spus: „Ascultă-mi Doamne glasul, cînd Te chem: Ai milă de mine şi ascultă-mă! Inima îmi zice din partea Ta: ‚Caută Faţa Mea!' Şi Faţa Ta, Doamne, o caut!" (Ps.27:7-8). Apostolul Pavel ne-a chemat să fim stăruitori în rugăciune: „Faceţi în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni şi cereri. Vegheaţi la aceasta, cu toată stăruinţa, şi rugăciune pentru toţi sfinţii" (Ef.6:18). Adesea Dumnezeu ne arată numai primul pas.

2. SĂ CUNOAŞTEM PRINCIPIILE BIBLICE ŞI SĂ CITIM SCRIPTURA CU ATENŢIE. Isus a arătat faptul că slăbiciunile şi greşelile conducătorilor religioşi din vremea Sa se datorau necunoaşterii Scripturii (Mt.22:29). Dacă nu ne dăm silinţa să urmăm poruncile directe, principiile clare şi avertismentele lui Dumnezeu, vom ajunge tot mereu în dificultăţi. Dacă sîntem în clar în ce priveşte poruncile şi interdicţiile Sfintei Scripturi, nu-I vom cere lui Dumnezeu să schimbe ceea ce a zis deja sau să facă altceva. Dacă Îl rugăm după voia Sa, El ne va asculta (1.Io.5:14-15). Există domenii în care Biblia nu spune nimic clar, ca de pildă fumatul. Dar în Biblie găsim un principiu, care

include această temă: trupul omului este templul Duhului Sfînt şi de aceea nu are voie să fie murdărit, profanat. Scriptura interzice ca un credincios să se căsătorească cu un partener necredincios (2.Cor.6:14). Dacă citim în Biblie regulat, continuu şi cu rugăciune, versete individuale prind dintr-odată să capete viaţă, şi Dumnezeu ne vorbeşte. Avem nevoie de această vorbire a lui Dumnezeu către noi.

3. SĂ PUNEM INTERESELE LUI DUMNEZEU PE PRIMUL LOC. „Căutaţi mai întîi Împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui, şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra" (Mt.6:33). Hotărîrile noastre trebuiesc luate în lumina intereselor lui Dumnezeu, nu în interesul carierei noastre sau al căminului nostru. Voia lui Dumnezeu se poate armoniza cu preferinţa noastră personală, dar nu are nevoie de aceasta. Dumnezeu promite să ne dea dorinţele inimii noastre (Ps.37:4); această promisiune are totuşi condiţii şi excepţii. Voia lui Dumnezeu pentru Iona era ca el să se ducă la Ninive, ceea ce de fapt nu era deloc dorinţa acestuia (Iona 1:1-2). Experienţa l-a învăţat totuşi pe Iona valoarea supunerii sub Dumnezeu. Dumnezeu ne ajută şi în vremuri grele.

Russ Johnston a constatat că cele mai multe întrebări privind voia lui Dumnezeu sînt legate fie de profesie, fie de un loc geografic. Aceste două lucruri totuşi de abia dacă sînt amintite în Biblie. Johnston scrie: „Dumnezeu Se interesează mai degrabă de ceea ce sîntem decît de locul unde trăim sau de profesia pe care o avem".[1] În chestiuni de prietenie cu o fată sau de căsătorie, ar trebui să reflectăm mai întîi ce ţinte avem pentru viaţa noastră şi cînd ne putem face gînduri cu adevărat serioase despre un partener de viaţă. De abia atunci am putea încerca să ne alegem un partener.

4. SĂ CÎNTĂRIM CU GRIJĂ ÎMPREJURĂRILE. Avem tendinţa să ne bizuim numai pe împrejurări. Dacă drumul pare simplu şi favorabil, atunci atrage totdeauna. Dar adesea aşa arată căile greşite; avem idei preconcepute, şi de aceea această cale ne pare a fi cea mai bună. Dar se poate ca Dumnezeu să vrea să ne conducă tocmai pe o cale mai dificilă, pe care există multă împotrivire (1.Cor.16:9). La apostolul Pavel acesta a fost adesea cazul, şi totuşi el era un om care a făcut în mod vădit voia lui Dumnezeu, chiar şi în temniţă. Dacă uşile se deschid sau se închid, aceasta trebuie să vină de la Dumnezeu şi ar trebui să

fie confirmată prin alți factori. Dumnezeu poate în chip minunat să dea la o parte obstacole uriașe și să intervină complet neașteptat. Dar să nu uităm aici că tocmai calea cea largă duce la pierzare, și nu cea îngustă (Mt.7:13). N-ar trebui niciodată să acționăm numai după împrejurări, ci în asemenea situații să căutăm totdeauna confirmarea prin alți factori.

Ce să credem despre faptul că mulți creștini cer lui Dumnezeu un semn și pun o „blană de oaie" (Jud.6:36-40)? Într-o privință această metodă poate fi folosită în așa fel încît tot ceea ce am discutat pînă acum în această lecție să fie anulat. Cererea lui Ghedeon a urmat unei promisiuni a lui Dumnezeu și de aceea nu a fost un act de credință, chiar dacă Dumnezeu S-a îndurat să-l asculte. Dacă nu știi care e voia lui Dumnezeu și de aceea ești neliniștit, poți să-L rogi pe Dumnezeu ca să-ți aducă clarificare prin împrejurări. Totuși credința adevărată nu se justifică prin semne vizibile (Evr.11:1).

5. CAUTĂ SFAT DUHOVNICESC (Prov.1:5; 11:14; 15:22; 24:6)! „Sfatul duhovnicesc" nu este sfatul vreunui om. Privește la conducători duhovnicești pe care-i cunoști (Evr.13:7,17). Cel mai bun sfat nu stă într-un răspuns rapid, ci trebuie să fie „scos" cu încetul (Prov.20:5). Oamenii încăpățînați au tendința să evite asemenea sfaturi, sau cer sfaturi numai prietenilor lor, care nu-i vor contrazice.

Cum aplicăm principiile călăuzirii?

Dacă pui interesele lui Dumnezeu pe primul loc, El te va călăuzi prin rugăciune, prin Sfînta Scriptură, prin sfaturi și prin împrejurări. Întrucît Dumnezeu nu Se contrazice pe Sine, aceste lucruri ar trebui să indice toate spre aceeași direcție, și să nu te tragă în direcții diferite. Înregistrează toate punctele și informațiile care au de a face cu decizia ta. Fă o listă cu „pro și contra" pe care să scrii toate motivele pe care le ai și care sînt pentru sau contra diferitelor posibilități. Cîntărește cu grijă toate punctele și dă factorilor obiectivi o mai mare greutate decît celor subiectivi. Dacă cugeți astfel cu rugăciune la ceea ce trebuie să faci, vei constata dacă ai pace lăuntrică sau ești tulburat. Dacă ai îndoieli serioase, atunci așteaptă cu răbdare pe Domnul. Poate că e necesar să te rogi mai mult și să ceri un alt sfat, prin care toți factorii să fie limpeziți. Dar n-ar trebui să te lupți la

nesfîrşit cu deznădejde şi şovăieli. Cere lui Dumnezeu prin credinţă înţelepciune (Iac.1:5-6). Ia prin credinţă hotărîrea pentru care ai cea mai clară lumină de la Dumnezeu. Omul hotărît al credinţei posedă pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere (Fil.4:6-7). Dacă aparţii în întregime Domnului, poţi să fi sigur că El te va călăuzi. El vrea ca tu să cunoşti şi să faci voia lui Dumnezeu, „cea bună, plăcută şi desăvîrşită" (Rom.12:2).

[1]Russ Johnston, „How to Know the Will of God"
(Colorado Springs: NavPress, 1976).

GHID DE STUDIU LA LECȚIA 3

Voia lui Dumnezeu

1. De ce se merită să căutăm voia lui Dumnezeu pentru viețile noastre? De ce ar trebui să nu ne conducem viața așa cum am vrea noi? Următoarele versete dau răspunsul.

Psalm 139:15-18; Proverbe 16:25; Proverbe 27:1; Ieremia 10:23; *Ioan 10:10b; Efeseni 5:17*

2. Ce se întîmplă cînd cineva nu dă ascultare voiei revelate a lui Dumnezeu (1.Sam.12:15; Ecl.11:9)?

3. Studiază următoarele exemple și explică rezultatele pe care le atrage după sine neluarea în considerare a voiei lui Dumnezeu. Cum putem aplica aceste exemple? Ce pericole am putea evita?

Moise (Num.20:7-12)

Saul (1.Sam.15:2-23)

Un profet (1.Împ.13:6-24)

4. De ce ne este uneori teamă de voia lui Dumnezeu pentru viața noastră?

5. Cum putem avea aceeași atitudine pe care a avut-o David (Ps.40:8-9)?

6. Ce intenții foarte practice are Dumnezeu cu copiii Săi? Ioan 14:27; Ioan 15:5; Ioan 15:11; Iacov 1:17; Psalm 84:11; Psalm 37:1-4

7. Ce efecte au următoarele lucruri asupra cunoașterii voiei lui Dumnezeu?

Atitudinea noastră (Io.7:17; Ef.6:6)

Silința în studiul biblic (Ps.119:9-11)

Rugăciune (Col.4:12; Dan.10:12)

Sfat (Prov.11:14)

Împrejurări (1.Cor.16:9)

8. De ce nu sînt deajuns numai împrejurările ca să putem recunoaște voia lui Dumnezeu?

(1.Corinteni 16:9; 2.Corinteni 2:12; 1.Tesaloniceni 2:18).

9. Ce puncte ar trebui un creștin să ia în considerare cînd își alege o meserie/un partener de viață/un nou domiciliu? Citează versete biblice în răspunsul tău.

10. În care domenii ale vieții tale ai vrea să cunoști voia lui Dumnezeu? Ce-ai făcut ca să afli voia lui Dumnezeu?

LECȚIA 4

Să-ți atingi scopurile în viață (Partea I)

Dumnezeu face planuri. Și El le și realizează. „Eu am spus și Eu voi împlini" (Is.46:11b). El Își realizează planurile după propria Sa voie (Ef.1:11). Planul lui Dumnezeu se extinde asupra întregului viitor. Dumnezeu cunoaște exact viitorul. În Vechiul Testament Dumnezeu a înregistrat profetic punctele culminante ale lucrării lui Isus pe pământ. Isus a fost figura-cheie în planul lui Dumnezeu pentru mîntuirea noastră. La sfîrșitul lucrării Sale pe acest pământ Isus a spus: „Am sfîrșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac"(Io.17:4). În ceea ce a spus, a făcut și încotro a mers Isus, nu a existat nimic întîmplător. El a făcut voia Aceluia care L-a trimis (Io.4:34).

Dumnezeu urmărește acum și cu viața fiecăruia din credincioșii Săi scopurile Sale. „Căci Eu știu gîndurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gînduri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde" (Ier.29:11). Dumnezeu vrea ca toți credincioșii să crească în harul și în cunoașterea Domnului Isus (2.Pet.3:18) și apoi să devină maturi în Cristos (Col.1:28), iar în cele din urmă să fie făcuți asemenea chipului lui Cristos (Rom.9:29). Pe scurt, asta înseamnă că trebuie să devenim ca și Cristos. Domnul ne-a făcut de cunoscut cum trebuie să arate viața noastră.

1. Dumnezeu și Împărăția Lui trebuie să stea pe primul loc (Mt.6:33).
2. Veșnicia are prioritate față de cele trecătoare (2.Cor.4:18).
3. Cele duhovnicești au prioritate față de cele firești (Mt.6: 19-20).
4. Oamenii au prioritate față de lucruri (Mc.8:36-37).

Dacă cunoaștem clar aceste scopuri ale lui Dumnezeu și ne îndreptăm viața după perspectiva lui Dumnezeu, vom duce o viață eficace, plină de succes după standardele lui Dumnezeu.

Fixarea scopurilor (Ce vreau să ating?)

O dorință vagă de progres fără plan sau intenție de acțiune concretă nu este un scop, ci un vis. Dacă nu ne îndreptăm spre

un scop concret, nici nu vom atinge nimic. Progresul are loc atunci cînd scopuri concrete iau locul nădejdilor generale. Noi trebuie să ne adresăm Domnului, dacă vrem să fim călăuziți; și numai El ne poate da puterea necesară de a-I face voia. Totuși aceasta nu exclude faptul de a ne fixa ținte și de a ne stabili pașii corespunzători. Un scop este o țintă sau un obiectiv care trebuie să fie atins sau îndeplinit. De exemplu, scopul Domnului Isus a fost zidirea Bisericii Lui (Mt.6:18). Ca să atingă acest țel, El a școlat pe cei doisprezece ucenici și le-a dat misiunea de a înființa Biserica.

Asemenea scopuri trebuie să se afle în cadrul priorităților (lucruri de primă importanță) și responsabilităților Scripturale. La domeniile care au prioritate aparțin relația noastră cu Dumnezeu (Mt.22:37-38), lucrarea (Mt.6:33), familia (1.Tim.3:4-5) și serviciul (2.Tes.3:10). Pune-ți următoarele întrebări: Ce aș vrea să ating în aceste domenii? Au scopurile mele o însemnătate pentru veșnicie? Sînt ele realiste? Mă ocup eu prea mult cu sarcinile, în loc de a mă ocupa cu scopurile? De ce mi-am ales aceste scopuri? Sînt eu egoist sau Îl pun pe Dumnezeu în centru? Care este scopul vieții mele?

Apoi aceste scopuri ar trebui aranjate în succesiunea temporală corectă. Cînd ar trebui să-mi ating scopurile? *Pot să-mi* fixez o perioadă în care să văd progrese? Timpul este limitat. Fixează-ți scopuri pe termen lung, pe termen mijlociu și pe termen scurt. Scopurile pe termen scurt ar trebui să ducă la scopuri pe termen lung. Dacă nu ai nici un scop de viață sau pe termen lung, scopurile pe termen scurt le vor tinde să-și piardă curînd înțelesul.

1. SCOPURI DE VIAȚĂ. Cînd am ajuns la sfîrșitul vieții mele și mă uit înapoi, ce-aș vrea atunci să fi atins? Un scop de viață e proiectat de obicei pe o perioadă lungă, totuși el poate fi atins. Un exemplu: „Aș vrea să-mi cunosc exact Biblia".

2. SCOPURI PE TERMEN LUNG. Ce-aș vrea să ating în 10 sau 15 ani? Un exemplu: „Aș vrea să cunosc Cuvîntul lui Dumnezeu, adică să stăpînesc Noul Testament și să cunosc bine pe cel Vechi".

3. SCOPURI PE TERMEN MIJLOCIU. Unde aș vrea să fiu în 2 pînă la 5 ani? Cum ar trebui să arate viața mea? Un exemplu: „Aș vrea să stăpînesc cele mai importante cărți din Noul Testament, dar să cunosc întreaga Biblie în mare".

4. SCOPURI PE TERMEN SCURT. Dacă aş mai avea de trăit numai şase luni sau un an, ce-aş schimba atunci? Dacă aş trăi mai mult, ce-aş face în acest caz acum? Un exemplu: „Aş vrea să mă familiarizez cu Biblia şi de aceea aş vrea s-o citesc toată într-un an".

Inventariere (Unde mă aflu acum?)

1. FORŢE AJUTĂTOARE. Cercetează-ţi viaţa referitor la diferitele scopuri specifice. Pune-ţi următoarele întrebări: Ce forţe posed care mă ajută să-mi ating ţelul? Ce succese am avut mai înainte în acest domeniu? În ce măsură pot obiceiurile pozitive din prezent să mă ajute? Cum mă poate ajuta biserica mea şi conducătorii ei? Care puncte din felul meu de viaţă de acum contribuie la creştere în acest domeniu?

2. FORŢE STÎNJENITOARE. Ce trebuie să schimb în viaţa mea ca să-mi ating cu succes scopul? Ce slăbiciuni aveam înainte în acest domeniu? Ce obiceiuri negative trebuie să schimb? Există vreo legătură care să-mi dăuneze şi pe care trebuie s-o schimb? Ce schimbare trebuie să fac în felul de viaţă? Unde există priorităţi false în viaţa mea?

Plănuirea paşilor concreţi (Cum ajung acolo?)

Pentru ca un scop să fie atins, trebuie întreprinşi paşi concreţi. Numărul paşilor necesari pentru atingerea unui scop depinde de perioada de timp (termen scurt, mijlociu, etc.). Pasul de făcut depinde şi de domeniul în care trebuie să aibă loc. Aici trebuie să dăm atenţie piedicilor sau greutăţilor care trebuiesc învinse.

Un scop pe termen scurt poate arăta după cum urmează: „Aş vrea să am zilnic un timp de linişte cu Dumnezeu, pentru ca legătura mea cu El să fie întărită şi să aduc mai multă roadă concretă". *Pot fi întreprinşi următorii paşi concreţi:*

1. Îmi voi lua în fiecare dimineaţă timp pentru Dumnezeu ca să citesc Biblia, s-o studiez şi să mă rog.

2. Îmi voi face un „caiet de notiţe pentru timpul liniştit", în care să trec zilnic ce mi-a devenit important referitor la text şi la aplicaţia lui la viaţa mea, sau ce învăţ despre Dumnezeu.

3. Voi citi cărţi despre rugăciune şi voi studia comentarii bi-

blice. Dacă întreprinzi asemenea paşi concreţi, vei face cu siguranţă progrese mari referitor la ţelul propus. Progresele reale sînt totdeauna proba eficienţei paşilor întreprinşi.

Fixarea temporală a paşilor (Cum îmi folosesc timpul?)

Un pas poate fi făcut doar atunci cînd e fixat în timp. Ar trebui să faci mai întîi pe o foaie de hîrtie un inventar al felului cum îţi petreci timpul. Sîntem îndemnaţi să răscumpărăm timpul, căci zilele sînt rele (Ef.5:16). Aceasta înseamnă că trebuie să răscumpărăm orice ocazie ca să ne folosim zilele şi orele pentru Dumnezeu. Ar trebui să ne purtăm cu timpul cu tot atîta grijă ca şi cu banii. Oamenii spun adesea: „Nu am timp". Biblia arată că este destul timp pentru a face tot ce cere Dumnezeu. Dar nu trebuie să irosim timpul. Cum putem recupera iarăşi timpul pe care l-am pierdut ca să-l folosim mai bine?

1. ANALIZEAZĂ FELUL CUM ÎŢI FOLOSEŞTI TIMPUL. *Notează timp de o săptămînă orice activitate pe care o întreprinzi* (în intervale de 30 de minute). Foloseşte pentru aceasta foaia de lucru „inventar temporal".

a) Constată pentru ce anume ai folosit prea mult timp (somn, mese, îmbrăcat, conversaţii prelungite, chestiuni de rutină).

b) Găseşte cauza irosirii timpului. Unde poţi să economiseşti timp? Unde poţi să lucrezi mai concentrat? Ce poţi să laşi la o parte?

c) Ce lucruri faci care nu constituie nişte priorităţi (televizor, cărţi murdare, treburi nenecesare)?

d) Împărtăşeşte-ţi ideile cu alţii, ca să primeşti propuneri, de ex. cu un prieten matur în credinţă sau cu partenerul de căsnicie. Unde-ţi iroseşti după părerea ta timpul?

2. Întocmeşte un plan săptămînal. Ar trebui să întocmeşti un plan temporal ca să te asiguri că toate lucrurile necesare pot fi făcute.

a) Notează toate lucrurile pe care le faci acum, la fel ca şi toţi paşii pe care trebuie să-i faci pentru a-ţi atinge scopurile.

b) Evaluează cît timp îţi trebuie pentru fiecare activitate şi cît timp îţi trebuie în total.

c) Fixează prioritățile pentru diferitele activități. Notează cu „A" activitățile care trebuiesc neapărat făcute. Aici intră lucrurile de rutină, unde nu ai altă alegere (ca somn, muncă, etc), precum și pașii pe care vrei să-i faci în vederea scopurilor tale. Notează lucrurile pe care ar trebui să le faci cu „B" și lucrurile pe care le poți face cu „C".

d) Întocmește planul săptămînal scriind mai întîi „activitățile-A", apoi „activitățile-B" și în cele din urmă „activitățile-C". „Activitățile-C/-B" pot fi lăsate după împrejurări afară sau adaptate săptămînii de 168 de ore.

3. Îmbunătățește-ți felul de a proceda cu timpul. Dacă-ți întocmești săptămînă de săptămînă planul temporal, ar trebui să cauți după posibilități felul cum poți proceda mai bine cu timpul. Aici poți lua în considerare următoarele propuneri:

a) Compartimentează-ți săptămîna în planuri de lucru zilnice. Ia-ți în fiecare zi cîteva minute ca să le notezi.

b) Evaluează-ți prioritățile. Faci ce este mai important? Fixează-ți astfel prioritățile, ca să dobîndești lucrurile cele mai importante, chiar dacă alte activități trebuie lăsate la o parte.

c) Notează în fiecare zi ce trebuie să faci neapărat și fixează-ți prioritățile. Șterge cu o linie (colorată) activitatea după ce ai făcut-o. Dacă n-ai mai putut face un anumit lucru, atunci notează-o iarăși într-un alt loc.

d) Uneori poți să faci în același timp două lucruri diferite și prin aceasta să economisești timpul. De exemplu, poți să asculți casete în timp ce șofezi. Sau poți să înveți pe de rost versete biblice în timp ce speli vasele.

e) Fă cumpărături în cantitate mai mare sau rezolvă-ți odată mai multe îndatoriri ca să eviți mai multe drumuri.

Evaluarea progresului (Cum arată?)

Cum poți constata dacă faci progrese? Cînd ne fixăm scopuri concrete și ne facem planuri corespunzătoare, pot exista adesea „pane". Adesea nu facem ceea ce ne-am propus; sau nu o facem destul de bine; sau nu am trecut peste un obstacol mai mare. Sîntem în pericolul de a fi pur și simplu preocupați de această situație și de a trăi în înfrîngere. De aceea trebuie să evaluăm din cînd în cînd dacă facem progrese. Aceasta necesită un prieten matur, un conducător de adunare sau un partener de

rugăciune, care să posede o copie a scopurilor noastre şi cu care să ne întîlnim regulat. Deja această întîlnire singură este un imbold. Dacă cercetăm punct cu punct dacă facem progrese, acesta e un alt ajutor. Această evaluare ar trebui să ducă la propuneri concrete privind scopurile noastre sau privind comportarea noastră. Dacă ţi-ai fixat un scop, trebuie să fii şi gata să ţii pînă la sfîrşit; altminteri ar trebui să-l tai de pe listă. Următoarele motive pot duce la „pane":

1. Scopurile nu sînt realiste. Remediu: Formulează-le din nou.

2. Lipsa sincerităţii şi credincioşiei în executare. Remediu: Pocăieşte-te înaintea lui Dumnezeu şi ţine-te de datorie.

3. Greutăţi mai mari. Remediu: Luptă împotriva greutăţilor.

4. Ţi-ai propus prea mult pentru timpul care-ţi stă la dispoziţie. Remediu: Redu activităţile, respectiv simplifică-le unde este nevoie.

Concluzie

Dumnezeu Se interesează mai mult de *felul* cum trăim decît de *durata* vieţii noastre. Isus Cristos Şi-a început slujirea publică cînd avea vreo 30 de ani. În trei ani şi jumătate a făcut tot ceea ce a vrut Tatăl Său de la El (Io.17:4; 19:30). Apostolul Pavel putea spune la sfîrşitul vieţii lui: „Am sfîrşit alergarea" (2.Tim.4:7). Pe el îl aştepta cununa neprihănirii. Vei sosi şi tu la ţintă?

GHID DE STUDIU LA LECȚIA 4

Să-ți atingi scopurile în viață (Partea I)

1. Ce activitate a lui Dumnezeu este accentuată în Isaia 46: 11b și Efeseni 1:11?

2. Ce scopuri are Dumnezeu cu fiecare credincios (Rom. 8:29; 2.Pet.3:18)?

3. Ce scopuri a avut Isus pentru slujba Lui de pe pământ (Io. 4:34; 17:4)?

4. Constată ce scopuri a avut Pavel și ce a făcut ca să le atingă.

Scopuri:	Pași:
1.Corinteni 9:19-27	
Coloseni 1:28-29	
Filipeni 3:12-1	

5. Cum și-a evaluat Pavel viața privind scopurile lui (2.Tim. 4:6-8)?

6. Ce înveți din Luca 14:28-32 și Proverbe 16:3-9 despre planuri?

7. La ce ar trebui să dai atenție cînd faci planuri (Iac.4:13-17)?

8. Cînd ai ajuns la sfîrșitul vieții și te uiți înapoi, ce vrei să fi atins atunci? (Înainte de a răspunde la punctul 9 și 10, ar trebui să citești încă o dată lecția cu atenție).

9. Planificarea scopurilor. Fixează-ți cu ajutorul foii de lucru „Planificarea scopurilor" scopurile tale pe termen scurt (6 luni) și anume referitor la domeniile citate. Aceste scopuri ar trebui să fie cît mai cuprinzătoare și mai amănunțite cu putință.

a) Notează scopurile în așa fel încît să poți răspunde la întrebarea: „Ce vreau să ating?"

b) Răspunde la întrebarea: „Unde mă aflu chiar acum?" și arată ceea ce te ajută sau te împiedică în realizarea acestor scopuri.

c) Enumeră pașii posibili care te ajută să-ți atingi scopurile propuse și să răspunzi la întrebarea: „Cum ajung acolo?"

d) Treci în revistă foaia de lucru „Planificarea scopurilor" împreună cu conducătorul de curs. El îți poate spune cu ce scopuri ar trebui să începi.

10. Inventar temporal. Analizează-ți felul actual în care um-

bli cu timpul cu ajutorul foii de lucru „Inventar temporal". Aici trebuie să iei în seamă următorii paşi:

a) Notează o săptămînă întreagă exact ceea ce faci. Notează ceea ce ai făcut de fapt (în intervale de 30 de minute), nu ce ar fi trebuit să faci sau ce ai vrut să faci.

b) Arată în diviziunea „Comportarea cu timpul" numărul total de ceasuri/săptămînă pe care le-ai petrecut de fapt în activitatea declarată.

c) Analizează felul cum te porţi cu timpul, răspunzînd la întrebările din diviziunea „Analiza inventarului temporal".

Planificare de scopuri (Timp: ....)

Domeniu de responsabilităţi	**Treapta 1** Ce vreau să ating?	**Treapta 2** Unde mă aflu acum? Forţe ajutătoare/stînjenitoare	**Treapta 3** Cum ajung acolo?
Relaţia cu Dumnezeu			
Familia: partener, copii, alţii			
Lucrare/Instruire creştină			
Servici/Şcoală			
Altele: financiare fizice ?			

Inventar temporal/Continuare

Folosirea timpului

Timp liniştit	Profesie .....
Studiu biblic	Plecări .....
Evanghelizare	Discuţii .....
Activităţi în adunare	Recreaţie .....
Somn	Telefonat .....
Mese	Şcoală .....
Familie	Muncă în gospodărie .....
Cumpărături	Diferite .....
Timp irosit.....	

Analiza inventarului temporal

1. La ce activităţi am irosit timp?
   Cum poate fi evitat aceasta?
2. Pentru ce activităţi am folosit prea mult timp?
   Cum pot face aceste lucruri mai repede şi mai bine?
3. La care activităţi ar trebui să dedic mai mult timp?
   Cum pot să ating aceasta?

LECȚIA 5

Administrarea resurselor lui Dumnezeu

„CINE ESTE ISPRAVNICUL CREDINCIOS ȘI ÎNȚELEPT?" a întrebat odată Mîntuitorul (Lc.12:42). El Însuși a dat răspunsul la această întrebare cu trei pilde; sînt pildele despre robul credincios și necredincios, despre mire și cele zece fecioare și despre cei trei robi cărora li s-au încredințat bani ca să-i investească (Mt.24:45-25:30). Aceste pilde au trei lucruri în comun. În primul rînd este vorba despre stăpînul care lipsește. Prin aceasta e indicat clar Domnul Isus. În al doilea rînd se relatează despre oameni care sînt lăsați în urmă și cărora li se încredințează o responsabilitate. Aceasta se referă la credincioși care au de îndeplinit sarcini. În al treilea rînd este vorba despre necesitatea de a aștepta întoarcerea Domnului și de a se pregăti în mod corespunzător. Aceasta se referă iarăși la cei credincioși, care trebuie să aștepte revenirea Domnului Isus. Noi sîntem chemați ca administratori ai bunurilor lui Dumnezeu să fim gata pentru întîlnirea cu Domnul nostru, care după întoarcerea Sa va aprecia felul cum ne-am purtat cu darurile Sale.

Ce este un administrator? Un administrator este o persoană care răspunde de gospodăria sau averea altcuiva. În Vechiul Testament este adesea vorba despre oameni care erau „puși peste casa altuia". Credinciosul are poziția unui administrator, deoarece toate lucrurile aparțin lui Dumnezeu. „Tot ce este în cer și pe pămînt este al Tău" (1.Cr.29:11). „Totul vine de la Tine, și din mîna Ta primim ce-Ți aducem" (1.Cr.29:14). „Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit?"(1.Cor.4:7). Răspunsul sună clar: „Nimic!" Pe lîngă aceasta Dumnezeu ne-a răscumpărat prin sîngele Său scump (1.Pet.1:18). Noi nu ne aparținem nouă înșine, întrucît am fost răscumpărați cu un preț (1.Cor.6:19-20). Tot ceea ce sîntem și avem aparține de aceea „Proprietarului" nostru. Noi sîntem simpli administratori a ceea ce ne-a încredințat Domnul. Lui Îi dăm beneficiul, venitul, cîștigul pe care I l-a adus „investiția" Sa.

Administrarea noastră este o probă a

- *credincioșiei* noastre pe care o dovedim la exercitarea conștiincioasă a responsabilității noastre (1.Cor.4:2);

- *cinstei* noastre, pe care o dovedim atunci cînd nu irosim, nu abuzăm şi nu folosim rău darurile lui Dumnezeu (Lc.16:11);

- *productivităţii* noastre, arătată de un mare venit al investiţiei (Mt.25:20-21);

- *loialităţii* faţă de Dumnezeu ca Împăratul nostru, în timp ce administratorii răi sînt pedepsiţi sau îndepărtaţi.

Ce administrăm?

Deja viaţa în sine este o isprăvnicie sfîntă. Dumnezeu ne-a dat viaţa. Toate sufletele Îi aparţin (Ez.18:4). El este Dumnezeul „oricărei făpturi" (Ier.32:27). Noi sîntem ca un abur, care apare pe pămînt şi dispare iarăşi după voia lui Dumnezeu (Iac.4: 14-15). De aceea trăim noi după voia lui Dumnezeu şi nu după propria noastră părere. Această simplă constatare ar trebui să ne facă clară responsabilitatea noastră înaintea lui Dumnezeu. Adevăratul ucenic al lui Isus îşi va da de aceea trupul său Domnului (Rom.12:1). El îşi va dedica toate mădularele lui slujirii lui Dumnezeu (Rom.6:13). Această administrare a darurilor lui Dumnezeu poate fi discutată pe mai multe direcţii:

1. TIMP. „Soarta mea este în mîna Ta", a strigat un om al lui Dumnezeu (Ps.31:15). Domnul ne oferă poate un număr normal de ani de viaţă (Ps.90:10). El poate şi să scurteze numărul anilor noştri (Ps.102:24-25). Dar El îi poate şi lungi (Prov.10:27; Is.38:5). Dumnezeu ne sfătuieşte să ne numărăm zilele ca să căpătăm o inimă înţeleaptă (Ps.90:12). Ar trebui de aceea să „răscumpărăm" timpul (Ef.5:16), adică să folosim timpul ca „ocazie strategică". Sfînta Scriptură accentuează tot mereu cît de scurtă e viaţa omenească (ca iarba sau ca florile care se ofilesc). De aceea să nu o irosim, ci să o folosim pentru Dumnezeu!

2. TALENTE. În Sfînta Scriptură este vorba despre „talanţii" pe care ni i-a dat Dumnezeu. Prin „talanţi" se exprimă o sumă de bani; dar ei se referă şi la diversele capacităţi pe care ni le-a dat Dumnezeu (Mt.25:14-30). Dumnezeu ne-a dat inteligenţă, capacităţi deosebite, aptitudini fizice ca şi înfăţişarea noastră, chiar dacă oamenii socotesc asemenea lucruri ca un merit propriu. Credincioşii au primit în afară de aceasta daruri duhovniceşti, care îi fac apţi pentru a ajuta pe ceilalţi credincioşi din adunare (1.Cor.12:4-7). Noi trebuie să punem tot ce am primit pentru binele altora (1.Pet.4:10). Interesele egoiste la

dezvoltarea şi exercitarea darurilor noastre sînt în contradicţie cu intenţiile lui Dumnezeu.

3. ADEVĂR. Noi sîntem „ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu" (1.Cor.4:1). Toată cunoştinţa duhovnicească, în special cea despre Dumnezeu şi despre Evanghelie este un bun sfînt încredinţat într-o lume întunecată şi neştiutoare. Dacă cunoaştem Cuvîntul lui Dumnezeu, ne asemănăm cu un gospodar care posedă o comoară (Mt.13:52). Această comoară trebuie să fie împărtită cu alţii şi să nu fie strînsă pentru propria noastră plăcere.

4. BOGĂŢIE. Pericolul de a preţui valorile materiale mai mult decît pe cele spirituale este chiar la cei credincioşi foarte mare. Noi sîntem stăpîniţi fie de posesiuni, fie de Dumnezeu. Noi nu putem sluji la amîndoi „domnii", după cum Însuşi Isus a zis (Lc.16:13). Banul devine un prieten cînd îl investim pentru veşnicie (Lc.16:9). El poate să ne devină un duşman, dacă abuzăm de el, şi atunci el este folosit ca mărturie împotriva noastră (Iac.5:1-3). Omul bogat, care a ajuns în cele din urmă în iad, a uitat că averea i-a fost încredinţată numai pentru un anumit timp ca administrare (Lc.16:19-26). Aurul şi argintul aparţin lui Dumnezeu, nu „regilor finanţelor" acestui pămînt (Hag.2:8). Lui Dumnezeu Îi aparţin dobitoacele de pe miile de munţi, nu ţăranilor bogaţi (Ps.50:10).

O deosebită atenţie merită tema despre jertfele materiale pentru Dumnezeu (Ex.35:5,21-22). O jertfă nu este o „pomană". O jertfă înseamnă o ofrandă duhovnicească a unei părţi (reprezentative) din ceea ce ne-a dat Dumnezeu. Dumnezeu ia aminte foarte exact la comportarea noastră ca administratori ai Săi. În Marcu 12:41 Isus observa pe oameni cum aruncau bani în cutia milelor. El a spus că văduva săracă, care a aruncat doi bănuţi, a dat mai mult ca toţi ceilalţi laolaltă, pentru că ea a dat tot ce avea în sărăcia ei, în timp ce ceilalţi au dat din bogăţia lor. Jertfa noastră ar trebui să fie hotărîtă de următoarele principii:

a) Principiul darului-pîrgă - cele dintîi daruri (Prov.3:9-10). După cum prima parte a recoltei îi era dată lui Dumnezeu, aşa ar trebui să punem deoparte pentru Dumnezeu prima parte a cîştigului nostru. Dacă facem aşa, nu se mai termină banii, înainte de a fi Dumnezeu „la rînd".

b) Principiul jertfei (2.Sam.24:24). Dacă nu te costă nimic,

nici n-ar trebui să-I dai în primul rînd lui Dumnezeu. Ce-ţi rămîne sau de mică valoare este o jignire a lui Dumnezeu (Mal. 1:7-8). Isus Cristos Însuşi este un exemplu de Dătător gata de jertfă (2.Cor.8:2-15).

c) Principiul închinării (Mt.26:7-11; Mc.14:3-9; Lc.7:37-38). De două ori au venit femeile la Isus şi L-au uns cu ulei de preţ ca semn al devotamentului lor. Această faptă a fost socotită mai preţioasă ca un dar pentru cei săraci. Tot ce dăruim trebuie să fie un act de închinare duhovnicească; acesta este un privilegiu al copiilor lui Dumnezeu. Din păcate oamenilor li se pare adesea că Dumnezeu este totdeauna nevoiaş şi duce lipsă de bani. Nu se relatează niciodată că Isus ar fi strîns vreodată bani sau i-ar fi cerut la vreuna din adunările Lui publice. Ucenicii I-au slujit cu „ce aveau" (Lc.8:3). Primii lucrători ai Împărăţiei lui Dumnezeu au plecat fără să primească ceva de la păgîni (3.Io. 7). Din păcate generaţiile de mai tîrziu au luat foarte mult de la aceştia.

Să dăm „zeciuiala"?

Am văzut că Isus a spus ucenicilor Săi că văduva, văzut proporţional, a dat mai mult ca ceilalţi. Mulţi credincioşi au dat de sute de ani cel puţin zeciuiala. Ar trebui să dăm şi astăzi zeciuiala? Obiceiul de a da a zecea parte are următoarea istorie:

1. Zeciuiala a fost deja dată cînd încă nu exista Legea lui Moise (Gen.14:20; 28:22).

2. Zeciuiala a fost dată în cadrul Legii lui Moise (Lev.27:30; Num.18:21-28; Deut.12:6,11,17). La sfîrşitul Vechiului Testament refuzul de a da zeciuiala lui Dumnezeu este privită ca jaf şi înşelăciune (Mal.3:8-10; Hag.1:4-6). Şi pe vremea Evangheliei a fost dată zeciuiala de către ludei, chiar dacă mergea mînă în mînă cu acest obicei o atitudine de autoîndreptăţire (Lc.11:42; 18:12; Mt.23:23).

3. După Rusalii (la începutul Bisericii lui Isus Cristos) s-a dat în mod vădit după un alt principiu; nici în Faptele apostolilor nici în Epistole nu este amintită zeciuiala. În 1.Corinteni 16:1-2 credincioşii sînt invitaţi să dea *regulat* („în fiecare primă zi a săptămînii"), *fără excepţie* („fiecare dintre voi"), *sistematic* („să pună deoparte acasă") şi *proporţional* („după cîştigul lui").

Motivarea care ar putea să-i facă pe credincioşi să dea este dragostea şi devotamentul pentru Isus Cristos, nu Legea mozaică sau exemplul patriarhilor. Exemplul nostru este jertfa de Sine a lui Cristos pe cruce. Motivaţia noastră trebuie să fie emoţia lăuntrică prin Duhul Sfînt, nu obligaţia exterioară a unei reguli fixate. Iată o altă motivaţie, nu mai puţin însemnată. Oare un creştin, care stă sub har, ar trebui să dea mai puţin ca un ludeu care stă sub Lege? Chemarea de a urma pe Cristos şi de a-I fi ucenic îl poftește pe credincios „să se lepede de tot ce are" (Lc. 14:33; Mt.19:27). O asemenea provocare nu cunoştea Legea. Darul gata de jertfă după noua măsură ar trebui să depăşească legea şi nu să rămînă în urma ei. Cînd dăm, trebuie să dăm *pentru Domnul,* nu pentru proiecte sau persoane sau organizaţii, chiar dacă banii noştri sînt în profitul propriei adunări sau al altor oameni.

Următoarele linii directoare pot fi ajutătoare pentru isprăvnicia banilor. *Roagă-te* cît şi cui ar trebui să dai şi evită hotărîri impulsive, pripite. *Sfătuieşte-te* cu credincioşi maturi care sînt la curent. *Citeşte* atent relatări bune despre misiuni şi altele. Ia în seamă cu responsabilitate nevoile bisericii tale. *Nu lăsa* ca cererile de donaţii care vin zilnic prin poştă sau radio să treacă imediat drept „voia lui Dumnezeu". *Sprijineşte* pe aceia care se încred total în Dumnezeu şi care nu cerşesc după bani. Evită să dai bani organizaţiilor care au cheltuieli mari pentru reclame luxoase şi proiecte scumpe de construcţii. Ia seama mai ales la oameni care încearcă prin fotografii cu orfani flămînzi să te facă să dai bani sau care îţi promit bani ca răsplată pentru dăruitul tău.

Cum trebuie să administrăm?

Noul Testament accentuează tot mereu credincioşia. Isus laudă pe robul credincios (Mt.25:21-23). Robul credincios este în mod repetat pus în prim-plan (Col.1:7; 4:7,9). Isus a zis: „Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios şi în cele mari"(Lc.16:10). Sîntem puşi la încercare prin lucrurile mai mici ca şi prin cele mai mari. Asemenea teste hotărăsc asupra aptitudinii, capacităţii noastre pentru responsabilitatea pe care o vom primi-o în veşnicie (Lc.19:17,19). Dumnezeu constată după felul cum ne purtăm cu lucrurile materiale dacă putem prelua

responsabilități pentru lucruri duhovnicești (Lc.16:11). Cu cît ni se încredințează mai mult, cu atît crește responsabilitatea noastră (Lc.12:48).

Ce piedici ne stau în față ca ispravnici? Egoismul pune în pericol sarcina de a ne împărți viața cu alții. Noi poftim, în loc să ne socotim mulțumiți cu ceea ce ne-a dat Dumnezeu. Sîntem mîndri, în loc să recunoaștem smeriți că tot ce avem este un dar al lui Dumnezeu. Sîntem nerecunoscători, în loc ca în fiecare situație să mulțumim lui Dumnezeu și să-L lăudăm. Ne temem și ne facem griji, în loc să ne încredem în Tatăl nostru care ne cunoaște nevoile și ne promite să ne poarte prin ele. Avem vederea scurtă și ne uităm prea mult la lucrurile acestei lumi, în loc să privim la Împărăția veșnică a lui Dumnezeu.

Cum sîntem judecați?

Fiecare ispravnic sau administrator trebuie să se aștepte să fie judecat de superiorul lui. La fel este și pentru creștin înaintea lui Dumnezeu. „Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Cristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata pentru binele sau răul pe care-l va fi făcut cînd trăia în trup" (2.Cor.5:10). Aici e vorba de aprecierea, evaluarea vieții și slujbei noastre ca administratori ai darurilor lui Dumnezeu. Aceasta nu este o judecată a păcatului nostru. Noi avem promisiunea că nu sîntem osîndiți (Rom.8:1; Io.5:24). Cristos a plătit vina păcatului nostru; de aceea sîntem drepți în El (2.Cor.5:21). Felul cum ne comportăm cu propria viață este asemănat cu o casă care este clădită sprijinită pe o temelie. Această temelie este Isus Cristos și lucrarea Lui săvîrșită la cruce (1.Cor.3:11). Sarcina noastră constă în a clădi înțelept pe această temelie. Dacă clădim bine și corect, primim o răsplată. Dacă nu, suferim pagube; dar asta nu înseamnă că ne pierdem mîntuirea (1.Cor. 3:12-15). Toți trebuie să dăm socoteală lui Dumnezeu (Rom. 14:12). Aici e vorba de felul cum ne-am purtat cu ceea ce ne-a dat Dumnezeu. Cum administrezi ceea ce ți-a dat Dumnezeu?

GHID DE STUDIU LA LECȚIA 5

Administrarea resurselor lui Dumnezeu

1. Un administrator se îngrijește de averea altuia. Întocmește pe baza următoarelor pasaje o listă de lucruri pe care le posedă Dumnezeu, dar peste care ne-a pus El administratori.

1.Corinteni 6:19-20;
Matei 25:14;
Efeseni 5:16;
Hagai 2:8;
1.Petru 4:10;
1.Corinteni 4:7

2. Pe care din cele două domenii în care sîntem administratori ai darurilor lui Dumnezeu îl privește Dumnezeu ca parte a închinării noastre?

Romani 12:1;
Filipeni 4:18

3. Ce trăsături de caracter caută Dumnezeu într-un administrator? Ce asemănări/deosebiri se pot vedea?

Matei 24:45-51;
Matei 25:1-13;
Matei 25:14-30;
Luca 19:11-27

4. Am văzut că darea de bunuri materiale ține de sarcina noastră ca administratori. Citește 1.Corinteni 16:1-2 și răspunde la următoarele întrebări!

Cînd să dăm?
Cine ar trebui să dea?
Ce expresie spune că noi trebuie să dăm *dinainte?*
Cît să dăm?

5. Cît au dat patriarhii Avraam și Iacov de bunăvoie (Gen. 28:22; Evr.7:1-2)?

Cît *au trebuit* să dea evreii sub Lege (Evr.7:5)?

Care ar trebui să fie modelul nostru de dat astăzi (2.Cor. 8:9)?

Ce diferență este față de modelul din Vechiul Testament?

6. Ce atitudine ar trebui să avem cînd dăm (2.Cor.9:7; 1.Cor. 13:3; Mt.6:1-4)?

Ce le-a lipsit Corintenilor referitor la dărnicie (2.Cor.8:8-11)

spre deosebire de Macedoneni (versete 1-5)?

7. Are Dumnezeu nevoie de darurile noastre (Ps.50:10-12)? Cine profită cu adevărat de dărnicia noastră (Fil.4:17)?

8. Enumeră privitor la versetele citate mai jos rezultatele pozitive ale dăruirii şi rezultatele negative pe care le aduce cu sine reţinerea bunurilor materiale.

	Dăruire:	Reţinere:
Proverbe 11:24;		
Proverbe 28:27;		
Maleahi 3:8-10;		
Matei 6:20-21;		
Luca 12:20-21;		
2.Corinteni 9:6,8;		
1.Timotei 6:9-11		

9. Pe cine trebuie să avem în vedere cînd dăm (Prov.19:17; 1.Cor.9:14; Gal.6:6; Iac.2:15-16)?

Ce principii ai avea în vedere cînd ai da unei alte organizaţii creştine decît bisericii tale locale?

10. Eşti mulţumit cu dăruirea ta din prezent? Ce vei schimba ca rezultat al acestei lecţii?

LECȚIA 6

GHID DE STUDIU LA LECȚIA 6

Să-ți atingi scopurile în viață (Partea II)

După ce ai completat la lecția 4 foile de lucru „Planificarea scopurilor" și „Inventar temporal", poți acum să notezi scopurile tale pe termen scurt și să întocmești un plan săptămînal. Înainte de a începe sarcinile de mai jos, ar trebui să parcurgi încă o dată Lecția 4.

1. Scopuri pe termen scurt. Ai discutat amănunțit înaintea lui Dumnezeu și cu ajutorul conducătorului de curs diferite domenii ale vieții tale.

a) Alege trei scopuri din foaia ta de lucru „Planificarea scopurilor", la care ai vrea să lucrezi în următoarele luni. Aceste scopuri ar trebui să fie o provocare pentru tine și să contribuie la o viață disciplinată, biruitoare ca și creștin. Dacă ai avea de trăit numai șase luni, pe care scopuri ai tinde să le îndeplinești?

b) Notează scopurile ca și pașii necesari pentru atingerea acestor scopuri, răspunzînd la întrebările de pe foaia de lucru „Scopuri și pași".

2. Plan săptămînal. După ce ți-ai analizat modul actual de a umbla cu timpul și ți-ai întocmit scopurile pe termen scurt (Lecția 4), ar trebui să completezi un plan săptămînal, care îți garantează că toate activitățile necesare sînt realizate și-ți atingi scopurile de scurtă durată. Trebuie să dai atenție următorilor pași:

a) Ia în seamă domeniile de responsabilitate care sînt citate pe foaia de lucru „Întocmirea unui plan". Notează la fiecare domeniu ce faci în prezent, ca și pașii pe care trebuie să-i întreprinzi, ca să-ți atingi scopurile de scurtă durată.

b) Evaluează de cît timp ai nevoie pentru fiecare pas, fiecare activitate și înscrie rezultatul la rubrica „Timp necesar". Fă suma totală.

c) Stabilește prioritățile. Marchează lucrurile pe care trebuie să le faci neapărat cu „A". Aici intră activitățile de rutină pe care *nu le poți influența (somn, muncă, etc.) ca și pașii pe care*

vrei să-i faci referitor la scopurile propuse. Marchează cu „B" ceea ce ar trebui să faci și cu „C" ceea ce ai putea să faci (dacă mai rămîne timp).

d) Completează „Planul săptămînal", introducînd mai întîi activitățile „A", apoi activitățile „B" și în cele din urmă activitățile „C". Activitățile „B" respectiv „C" trebuie după împrejurări să fie lăsate afară sau potrivite săptămînii de 168 de ore.

3. De bunăvoie. Se merită să completezi o foaie de lucru „Planificare de scopuri" pentru scopuri pe termen mijlociu și lung ca și pentru o viață întreagă.

a) Începe mai întîi cu scopurile de-o viață (vezi Lecția 4 la paragraful „Fixarea scopurilor").

b) Scopurile pe termen lung ar trebui să conțină scopuri subordonate care te ajută să îndeplinești scopurile de-o viață.

c) Scopurile pe termen mediu ar trebui să te ajute la atingerea celor pe termen lung.

d) Se poate ca acum să trebuiască să-ți potrivești și să-ți schimbi scopurile pe termen scurt, ca să-ți atingi scopurile pe termen mediu.

4. Control și verificare. Dacă e nevoie, cere ajutor conducătorului de curs. După necesități ar trebui să-ți potrivești scopurile cu planul temporal. Roagă un alt creștin să-ți verifice progresul la intervale regulate.

LECȚIA 7

Duhul lui Dumnezeu - Persoana și lucrarea

Cînd apostolul Pavel a întîlnit pe cîțiva ucenici ai lui Ioan Botezătorul în Efes, i-a întrebat: „Ați primit voi Duhul Sfînt cînd ați crezut? Ei i-au răspuns: „Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfînt" (Fap.19:2). Isus a făcut o afirmație asemănătoare, cînd a vorbit despre Duhul adevărului „pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște" (Io.14:17). Cei mai mulți oameni, care se socotesc astăzi drept creștini, au auzit de Duhul Sfînt, dar nu știu prea mult despre El sau despre lucrarea Lui. Astfel Duhului Sfînt I se dă prea puțină atenție în viața credinciosului. La Isus era altfel. El a făcut în prezența ucenicilor o afirmație pe care probabil că n-au prea înțeles-o: „Vă este de folos să Mă duc; căci, dacă nu Mă duc Eu, Mîngăietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite" (Io.16:7). Acest „Mîngăietor" nu este Altul decît Duhul Sfînt (Io.7:39). Isus a spus deci că prezența Duhului Sfînt compensează mai mult ca propria Sa plecare la Tatăl.

Biblia spune chiar la început: „Duhul lui Dumnezeu Se mișca pe deasupra apelor" (Gen.1:2). Aceasta este mai mult ca o expresie generală pentru Dumnezeu. În Vechiul Testament este descrisă adesea felurita activitate a Duhului lui Dumnezeu. Noul Testament vorbește apoi foarte clar despre singurul Dumnezeu adevărat, care constă din trei Persoane diferite: Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt (Mt.28:19; 2.Cor.13:13; Lc.3:21-22; Ef.4:4-6; Io.14:6). Sfînta Scriptură învață următoarele despre Dumnezeu:

1. Există un singur Dumnezeu adevărat (1.Tim.2:5; Mc.12:29; Ef.4:6).

2. Înlăuntrul Dumnezeului unic există o pluralitate (Gen.1:26). Însuși Dumnezeu vorbește despre Sine la plural. Un Nume al lui Dumnezeu, care survine în Vechiul Testament de cca. 2600 de ori este cuvîntul la plural *Elohim.*

3. Pluralitatea lui Dumnezeu constă în trei Persoane diferite (1.Pet.1:2; Jud.20-21). Fiecare din aceste Persoane este Dumnezeu complet. Tatăl este Dumnezeu (1.Tes.1:1; 2.Pet.1:17). Fiul este Dumnezeu (Io.1:1,18; 20:28; Rom.9:5; Col.1:15; 2:9; Evr.1:8; 1.Io.5:20). Duhul este Dumnezeu (Fap.5:3-4; 2.Cor.3:17).

Se poate imagina relația dintre aceste trei Persoane ca un triunghi ce reprezintă pe Dumnezeul trinitar. Triunghiul este Dumnezeul unic. Cele trei laturi reprezintă pe Tatăl, pe Fiul și pe Duhul. Fiecare latură este deosebită de celelalte două laturi, dar fiecare este o parte a triunghiului, care reprezintă pe Unul Dumnezeu. Sfînta Scriptură ne spune că cele trei Persoane ale Dumnezeirii Se adresează reciproc una alteia. Mințiile noastre finite îi este poate greu să-și închipuie aceasta, dar nu trebuie să ne mire, deși nu cunoaștem din proprie experiență sau din observație vreo altă ființă care să posede asemenea însușiri. Dar noi trebuie să acceptăm ceea ce a dezvăluit Dumnezeu despre Sine, indiferent dacă înțelegem aceasta sau nu.

Dumnezeirea Duhului

Alte dovezi că Duhul Sfînt este Dumnezeu sînt arătate mai jos:

1. DUHUL ARE NUMELE LUI DUMNEZEU, fiind astfel identificat cu Dumnezeu. El este numit Dumnezeu (Fap.5:3-4). El este Duhul Domnului (2.Cor.3:17). Duhul lui Dumnezeu (Rom.8:14), și Duhul Tatălui (Mt.10:20). El are Numele cu care este denumit Dumnezeu în Vechiul Testament, anume *Iahve* și *Adonai* (compară Fap.28:25 cu Is.6:1-13; sau Evr.10:15-17 cu Ier.31:31-34). El este și Duhul lui Cristos (Rom.8:9) sau Duhul lui Isus Cristos (Fil.1:19). Vedem din aceste pasaje că Dumnezeu este Unul, dar alcătuit din Persoane diferite.

2. EL ARE ATRIBUTELE LUI DUMNEZEU. El este veșnic (Evr.9:14), Își poartă viața în Sine Însuși (Rom.8:2), este atotștiutor (1.Cor.2:10-11) și omniprezent (Ps.139:7-10).

3. EL ARE DEPLINĂ CINSTE CA DUMNEZEU. A vorbi împotriva Lui înseamnă a vorbi împotriva lui Dumnezeu (Mt. 12:31-32). A păcătui împotriva Lui înseamnă a păcătui împotriva lui Dumnezeu (Fap.5:3-4). A pîngări Templul în care locuiește El înseamnă a pîngări Templul lui Dumnezeu (1.Cor.3: 16-17).

Personalitatea Duhului

Cuvîntul „Persoană", cînd este aplicat Tatălui, Fiului și Duhului înseamnă că fiecare are cele trei calități ale personalității.

Duhul Sfînt are intelect (1.Cor.2:10:11). El cunoaşte anumite lucruri. El are emoţii (Ef.4:30). El poate fi întristat. El are sentimente personale. El are o voinţă (1.Cor.12:11). El hotărăşte ce daruri duhovniceşti să dea credincioşilor. „Persoană" mai înseamnă că fiecare posedă o deosebire lăuntrică de celelalte în cadrul unităţii Dumnezeului unic. Asta nu înseamnă că fiecare este o Persoană diferită în sensul că există trei Dumnezei. Nu uita ilustraţia cu triunghiul citat mai sus.

Este important să observăm că, referitor la El, nu se foloseşte pronumele personal neutru (ca şi cum ar fi doar o influenţă sau o forţă impersonală) folosit pentru lucruri, ci pronumele personal care se foloseşte pentru fiinţe..

Relaţia noastră cu Duhul este foarte importantă. Ar trebui să fim conştienţi de El într-un mod gîndit şi atent, nu să-L disprețuim, să-L ignorăm sau să ne împotrivim Lui. Nu trebuie să păcătuim împotriva Lui (Is.63:10). Trebuie să ascultăm de El (Fap.10:19-21). E necesar să-L urmăm, să ne supunem Lui şi să fim atenţi la călăuzirea Lui.

Cum este Duhul?

Sfînta Scriptură foloseşte diferite simboluri pentru Duhul care ne ajută să-L înţelegem şi să-I evaluăm lucrarea.

1. VÎNT. Această imagine subliniază puterea mare şi nevăzută a Duhului Sfînt. Domnul Isus a socotit Duhul ca „vînt" cînd a vorbit despre naşterea din nou (Io.3:8). Dumnezeu este Duh (Io.4:24) şi nimeni nu-L poate vedea în esenţa Sa (Io.1:18), deoarece El e nevăzut. În Faptele apostolilor 2:2 puterea Duhului este simţită ca vîjîitul puternic al unui vînt. Puterea Duhului este mai mare decît orice putere pe care ne-o putem închipui (Zah.4:6; Ef.1:19).

2. FOCUL curăţă şi mistuie (Evr.12:29). Duhul a venit sub forma unor limbi de foc care s-au împărţit peste ucenici (Fap. 2:3-4). Această imagine este folosită şi pentru judecata lui Dumnezeu (Is.4:4; Mt.3:12). Efectul curăţitor al focului resp. Duhului se arată în context cu încercarea şi curăţirea credincioşilor, care dovedeşte autenticitatea credinţei (1.Pet.1:7; Ap.3:18). Duhul lui Dumnezeu curăţă şi judecă.

3. APA exprimă viaţa de plinătate dată de Dumnezeu, care curge ca un rîu (Io.7:37-39; Ap.22:1). Aici poate fi potolită setea,

mai ales setea spirituală (Io.4:14). Apa are de a face cu viața și de aceea simbolizează viața cea nouă, pe care o primim prin nașterea din nou (Tit 3:5; Io.3:5). Apa este și o imagine pentru judecata și moartea pe care trebuie să le sufere omul cel vechi (1.Pet.3:20-21). Lucrarea Duhului duce fie la viață fie la moarte, depinde de răspunsul nostru lui Dumnezeu.

4. ULEIUL este în legătură cu expresia „a unge". Duhul este ungerea credinciosului în Cristos (1.Io.2:20.27; 2.Cor.1:21). Pe vremea Vechiului Testament uleiul era folosit pentru lămpi și sfeșnice în cortul întîlnirii și în templu, ca și pentru consacrarea preoților în slujbă. Uleiul simbolizează bucurie (Evr.1:9; Ps. 104:15) și vindecare (Iac.5:14). Lucrarea sfințitoare a Duhului constă în consacrarea pentru slujire și mărturie.

5. PORUMBELUL este pînă astăzi un simbol al păcii și curăției. Duhul S-a coborît peste Isus cînd a fost botezat la Iordan (Mt.3:16; Mc.1:10; Lc.3:22; Io.1:32). Această imagine arată că Duhul este pașnic (Mt.10:16), blînd, ceresc. Fiecare credincios care este condus de Duhul Sfînt ar trebui să aibă toate aceste virtuți.

Lucrarea Duhului

Fiecărei Persoane din Treime pare să I se atribuie o anumită lucrare. Tatăl plănuiește și proiectează. Lucrarea lui Isus a constat în aceea că a devenit Om și L-a înfățișat vizibil pe Dumnezeu. Lucrarea Duhului nevăzut constă în faptul că împuternicește și dă putere. Iată în cele ce urmează sarcinile esențiale ale Duhului:

1. Totul este exercitat prin puterea Duhului, fie creația (Gen. 1:2; Ps.104:30), fie învierea lui Cristos dintre cei morți (Rom. 8:11). Toate minunile lui Dumnezeu au fost făcute prin puterea Duhului (Mt.12:28; Lc.4:14-18). Atotputerea Sa învinge orice obstacol.

2. El Îl descoperă pe Dumnezeu oamenilor. El a inspirat Cuvîntul scris al lui Dumnezeu (2.Pet.1:21; 2.Sam.23:2). El îi învață și-i lămurește pe oameni, și îi conduce la pricepere duhovnicească (Io.16:3). El este adevărata Călăuză, care arată în orice situație drumul cel bun (Is.48:16; Rom.8:14).

3 El este Acela care aduce viață duhovnicească oamenilor păcătoși. El îi convinge de păcat (Io.16:8), le descoperă adevărul

duhovnicesc şi le dă viaţă nouă (Io.3:5). Fără lucrarea Lui nu există mîntuire.

4. Fiul lui Dumnezeu a fost primit prin El la naşterea Lui din fecioară (Lc.1:25). Domnul Isus Cristos a fost în fiecare clipă a vieţii Lui plin cu Fiinţa şi cu lucrarea Duhului.

Linia de despărţire de la Rusalii

Duhul Sfînt, fiind Dumnezeu, este neschimbat în Persoana Sa, în Dumnezeirea Sa şi în caracterul Său. El poate cu toate acestea să-şi schimbe din cînd în cînd felul slujbei Sale. După ce Isus a fost înviat dintre cei morţi şi S-a întors la Tatăl Lui din ceruri, s-a schimbat lucrarea Duhului Sfînt în mod decisiv. Această schimbare a survenit în ziua Rusaliilor, într-o sărbătoare agricolă a evreilor, una din cele şate sărbători ale lui Iahve (Lev.23). Această sărbătoare poartă numele de *Rusalii* (expresia grecească înseamnă „cincizeci de zile"), pentru că avea loc la cincizeci de zile după Paşti. Această sărbătoare însemna încheierea recoltei cerealelor, cînd Dumnezeu era lăudat.

Mulţi creştini sînt confuzi în felul cum înţeleg lucrarea Duhului Sfînt, pentru că nu iau în seamă afirmaţiile clare ale lui Isus. Următoarele versete lămuresc schimbarea de slujbă a Duhului şi arată punctul exact în care a survenit această schimbare.

1. IOAN 14:16. Isus a spus ucenicilor că Îl va ruga pe Tatăl să dea credincioşilor Duhul, pentru ca Acesta să poată rămîne *pentru totdeauna* cu ei. În mod vădit nu fusese cazul înainte de aceasta.

2. IOAN 14:17. Isus a spus că pînă atunci Duhul fusese *cu* ei, dar că de acum va fi *în* ei.

3. IOAN 7:39. Isus a spus că Duhul Sfînt încă nu fusese dat (în sensul că încă nu era *în* ei), şi că va veni doar cînd El Însuşi va fi fost proslăvit (adică după moartea, învierea şi înălţarea lui Isus).

4. LUCA 24:49. Puţin înainte de plecarea Lui la cer, Isus a poruncit ucenicilor să aştepte în Ierusalim pînă ce sînt îmbrăcaţi cu putere de sus (adică pînă vine Duhul Sfînt şi-Şi face locuinţă în ei).

5. FAPTE 1:4-5. Isus a poruncit ucenicilor Săi încă o dată să aştepte venirea Duhului, „nu după multe zile". El a spus că ei o

să fie botezați în (cu) Duhul Sînt.

6. FAPTE 2:1-4. La Rusalii, adică la cincizeci de zile de la moartea Mielului lui Dumnezeu pe cruce (Isus este Mielul nostru pascal), S-a coborît Duhul ca să locuiască în credincioşi şi i-a umplut cu plinătatea Sa.

Înainte de Rusalii a venit Duhul peste credincioşi (Jud.3:10; 11:29; 1.Sam.16:13) şi S-a despărţit iarăşi de ei (1.Sam.16:14). Aşa putea David să se roage: „Nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfînt" (Ps.51:11). Duhul Sfînt nu a locuit *permanent* în credincioşi. Duhul Sfînt a înzestrat pe oameni cu putere pentru sarcini deosebite, ca de exemplu lucrătorii de la cortul întîlnirii (Ex.31:3; 35:30-35). El a dat forţă fizică unor bărbaţi ca Samson (Jud.13:25; 14:6,19; 15:14) sau Iefta (Jud.11:29). Aceasta nu avea neapărat ceva de a face cu însuşiri duhovniceşti. Oamenii erau plini cu Duhul Sfînt, dar nu se relatează niciodată că El locuia permanent în ei, nici că a existat botez sau pecetluire cu Duhul Sînt. De aceea erau cuvintele lui Isus din Ioan 7:39 şi 14:17 aşa de însemnate.

După Rusalii a venit Duhul ca să locuiască în cei credincioşi (1.Cor.2:12; 6:19-20). Fără această locuire lăuntrică a Duhului, cineva nu este un copil al lui Dumnezeu (Rom.8:9; Juda 19). Apoi, credincioşii sînt pecetluiţi pînă în ziua răscumpărării (2.Cor.1:22; Ef.1:13; 4:30). Mai mult, toţi credincioşii sînt botezaţi sau încorporaţi în Trupul lui în Cristos, (1.Cor.12:13). Înainte de Rusalii nu a existat ceva ca „Trupul lui Cristos", „Biserica lui Cristos" sau „mireasa lui Cristos" - trei expresii echivalente. În mod clar ziua Rusaliilor a fost o semnificativă linie despărţitoare în lucrarea Duhului Sfînt. Ca urmare, versete de *dinaintea Rusaliilor* ca Psalm 51:11 şi 1.Samuel 16:14 n-ar trebui niciodată folosite ca să dovedească doctrina despre Duhul de *după* Rusalii. În timpul slujirii pămînteşti a Domnului Isus Biserica era încă viitoare (Mt.16:18), o taină care nu era încă dezvăluită (Ef.3:4-6). Iudeii şi păgînii nu erau încă uniţi într-un singur Trup (Ef.2:11-22). Domnul a trebuit să trimită lui Petru o vedenie deosebită pentru a-l convinge de această schimbare uimitoare (Fap.10).

Încheiere

Cineva poate fi foarte bine informat despre lucrarea Duhului Sfînt şi totuşi să cunoască foarte puţin despre realitatea lucrării Sale lăuntrice şi puternice în viaţa noastră de toate zilele. Noi vrem să primim cunoştinţă duhovnicească despre Duhul Sfînt! Dar trebuie şi să-I fim total predaţi ca să ne transforme aşa cum olarul dă o formă lutului (Ier.18:6). Domnul este Duhul, şi noi avem nevoie ca în toate domeniile să fim foarte deschişi pentru lucrarea Sa puternică. Aceasta va duce la un caracter şi viaţă asemenea lui Cristos, nu la extaze şi comportare instabilă. Dumnezeu Însuşi trăieşte în noi, şi El nu este autorul confuziei.

GHID DE STUDIU LA LECȚIA 7

Duhul lui Dumnezeu - Persoana și lucrarea

1. Duhul Sfînt nu este numai o forță sau o influență. El este o Persoană și are atributele personalității: intelect (capacitatea de a înțelege și a ști), sentiment (capacitatea de a simți) și voință (capacitatea de a face). În ce măsură poți recunoaște aceste caracteristici în versetele care urmează?

1.Corinteni 2:10-12;
Efeseni 4:30;
1.Corinteni 12:11

2. Cum ai folosi următoarele versete ca să arăți că Duhul Sfînt este Dumnezeu?

Fapte 5:1-4;
Romani 8:14;
2.Corinteni 3:18

3. Duhul Sfînt are atributele, însușirile divine. Aranjează următoarele pasaje biblice sub însușirile de mai jos:

Evrei 9:14;
Psalm 139:7-9;
1.Corinteni 2:10-12
Existență veșnică
Știință nemărginită
Omniprezență

4. Biblia folosește uneori imagini ca să ne arate cum este Duhul Sfînt: vînt (Io.3:8), foc (Fap.2:3-4), apă (Io.7:37-39), ulei (Lev.8:12; Fap.10:38), porumbel (Mt.3:16; Lc.3:22). Dacă ai înaintea ochilor însușirile acestor lucruri, ce concluzie poți să tragi despre Duhul Sfînt? (Exemplu: Duhul Sfînt este nevăzut ca vîntul)

5. Alege una din imaginile citate mai sus pentru Duhul Sfînt și explică cum poți aplica însușirile corespunzătoare la propria ta viață.

6. Numește diferitele activități ale Duhului Sfînt în lume:

Geneza 1:2;
Ioan 3:5-6;
Ioan 16:7-11;
Ioan 16:13-14;
2.Petru 1:21

7. A acționat Duhul Sfînt în fiecare epocă în același mod, sau există deosebiri în modul Lui de a lucra de la epocă la epocă? Caută în următorul desen versetele biblice numite. Arată la rubrica „comentariu" gîndul central al fiecărui verset referitor la slujba Duhului Sfînt. Fii atent înainte de toate la schimbarea slujbei Sale de la o epocă la alta.

LECȚIA 8

Duhul lui Dumnezeu - lucrarea Sa în credincioși

Isus Cristos ca Cel Înviat a dat copiilor Săi Duhul, ca ei să fie în stare să ducă viața la care au fost chemați. „Cine crede în Mine, din inima lui vor curge rîuri de apă vie, cum zice Scriptura. Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfînt încă nu fusese dat, fiindcă Isus încă nu fusese proslăvit" (Io.7:38-39). Dumnezeu ne-a dat puterea Sa și înțelepciunea Sa. Duhul Sfînt ne este dat ca să ne îmbărbăteze, să ne conducă, să ne învețe, să ne împuternicească și să Se roage pentru noi - lucruri pe care le-a făcut Isus pentru ucenicii Lui cînd mai era pe pămînt. Duhul Sfînt urma să fie „un alt Mîngăietor", ca Cel care a umblat prin Țara Sfîntă și a slujit neobosit pe ucenicii Lui ca și pe sufletele aflate în nevoie. Duhul Sfînt este o Persoană, nu o forță sau o energie cosmică mistică, nici o parte „iluminată" a omului. Duhul Sfînt este Dumnezeu în noi.

Lucrarea Duhului începe înainte ca copilul lui Dumnezeu să se fi născut din nou. Cînd Petru și-a ținut celebra sa cuvîntare la Rusalii care a dus la convertirea a 3 000 de oameni, a existat o profundă înrîurire și influență prin lucrarea Duhului. „După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunși în inimă și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: Fraților, ce să facem? Pocăiți-vă, le-a zis Petru, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Cristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Duhului Sfînt" (Fap.2:37-38). Ce au experimentat atunci oamenii se numește convingere de păcat. Fără ea, nu poate exista pocăință care este necesară pentru ca cineva să nu fie osîndit (Lc.13:3). Lucrarea Duhului Sfînt este să convingă lumea de păcat, de neprihănire și de judecată (Io.16:8). Duhul Sfînt a venit de asemenea ca să nască din nou sufletul omului căzut și să-l aducă la viață veșnică (Io.3:3-7; Tit 3:5).

Lucrarea Duhului la naşterea din nou

1. LOCUIRE LĂUNTRICĂ. Isus a promis că Duhul Sfînt, odată venit, va rămîne în credincioşi, ca să locuiască pentru totdeauna acolo (Io.14:17). De la Rusalii a avut loc această permanentă locuire lăuntrică; ea este confirmată tot mereu în Sfînta Scriptură (Rom.8:11; 2.Tim.1:14; Gal.4:6; 1.Io.3:24; 4:13). Dacă cineva nu are Duhul lui Cristos în sine, nu aparţine lui Cristos (Rom.8:9). Numai cei nemîntuiţi nu au Duhul Sfînt (Iuda 19). Duhul Sfînt vine la naşterea din nou în credincios. Această locuire face din trupul fiecărui credincios Templul lui Dumnezeu (1.Cor.16:19-20). Dumnezeu locuieşte în oameni, nu (mai) locuieşte în clădiri.

2. PECETLUIRE. Cînd cineva crede în Evanghelia mîntuirii, este pecetluit cu o pecete, care este Duhul Sfînt (Ef.1:13). Duhul Sfînt ne pecetluieşte pînă în ziua răscumpărării cînd Cristos Se reîntoarce pentru sfinţii Săi (Ef.4:30). Aceasta arată durabilitatea unei naşteri din nou autentice. Este o pecete a dreptului de proprietate al lui Dumnezeu (2.Cor.1:22): noi aparţinem lui Dumnezeu. Acelaşi cuvînt este folosit despre pecetluirea mormîntului lui Cristos de către garda romană (Mt.27:66) şi indică siguranţa şi ocrotirea unui adevărat credincios în Cristos.

2. ARVUNĂ. Cuvîntul grec poate fi tradus şi cu „acont" sau „zălog, amanet" şi exprimă garanţia că „tranzacţia" care a avut loc la mîntuirea noastră, va fi şi sfîrşită de către Dumnezeu (2.Cor.1:22; 5:5; Ef.1:14). Fiecare credincios a fost răscumpărat cu sîngele scump al lui Isus şi va fi revendicat de El la revenirea Sa. Duhul nu Se va îndepărta de la credincios, după cum nici Isus nu ne va părăsi (Evr.13:5). Aceasta este complet diferit de lucrarea de dinainte de Rusalii a Duhului Sfînt.

4. UNGERE. În Vechiul Testament împăraţii şi preoţii au fost unşi cu ulei ca să arate consacrarea slujbei lor pentru Dumnezeu. Astăzi credincioşii sînt unşi cu Duhul Sfînt, adică sînt puşi deoparte pentru scopurile Lui sfinte. Isus Cristos a făcut pe toţi credincioşii împăraţi şi preoţi pentru Dumnezeu. De aceea, fiecare credincios este uns de către Dumnezeu, nu numai cîţiva predicatori care au puteri duhovniceşti deosebite (1.Io.2:20). Această ungere ne dă pătrundere duhovnicească în căile lui Dumnezeu (1.Io.2:27).

5. BOTEZ. Acest termen a fost folosit de Ioan Botezătorul ca

să propovăduiască o viitoare activitate a Duhului Sfînt (Mc.1: 7-8; Io.1:33). Cristos, înainte de înălțare, a repetat profeția în Fapte 1:5, ca să facă clar că aceasta urma să aibă loc în curînd, la Rusalii (Fap.2). Despre nici o persoană nu este spus clar ca fiind botezată cu, în sau de Duhul Sînt *înainte* de Rusalii. Astfel, Rusaliile au împlinit profeția făcută de Domnul mai înainte (Io.7:39; 14:16-20). Singurul pasaj din Scriptură care se ocupă cu botezul cu Duhul din punct de vedere doctrinar este 1.Corinteni 12:13, unde ni se spune că printr-un Duh am fost toți botezați într-un Trup. Acest Trup alcătuit la Rusalii este peste tot identificat cu Biserica (Ef.5:23,30-32). Aceasta arată că botezul cu Duhul ne unește în Trupul lui Cristos, și toți creștinii au fost incluși. Botezul cu Duhul este o acțiune odată-pentru-totdeauna care are loc la nașterea din nou. Nicăieri nu este îndemnat un credincios să caute botezul cu (în) Duhul. Cei 120 de credincioși așteptau în odaia de sus din Fapte 2 venirea Duhului. Nu din pricina așteptării lor a coborît Duhul, nici nu era un semn de superioritate duhovnicească pentru ei. Toți au primit botezul ca grup. Nici un credincios singur nu e văzut vreodată în Scriptură căutînd prin unele mijloace spirituale să primească botezul Duhului sau vreun dar duhovnicesc. Credinciosul nu e îndemnat să facă aceasta, nici nu e învățat cum s-o facă. Samaritenii (Fap.8:14-20), Neamurile (Fap.10) și ucenicii lui Ioan (Fap.19: 1-6) au primit Duhul ca grupuri, conform voiei lui Dumnezeu și nu căutării lor.

Rămîne totuși întrebarea: „De ce au fost trei botezuri separate pentru grupurile arătate mai sus?" De ce n-au primit botezul cum l-au primit alții la Rusalii? Primii credincioși în Cristos au fost evrei. Lor li s-a arătat că și Neamurile trebuiau să aibă participare deplină în Trup. Mai mult, li s-a arătat că trebuia să fie primit și un grup disprețuit și urît de ei, numiți Samariteni. Acești Samariteni au fost primiți în Biserică ca grup. Semnele supranaturale trebuiau să dovedească acceptarea lor de către Dumnezeu, unui popor care altfel nu i-ar fi primit ca creștini cu același rang ca și ei. Samaritenii nu pot fi folosiți în mod corect ca exemple de creștini astăzi cărora le lipsește Duhul Sînt și au nevoie să caute în mod individual după „botez". La fel, ucenicii lui Ioan Botezătorul nu au fost creștini pînă nu li s-a dat Duhul ca grup întregprin punerea mîinilor de către apostoli în mijlocul semnelor supranaturale. Nici un credincios

de astăzi nu a fost botezat cu botezul lui Ioan, după cum nici nu poate spune că nu a auzit vreodată de Duhul Sînt.

Trebuie spus că așa-numiții credincioși „penticostali" sau „carismatici" înțeleg botezul în/prin/cu Duhul într-un mod cu totul diferit. Ei insistă că acest botez este o experiență duhovnicească mai profundă, ulterioară și deosebită de mîntuire, și recunoscută public de obicei prin vorbirea în limbi. Ei stăruie pe lîngă alții, chiar necredincioși în unele cazuri, să caute „botezul", de obicei cu ajutorul căutării darului „limbilor". Li se face cunoștință cu vorbirea în limbi în biserică sau în altă parte și apoi sînt învățați că pot să primească acest dar. Experiențe măreț sînt citate ca dovadă pentru această învățătură. De asemenea, ca dovadă sprijinitoare sînt folosite și serviciile de vindecări în public. Dacă se cercetează totuși exact relația lor cu pasajele pe care le aduc ca sprijin pentru „botezul cu Duhul", rezultă cîteva probleme.

a) Ei confundă de bunăvoie și schimbă între ele cuvinte care nu sînt sinonime. Cînd este vorba în Efeseni 5:18 despre „a fi plini de Duhul", ei afirmă că aceasta este identic cu „botezul cu Duhul Sînt". Totuși în Efeseni 5:18 este folosit un verb care trebuie tradus astfel: „Fiți permanent plini de Duh, continuați să fiți plini", și de aceea nu se poate referi la un moment unic cum este botezul. Mai mult, umpleri cu Duhul Sînt au avut loc și înainte de instituirea botezului cu Duhul. Umplerea s-a repetat la aceeași persoană (Fap.2:4; 4:8,31). Botezul este un eveniment unic. Credincioșii sînt chemați să fie plini cu Duhul Sînt. Dar niciodată nu i se cere vreunui urmaș al lui Isus să caute după botezul cu Duhul sau să năzuiască după vorbirea în limbi. Această confuzie de noțiuni este posibilă prin faptul că umplerea și botezul cu Duhul s-au petrecut simultan la Rusalii.

b) Ei aseamănă pe Samarieni, pe păgîni și pe ucenicii lui Ioan despre care este vorba în Fapte, cu credincioșii slabi din Biserica de astăzi, care sînt într-adevăr mîntuiți, dar n-au primit totuși botezul cu Duhul Sînt. Ei ignoră situația istorică din Fapte și necesitatea recunoașterii publice a acestor grupuri. Pe lîngă aceasta ei nu văd că în nici una din Epistolele Noului Testament nu ni se cere să năzuim după botezul cu Duhul.

c) Biblia nu subîmparte Trupul lui Cristos în grupe „carismatice" și „necarismatice", sau altfel exprimat, în credincioși „plini de Duh" sau „neplini de Duh". Scriptura nu învață că

există două feluri de botez deosebite: un botez în Cristos (convertire) şi apoi un botez în Duhul (după convertire).

Plinătatea cu Duhul Sfînt

1. DEFINIŢIA PLINĂTĂŢII. În Efeseni 5:18 citim invitaţia: „Fiţi plini de (cu) Duh". Verbul exprimă în greceşte o acţiune continuă, repetată în viaţa credincioşilor, deci nu indică spre o experienţă unică. Înţelegem ce înseamnă „a fi plin de Duh" înţelegînd cum e folosit cuvîntul „plin, umplut" pretutindeni în Scriptură. De exemplu, cuvîntul „plin" e folosit pentru a exprima sentimente înfrînate ca a fi plin de mînie, de teamă, de griji, de bucurie, de invidie sau de uimire, adică cîrmuit de ele. Expresia este folosită şi pentru a exprima o „saturaţie", cum poate fi de pildă un burete saturat cu apă (sau o casă cu un miros). Expresia indică şi spre o trăsătură de caracter dominantă, cum de pildă poate fi cineva plin de adevăr sau de minciună. În rezumat se poate spune că „plinătatea" sau „umplerea" cu Duhul Sfînt se referă la controlul deplin al Duhului Sfînt asupra vieţii noastre cotidiene. Aceste noţiuni apar înainte de orice în Evanghelia după Luca şi în Faptele apostolilor.

2. OBSTACOLE PENTRU UMPLERE. Tot ce-L împiedică pe Dumnezeu de a lucra în viaţa noastră se opune umplerii cu Duhul. Cine se împotriveşte Duhului pe faţă, se dovedeşte prin aceasta de cele mai multe ori ca necredincios (Fap.7:51). Cine stinge Duhul, cum stinge apa un foc, este în primejdie; acesta poate fi cazul unei adunări întregi sau al conducătorilor ei (1.Tes.5:19). Creştinii predaţi nu trebuie să întristeze Duhul (Ef. 4:30); aceasta arată că Domnul este sensibil la o comportare carnală, neînfrînată. Dacă tratăm astfel pe Duhul lui Dumnezeu, El nu va lucra cu putere şi plin de binecuvîntare.

3. ESENŢA PLINĂTĂŢII. Dacă binecuvîntarea şi puterea lui Dumnezeu depind de controlul respectiv de plinătatea prin Duhul, cum putem atunci experimenta această plinătate? Mai întîi trebuie să vedem că Duhul este suveran şi poate să lucreze fără să ţină seama de acţiunea omului. Aceasta este ilustrat de faptul că Ioan Botezătorul a fost umplut deja de Duh încă din pîntecele mamei lui (Lc.1:5). Domnul Isus a fost ca Om desăvîrşit totdeauna umplut de Duh (Lc.4:1). Noi sîntem umpluţi cu Duhul cînd vrem să trăim, să acţionăm şi să vorbim sub conducerea lui

Dumnezeu, fără a căuta neapărat plinătatea ca experiență. Cînd apostolii au cerut îndrăzneală pentru vestirea Evangheliei Cuvîntului lui Dumnezeu în ciuda împotrivirii puternice, ei au fost umpluți cu Duhul și au depus mărturie cu o mare putere (Fap.4:31). Această experiență nu era ceva rar, ceva deosebit. Plinătatea cu Duhul era o condiție, o premisă pentru slujba unui diacon de biserică (Fap.6:3). Fiecare credincios predat era plin cu Duhul (Fap.11:24). Uneori plinătatea se arăta într-un mod uimitor. Pavel a fost umplut de Duh ca să înfiereze public un om rău (Fap.13:9). Plinătatea cu Duhul are ca scop îndeplinirea intențiilor lui Dumnezeu și nu slujește ambiției oamenilor. Duhul ne posedă pe noi, nu noi pe El. El ne călăuzește viața ca să facem voia lui Dumnezeu, nu să pretindem sau să facem caz de superioritatea noastră spirituală.

4. CONDIȚII PENTRU PLINĂTATE. Condițiile pentru plinătatea cu Duhul par de cele mai multe ori să stea în legătură cu răspunsul sufletelor noastre la lucrarea lui Dumnezeu, care vrea să ne facă asemenea chipului lui Cristos (Rom.8:29; Gal. 4:19). Următorii factori duc la o viață plină de Duhul:

a) Ocuparea din belșug cu Cuvîntul lui Dumnezeu (Col.3:16; cf. Ef.5:18).

b) Socotirea noastră ca morți față de păcat și vii față de Dumnezeu (Rom.6:11).

b) Predarea trupului nostru lui Cristos (Rom.12:1-2; 6:13); noi trebuie să fim în mîna lui Dumnezeu ca lutul în mîna olarului (Ier.18:1-6).

c) ascultarea față de domnia lui Cristos (Lc.6:46; Io.14:21).

Sîntem îndemnați „să umblăm în Duh", adică să trăim în puterea și sub conducerea Duhului (Gal.5:16,25).

5. REZULTATE ALE PLINĂTĂȚII. Efectul lucrării Duhului asupra vieților noastre depinde de deschiderea noastră față de această lucrare. Cînd credincioșii sînt stăpîniți de Duhul Sfînt, cresc în harul și în cunoștința Domnului Isus Cristos (2.Pet. 3:18). Nu este vorba de o „duhovnicie-instant", care se poate primi repede printr-o experiență de criză. Nu putem aștepta să fim plini de Duh dacă rostim doar niște rugăciuni sau luăm parte la un anumit ritual în biserică, omițînd să studiem Cuvîntul sau ținîndu-ne strîns de obiceiuri murdare. Umplerea sau controlul Duhului Sfînt este efectul unei relații vitale cu Cristos mai degrabă decît căutarea unei experiențe.

Rezultate ale plinătății cu Duhul lui Dumnezeu sînt văzute în expresiile practice enumerate mai jos:

a) Schimbarea caracterului sau „roada Duhului" (Gal.5:22).

b) Învățătură duhovnicească, înainte de toate din Cuvîntul lui Dumnezeu (Io.16:12-15; 1.Io.2:27; 1.Cor.2:9-10).

c) Cunoașterea și facerea voiei lui Dumnezeu (Rom.8:14; 12:1-2).

d) Viață de rugăciune eficientă (Ef.6:18; Rom.8:26-27).

e) Curaj pentru slujba de martor (Fap.4:29-31).

f) Revărsare de binecuvîntare pentru alții (Io.7:39).

g) Închinare și laudă lui Dumnezeu (Ef.5:19).

h) O viață în al cărei centru stă Cristos (Gal.2:20).

Ce face Duhul Sfînt pentru credincios?

Iată alte lucrări specifice ale Duhului:

1. PROSLĂVIREA LUI CRISTOS. Duhul are sarcina deosebită de a nu Se proslăvi pe Sine, ci pe Fiul în viața credincioșilor (Io.16:14).

2. ÎNVĂȚĂTURĂ. Dacă cunoaștem Cuvîntul lui Dumnezeu și vrem să fim informați despre lucrarea lui Dumnezeu, aceasta se întîmplă numai prin Duhul Sfînt, care ne luminează (1.Io. 2:27; 1.Cor.2:9-14).

3. CĂLĂUZIRE. Fără călăuzire sîntem duhovnicește orbi. Duhul poate să ne arate calea cea dreaptă dacă ne încredem în El și-I ascultăm sfatul, fie că acest sfat ne vine direct, fie prin slujitorii lui Dumnezeu (Io.16:13; Prov.3:5-6; Ps.78:5-6; Is.58:11).

4. SIGURANȚĂ. Baza siguranței mîntuirii noastre este Cuvîntul lui Dumnezeu, dar Duhul Sfînt „adeverește împreună cu duhul nostru", adică ne face lăuntric siguri că sîntem copiii lui Dumnezeu (Rom.8:16; 1.Io.3:24; 4:13; Gal.4:6).

5. RUGĂCIUNE. Dacă nu știm cum trebuie să ne rugăm, Duhul mijlocește pentru noi înaintea lui Dumnezeu; El știe de ce anume avem noi nevoie (Rom.8:26).

6. SFINȚIRE. El este Duhul sfințeniei, și deja prezența Lui în viața noastră este un impuls de a duce o viață sfîntă (1.Cor. 3:16-17). El ne și împuternicește la aceasta.

Concluzie

Viața creștină este o legătură personală cu Dumnezeu pe o bază zilnică. Obiectul credinței noastre este Domnul Isus Cristos. Cînd Îl facem Rege al vieții și trăim sub domnia Lui, predați oricărei voie a Lui, atunci Duhul lui Dumnezeu ne stăpînește (ne controlează) viețile și ne călăuzește pe cărări care cinstesc pe Dumnezeu. O asemenea relație aduce roada binecuvîntată a Duhului care este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blîndețea, înfrînarea poftelor (Gal.5:22-23). Căutînd să slăvim pe Domnul Isus și fiindu-I supuși sîntem noi biruitori în umblarea noastră zilnică.

GHID DE STUDIU LA LECȚIA 8

Duhul lui Dumnezeu - lucrarea Lui în credincioși

1. Ce face Duhul Sfînt referitor la convertirea oamenilor? De ce avem nevoie de El (Ioan 16:7-8; 3:5-9; Tit 3:5).

2. Ce expresie este folosită în Matei 3:11 pentru activitatea viitoare a Duhului Sfînt?

Cîți oameni sînt priviți după 1.Corinteni 12:13 ca „botezați ca să alcătuiască un singur Trup"?

Despre ce Trup vorbește Pavel, judecînd după context, în 1.Corinteni 12?

La ce concluzie ajungi referitor la „botezul cu (în) Duhul Sfînt"?

3. Ce funcție are astăzi o pecete în legătură cu documente oficiale? Ce ne spune aceasta referitor la lucrarea Duhului Sfînt (Ef.1:13)?

4. Întreabă un misit ce înseamnă expresia „acont". Ce este „arvuna" (sau „acontul") Duhului Sfînt (Ef.1:14)?

5. Ce siguranță personală cîștigi din Efeseni 1:13-14 și 2.Corinteni 1:22?

6. Din Romani 8:8-11 putem trage mai multe concluzii referitoare la locuirea lăuntrică a Duhului Sfînt. Încearcă să afli o concluzie pe verset: V.8; V.9; V.10; V.11

Cum poți să aplici personal 1.Corinteni 3:16; 6:19-20?

7. În ce mod acționează Duhul Sfînt în credincios după convertire? Ioan 16:13; Romani 8:14; Romani 8:26-27

8. Compară Efeseni 5:18-25 cu Coloseni 3:16-19. Ambele pasaje încep de pildă cu o poruncă (sau invitație) (Ef.5:18; Col.3:16). În încheiere urmează cîte o listă de activități, care rezultă din ascultarea față de această poruncă. Prima poruncă (Ef.5:18) sună: „Fiți plini de Duh". Dacă compari ambele porunci din pasajele respective, vei da peste înțelesul expresiei „a fi plin cu Duhul Sfînt". Numește acest înțeles! Ce rol joci tu însuți în această „plinătate"?

9. Ce piedici există pentru o viață plină de Duhul? Efeseni 4:30; 1.Tesaloniceni 5:19. Cu ce piedici te-ai ocupat deja în viața ta?

10. Care sînt caracteristicile unui creștin plin de Duhul Sfînt? (Galateni 5:22-23).

Duci tu referitor la această descriere o viață care e plină de Duhul Sfînt? De ce? De ce nu? Ce poți să faci practic, ca să trăiești mai mult sub călăuzirea Duhului?

LECȚIA 9

Darurile Duhului

Biserica apostolică, adică primară a fost caracterizată de o participare uimitor de larg răspîndită și contribuție duhovnicească a mădularelor Bisericii la viața Bisericii. Lucrarea din Biserică nu s-a bazat numai pe umerii apostolilor, nici pe umerii unei mici grupe de lucrători instruiți. Dacă studiem pasaje ca Fapte 2:46-47; 5:13-14; 6:2-8 și 8:4, vedem că mulți credincioși au luat parte la vestirea Evangheliei precum și la alte activități. În această perioadă s-a înmulțit foarte mult numărul credincioșilor care au arătat o mare rîvnă duhovnicească. Fără să vrei ajungi la concluzia că această conlucrare extinsă a fost o pricină de bază pentru răspîndirea rapidă a credinței creștine în întreaga lume civilizată.

În anii trecuți s-a văzut aceasta în mod sporit, și mulți s-au întors la practica vieții Bisericii noutestamentale. În același timp interesul pentru învățătura despre darurile Duhului a luat un uriaș avînt. Cînd Isus S-a întors în cer, a dat urmașilor Săi aceste daruri (Ef.4:8,11). Aceste daruri trebuiau să slujească „pentru desăvîrșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea Trupului lui Cristos" (Ef.4:12). Aceste daruri trebuiesc folosite în vederea promovării copiilor lui Dumnezeu, pentru ca aceștia să poată face „lucrarea de slujire". Pavel folosește în 1.Corinteni 12 imaginea trupului omenesc și mădularele lui. Pentru ca corpul să funcționeze corect, trebuie ca toate mădularele lui să-și îndeplinească sarcina. Dacă cunoaștem că Dumnezeu a dat fiecărui credincios un dar care să fie folosit pentru folosul altora ca și pentru slava lui Dumnezeu, aceasta poate schimba viața noastră și pe cea a altora.

Definiția și scopul darurilor

1. DEFINIȚIE. „Darurile Duhului" sînt capacități date de Dumnezeu pentru slujirea în Împărăția lui Dumnezeu, pe care le primesc (numai) credincioșii într-un mod supranatural. Cu expresia „darurile Duhului" sînt în legătură două cuvinte grecești. Odată găsim în greacă cuvîntul „charismata", de la care

derivă noțiunea de „carismatic". Rădăcina acestui cuvînt este „charis", ceea ce înseamnă „har" sau „favoare nemeritată". Al doilea cuvînt grec este „pneumatika", ceea ce înseamnă „venind de la Duhul Sfînt". Această noțiune accentuează faptul că Dumnezeu Însuși este izvorul acestor daruri, care țin de domeniul Duhului. Aceste daruri se deosebesc de capacitățile naturale, chiar dacă ambele vin de la Dumnezeu și uneori pot și conlucra. Capacitățile noastre naturale își au obîrșia în prima noastră naștere, adică în nașterea „naturală". Darurile Duhului le primim la a doua noastră naștere. Dacă darurile Duhului sînt dezvoltate și folosite corect, are loc un fenomen supranatural. El vine pentru creșterea duhovnicească și pentru îmbărbătarea celorlalți credincioși. Cîntatul la instrumente, cu vocea și lucrările artistice sînt și ele considerate ca „talent" de la Dumnezeu, dar nu sînt socotite printre darurile Duhului. Și necredincioșii posedă asemenea capacități.

Darurile se deosebesc de asemenea de roada Duhului (Gal.5: 22-23). Roada ia ființă din înăuntru spre înafară, are de a face cu caracterul creștinului și aparține procesului de creștere al tuturor credincioșilor. Altfel ca la darurile Duhului, fiecare însușire din această „roadă a Duhului" stă la dispoziția tuturor creștinilor.

2. SURSĂ. Orice dar bun și desăvîrșit vine de la Dumnezeu (Iac.1:17). Așa este și cu darurile Duhului. Întrucît Dumnezeu este Unul, darurile vin de la Tatăl (Rom.12:3), de la Fiul (Ef.4:8), și de la Duhul (1.Cor.12:11). Fiecare credincios primește unul sau mai multe daruri de la Cristos cel înviat (Ef.4:7-8; 1.Cor.12:7; 1.Pet.4:10). Nu există ca un credincios să nu fi primit nici un dar. În acest sens, toți credincioșii sînt „carismatici", fie că-și dau seama de asta, fie că nu. Trupul credincioșilor nu poate fi împărțit, după Scriptură, în grupuri „carismatice" și „necarismatice", deși aceasta se face pe scară largă în lumea creștină. Darurile nu sînt proprietatea cîtorva oameni ordinați. Acest adevăr trebuie să ne reamintească responsabilitatea stimulării și folosirii acestui dar pe care-l avem (1.Tim.1:6). Nu trebuie să-l neglijăm.

Cine hotărăște ce daruri primim noi? Unii credincioși fac trimitere la 1.Corinteni 12:31 și 14:1 și cred că aceasta depinde de propria noastră voință și cerere. Imperativul de la 1.Corinteni 12:31 nu este firește la singular, ci la plural și se referă de

aceea în mod vădit la Biserică ca întreg, care este îndemnată să rîvnească spre binele bisericii locale după darurile cele mai importante, de pildă profeția. Darurile au la bază harul lui Dumnezeu și nu sînt o răsplată pentru „sfințenie" sau pentru năzuința după un dar mai deosebit (Ef.4:7). Împărțirea darurilor se face pe baza libertății de dispunere a lui Dumnezeu, deci nu se face după propriile noastre dorințe. Sîntem noi așa de înțelepți ca să învățăm pe Dumnezeu în ce privește locul nostru în Trupul lui Cristos?

3. SCOP. Apariția darurilor este în legătură cu înălțarea la cer a lui Isus după înviere. Darurile au fost date în mod special Bisericii. Întemeierea Bisericii la Rusalii arată că darurile Duhului au fost date credincioșilor din Noul Legămînt și nu au stat la dispoziție înainte de această perioadă. Darurile au fost date pentru zidirea celorlalți credincioși, ca și ei să aibă parte la slujba Împărăției lui Dumnezeu (1.Cor.14:12,26; Ef.4:12), pentru ca creșterea să se facă în unitate și dragoste (Ef.4:16), să se îngrijească unii de alții în dragoste (1.Cor.12:25-26; 1.Pet.4:9-10), pentru ca mărturia Bisericii să poată fi dusă mai departe (1.Cor.14:24-25; Fap.2:6,11,41) și pentru ca Dumnezeu să fie proslăvit, înainte de orice prin slujba Cuvîntului (1.Pet.4:11). Nu găsim nici o singură indicație că darurile trebuie să slujească sporirii propriilor capacități sau chiar spre lustruirea propriei imagini. Darurile nu sînt îndreptate spre înăuntru (spre propriul Eu), ci spre înafară (spre biserică). Acum se spune că darul vorbirii în limbi din 1.Corinteni 14:4 slujește propriei zidiri. În acest verset totuși profețiile, care zidesc Biserica, sînt asemănate cu întrebuințarea deosebită a vorbirii în limbi din Corint. În cadrul acestei asemănări darului vorbirii în limbi i se acordă un loc mai neînsemnat. Acest verset nu spune că scopul unui dar al Duhului este „zidirea de sine". Această zidire de sine este un produs secundar. Darurile sînt pentru ca alții să fie zidiți.

Clasificarea darurilor

Exegeții nu sînt de aceeași părere în ce privește numărul darurilor. Numărul care este dat oscilează între nouă și douăzeci și două. De asemenea nu este un acord dacă darurile citate în Noul Testament sînt un catalog complet. Unii cred că sînt amintite cele mai importante, dar că pot exista și alte daruri,

care nu sînt menționate expres în Scriptură. Și împărțirea darurilor a fost făcută în mod diferit. Darurile pot fi împărțite după cum urmează:

(1) după esența lor (vorbire, slujbă, înțeles);

(2) după sfera de acțiune (în Biserica lui Dumnezeu ca atare sau în biserica locală);

(3) după aspectele lor (motivații, slujbe, manifestări);

(4) după durata lor (permanente sau limitate temporal).

Întrebarea dacă cu apostolii au dispărut și anumite daruri este puternic controversată. Mulți exegeți conservatori sînt de părere că darurile care au în mod special un caracter de semn au fost gîndite în primul rînd pentru epoca în care au lucrat apostolii. Alții contrazic vehement această afirmație și pledează pentru părerea că această interpretare nu poate fi dovedită biblic. Unii pretind că sînt apostolii lui Dumnezeu și că posedă puterea și autoritatea celor doisprezece apostoli. Totuși aceștia pot fi în cazul cel mai bun doar niște apostoli în sens derivat al cuvîntului, întrucît nu mai există azi nici un martor ocular al lui Cristos cel Înviat (aceasta era condiția în Noul Testament; cf.1.Cor.9:1; Fap.1:22). Nu putem trata mai departe în cadrul acestei lecții întrebarea dacă unele daruri au pierit sau au fost adăugate și altele. În Anexa A sînt descrise darurile fiecare în parte.

În Noul Testament găsim următoarea listă a darurilor Duhului:

1.Corinteni 12:8-10	1.Corinteni 12:28
Cuvîntul înțelepciunii	Apostoli
Cuvîntul cunoștinței	Profeți
Credință	Învățători
Vindecări	Minuni
Minuni	Vindecări
Profeție	Ajutorări
Deosebirea duhurilor	Cîrmuire (sfat înțelept)
Vorbire în limbi	Vorbire în limbi
Tălmăcirea vorbirii în limbi	

Romani 12:6-8	Efeseni 4:11
Profeție	Apostoli
Slujiri	Profeți
Învățători	Evangheliști

Îmbărbătări	Păstori
Dăruiri	Învățători
Cîrmuiri	
Milostenii	1.Petru 4:11
	Vorbiri
	Slujiri

Folosirea darurilor

Fiecare creştin este responsabil pentru slujirea Bisericii cu darul lui. Noul Testament nu arată deloc viața de biserică ca fiind numai cîțiva lucrători care fac munca principală, în vreme ce ceilalți „vizitează" numai, primesc slujirea acestor cîtorva lucrători și dau niște bani. Gîndește-te la pilda cu talanții și la faptul că într-o zi vom fi trași la răspundere de către Dumnezeu (Mt.25:13-30). Fiecare creştin ar trebui să fie angajat într-un cerc de credincioși și să-și aducă contribuția în cadrul voiei lui Dumnezeu. Cum putem face aceasta?

1. DESCOPERIREA DARURILOR. În Scriptură nu ni se poruncește în mod expres să ne descoperim darul (darurile). Găsim totuși multe îndemnuri de a sluji pe Domnul îm părtășia Bisericii Sale. De aceea putem pur și simplu să slujim și să punem mîna unde este nevoie. Nu avem nevoie să aşteptăm pînă ne-am descoperit darul personal. Sîntem îndemnați ca în multe domenii unde există asemenea daruri să facem ceva și fără aceste daruri. Porunci ca ajutorarea (Gal.5:13), îmbărbătarea (Evr.10:25), evanghelizarea (Lc.12:8; Rom.10:9; Fap.1:8), dăruirea (2.Cor.9:7), credința (2.Cor.5:7), deosebirea duhurilor (1.Io. 4:1), învățătura (Tit 2:4) și grija unul față de altul (1.Cor.12:25) nu sînt mărginite la acei care au aici o deosebită capacitate, aptitudine duhovnicească. Dacă Dumnezeu binecuvintează în chip deosebit pe cineva într-unul din aceste domenii, acesta este un semn că este prezent un dar al Duhului. Dar cine ar vrea ca dăruirea, credința sau ajutorarea să se mărginească numai la cei înzestrați? Se pare că un credincios poate avea mai mult decît un dar (Pavel, Filip). În orice caz nu există nici un motiv să te simți duhovnicește „superior" (1.Cor.12:21-24).

2. Dezvoltarea darurilor. Ne dezvoltăm darurile cînd le folosim activ pentru Dumnezeu. Darurile nu ne sînt date cel mai adesea în „floarea" lor (de ex. învățătura și evanghelizarea).

Dezvoltarea prin creştere a darurilor noastre pare să fie determinată de aceleaşi principii ca şi celelalte domenii ale creşterii duhovniceşti.

Unui pasaj despre daruri (Rom.12:4-8) îi precedă îndemnul de a ne dărui trupul pentru slujirea lui Dumnezeu şi de a-l aduce ca „jertfă vie" lui Dumnezeu (V.1-2). Un pasaj asemănător este precedat de îndemnul de a umbla corespunzător chemării noastre (Ef.4:1). Factori ca ascultarea, rugăciunea eficientă, studiul biblic făcut cu răbdare, slujba de martor, lucrarea în adunare şi dorinţa fierbinte de a face voia lui Dumnezeu vor influenţa folosirea darurilor noastre. Nu există aici „reduceri" sau „cursuri rapide" pentru dezvoltarea darurilor noastre. Ca şi în alte domenii, în care ar trebui să facem progres duhovnicesc, şi aici creşterea este treptată.

3. Linii directoare pentru recunoaşterea darurilor. Următoarele linii directoare pot fi un ajutor pentru recunoaşterea darurilor.

a) Orientează-te spre alţii. Darurile Duhului ne sînt date ca să slujim altora şi să le dăm ajutor cu Dumnezeu în viaţa lor (Ef.4:12). Nu te concentra asupra ta însuţi.

b) Caută cu privirea după „uşi deschise" ale slujirii (Gal.6: 10). Nu aştepta pînă ce-ţi descoperi darul. Poate că această „uşă deschisă" nu este ce ţi-ai închipuit, dar vezi o nevoie şi ai putea să ajuţi. Dacă există nevoi şi sînt prezente ocazii corespunzătoare, atunci nu este un semn de maturitate duhovnicească să stai şi să aştepţi pînă ce ţi-ai descoperit mai întîi darul. Isus a spus: „Eu sînt în mijlocul vostru ca Cel ce slujeşte la masă" (Lc.22: 27). Poate fi şi un dezavantaj cînd cineva se concentrează prea curînd asupra unui anumit domeniu.

c) Roagă-te ca să primeşti ocazia de a sluji Domnului Isus. Nu aştepta pînă vine cineva la tine şi te roagă ceva. Rugăciunea este o parte importantă a armurii lui Dumnezeu (Ef.6:18). Roagă-te la Dumnezeu după înţelepciune (Iac.1:5), ca să recunoşti unde vrea să te folosească. Cugetă încă o dată la lista darurilor şi caută o ocazie de a putea sluji undeva. Nu-ţi subaprecia propriile capacităţi, cînd Dumnezeu deschide uşi. Bazează-te şi contează pe ajutorul lui Dumnezeu.

d) Cere sfat unor creştini maturi pe care-i cunoşti (Prov. 11:14). Noi înşine nu prea ştim bine despre propriile noastre daruri (1.Cor.14:29). Propria noastră preferinţă poate să stea com-

plet în opoziție cu voia lui Dumnezeu. Mulți care au devenit mai tîrziu vestitori plini de putere ai Cuvîntului lui Dumnezeu, mai întîi s-au speriat în fața acestui gînd. Pe de altă parte există și oameni care vor să predice, deși Dumnezeu are pregătit pentru ei o cu totul altă slujbă. Ascultă sfatul altora. Nu încerca să intri cu forța prin uși închise.

e) Lucrează activ. Cînd sîntem activi, aceasta duce adesea la descoperirea darurilor (2.Tim.1:6; 1.Tim.4:14). Acțiunea voluntară ar trebui să preceadă „sentimentele". Dacă punem mîna oriunde putem și sîntem folosiți, nu trebuie să ne fie frică că fugim de Dumnezeu. Tu stai la dispoziție, sau eviți răspunderea? Îndeplinești cu credincioșie sarcini care îți sînt încredințate momentan?

f) Nu aștepta o dezvoltare imediată a darurilor. Creșterea se face treptat (2.Pet.3:18). Darul nostru poate nu ne stă înainte complet dezvoltat. Începutul este adesea descurajator și nu tocmai impresionant. Ferește-te de judecăți prea pripite, care pot împiedica creșterea.

Viața ta este poate un rezervor dinamic de potențial nefolosit pentru Dumnezeu. Slujba ta este poate înregistrată de mulți sau se face poate într-un colț liniștit. Poate că îndeplinești o slujbă umilitoare, ca de pildă darul ajutorărilor, sau ai darul milosteniilor. În acest domeniu par să existe ocazii nesfîrșite de slujire! Ar trebui să-ți propui în orice caz să-ți pui în slujbă darul pe care ți-l dă Dumnezeu și să-l folosești cu ajutorul lui Dumnezeu. Nu-ți neglija darul. Folosește-l!

GHID DE STUDIU LA LECȚIA 9

Darurile Duhului

1. Enumeră diferitele daruri ale Duhului, care apar în următoarele versete.

Romani 12:3-8;

1.Corinteni 12:8-10,28-30;

1.Petru 4:8-11;

Efeseni 4:11

2. Cum ai răspunde la următoarele afirmații?

a) Numai creștinii mai duhovnicești au un dar al Duhului (1.Cor.12:7).

b) Toți creștinii trebuie să aibă toate darurile (1.Cor.12:28-30).

c) Cineva trebuie să ceară în rugăciune un dar duhovnicesc (1.Cor.12:11,18).

3. În următoarele versete se exprimă două scopuri ale darurilor duhovnicești. Care sînt aceste scopuri?

1.Corinteni 14:12;

Efeseni 4:11-13

1.Corinteni 14:20-25 (mai ales 14:22);

Evrei 2:2-4

4. De care două atitudini referitoare la daruri ne-a avertizat Pavel?

1.Corinteni 12:15-16;

1.Corinteni 12:21

Care ar fi rezultatul practic al unor asemenea acțiuni?

5. Ce a spus Pavel despre biserica din Corint referitor la darurile Duhului (1.Cor.1:4-7)?

Au făcut din ea darurile ei o biserică duhovnicească (1.Cor. 3:1-3)?

6. În 1.Corinteni 14 găsești răspunsul la următoarele întrebări.

Care a fost scopul darului vorbirii în limbi?

În ce măsură au abuzat Corintenii de acest dar?

Ce reguli a stabilit Pavel pentru vorbirea în limbi?

Explică afirmația: „Mai bine cinci decît zece mii".

7. Ce se spune în pasajele de mai jos despre atitudinea noastră față de folosirea acestor daruri? Ce se spune despre modul în

care să ne folosim darurile? Ce avertizări sînt exprimate în legătură cu darurile amintite?

Romani 12:6-8;

1.Timotei 4:13-15;

1.Petru 4:8-11

8. Cf. 1.Corinteni 13:1-3, 8-10,13, Dumnezeu pune mai mult accent pe cunoaşterea şi practicarea darului nostru duhovnicesc, sau pe dezvoltarea unui caracter asemenea Domnului Isus şi aducerea de roadă a Duhului Sfînt (Gal.5:22-23)? Explică.

9. Care este după părerea ta darul pe care l-ai primit de la Dumnezeu? În ce măsură ai folosit acest dar în biserica ta? Cum vrei să-ţi foloseşti darul în viitor?

10. Ce ar trebui să faci dacă nu ştii care-ţi este darul?

LECȚIA 10

Slujire

„EU SÎNT ÎN MIJLOCUL VOSTRU CA CEL CE SLUJEȘTE", a spus Domnul nostru (Lc.22:27. „Căci Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească, și să-Și dea viața ca preț de răscumpărare pentru mulți!" (Mc.10:45). Tatăl a spus despre El prin gura Lui Isaia: „Iată, Acesta este robul Meu" (Is. 42:1).

În lume are loc o neîncetată luptă pentru supremație. Competiția este pentru locul întîi, pentru ridicarea în rang. Ținta este să fii în vîrf, să fii șeful tuturor. Isus a creat și a învățat o nouă cale revoluționară. Ucenicii s-au certat între ei ca să știe cine este cel mai mare. Isus i-a corectat explicîndu-le că: „Dacă vrea cineva să fie cel dintîi, trebuie să fie cel mai de pe urmă din toți și slujitorul tuturor" (Mc.9:35).

Să devii mare prin slujire

„Oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru", *i-a îndemnat Isus*, „și oricare va vrea să fie cel dintîi între voi, să fie robul tuturor" (Mc.10:43-44). Isus i-a învățat că în Împărăția lui Dumnezeu singura cale de ajuns sus este spre în jos. Conceptul slujirii este atît de radical încît este înregistrat în toate cele patru Evanghelii (Mt.20:25-28; Mc.9:33-35; 10:35-45; Lc.22:24-27; Io.13:1-17). Fiecare aspect din viața Lui a scos în evidență slujirea Lui. Deși subiectul este vital, este totuși greu de înțeles.

1. UCENICII S-AU LUPTAT CA SĂ FIE MARI. Ucenicii s-au certat între ei ca să știe cine e cel mai mare (Lc.22:24). Iacov și Ioan, fiii lui Zebedei, au cerut chiar ca să șadă unul la dreapta Lui și celălalt la stînga Lui în slavă (Mc.10:35-37). Isus nu a fost surprins de cererea lor. „Știți că cei priviți drept cîrmuitori ai Neamurilor domnesc peste ele, și mai marii lor le poruncesc cu stăpînire" le-a explicat El (Mc.10:42). Dar Împărăția lui Dumnezeu nu este ca împărăția lumii. Isus este pe locul cel mai înalt în Împărăția lui Dumnezeu, totuși El nu a venit ca să I se slujească, „ci El să slujească, și să-Și dea viața ca

preț de răscumpărare pentru mulți" (Mc.10:45). El a pus întrebarea pătrunzătoare: „Care este mai mare? Cine stă la masă, sau cine slujește la masă? Nu cine stă la masă? Și Eu totuși, sînt în mijlocul vostru ca cel ce slujește la masă" (Lc.22:27). Isus Însuși este un slujitor. Oare ucenicii Lui ar trebui să caute supremația? „Robul nu este mai mare decît domnul său, nici apostolul mai mare decît cel ce l-a trimis" (Io.13:16).

2. ISUS A DAT EXEMPLU DE SLUJIRE. La ultimul Paște, Isus a luat rolul umil de a spăla picioarele ucenicilor Lui. Apoi a explicat: „Voi Mă numiți ,Învățătorul și Domnul', și bine ziceți, căci sînt. Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sînteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu" (Io.13:13-15). Deși Isus era Dumnezeu, Și-a pus intenționat deoparte privilegiile Lui divine cînd a părăsit cerul ca să ia chip de Om. El nu S-a uitat la drepturile Lui personale. El era împovărat de o lume pierdută. În folosul omului păcătos S-a smerit El pînă la moarte. El a dat tot ce avea pentru alții. Din pricina jertfei lui Isus, Dumnezeu Tatăl „L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat Numele care este mai presus de orice Nume" (Fil.2:9). El a ales ultimul loc pentru Sine, dar va fi înălțat pe primul loc pentru toată veșnicia.

Să slujești pe Dumnezeu prin slujirea oamenilor

O chemare înaltă în viața unui creștin este să slujească lui Dumnezeu prin slujirea altora. Pavel a spus: „Noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Isus Cristos. Noi sîntem robii voștri, pentru Isus" (2.Cor.4:5). El laudă bisericile din Macedonia „care s-au dat mai întîi pe ei înșiși Domnului, și apoi nouă, prin voia lui Dumnezeu" (2.Cor.8:5). E mai ușor să credem că-L slujim pe Dumnezeu, pe care nu L-am văzut, decît să slujim pe oameni pe care îi vedem zi de zi. Totuși, noi sîntem sfătuiți să slujim altora „ca niște buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu" (1.Pet.4:10).

1. ATITUDINEA UNUI SLUJITOR. Slujirea începe în inimă. Un slujitor este acela care ia o poziție umilă ca să se poată concentra asupra nevoilor altora. El este doritor să facă munca murdară, sarcinile umile, slujba „din culise". Acțiunile lui nu sînt motivate de „duh de ceartă (ambiție egoistă) sau slavă de-

şartă". Pe slujitor îl interesează mai mult nevoile altora decît ale lui (Fil.2:3-4). Motivaţia slujirii lui e dragostea (Gal.5:13).

2. ACŢIUNILE UNUI SLUJITOR. Noi sîntem chemaţi să slujim pe conducătorii duhovniceşti şi pe credincioşii din biserică (Rom.16:1). Sîntem îndemnaţi să facem bine tuturor oamenilor, şi mai ales fraţilor în credinţă (Gal.6:10). Lucrarea practică este necesară pentru cei ce sînt în nevoie - fie fizic, fie duhovnicesc (Prov.31:20). Slujirea poate implica un risc personal, cum a fost cu Priscila şi Acuila (Rom.16:4) şi Epafrodit (Fil.2: 25-30). Poate să ceară investiţii de timp sau posesiuni. Femeia sunamită a făcut o odaie specială pentru profetul Elisei (2.Împ. 4). Epafra a fost un slujitor credincios care a încurajat pe alţii să crească în credinţă în Cristos şi în dragoste pentru toţi sfinţii (Col.1:7). Dorca „făcea o mulţime de fapte bune şi milostenii" (Fap.9:36). Printre altele a cusut haine şi cămăşi pentru văduve. Slujirea implică de asemenea supunere faţă de autoritatea aşezată de Dumnezeu. Iosif a fost evidenţiat pentru slujba lui de încredere faţă de mai-marii lui (Gen.39). A face o ispravă bună la lucru este o formă esenţială de slujire (Ef.6:5-8).

Slujire cu credincioşie

Scriptura abundă cu exemple din aceia care au fost slujitori credincioşi ai lui Dumnezeu şi ai poporului Lui. Credincioşia este una din cele mai dorite calităţi la un slujitor (Lc.16:1-12). Este o premiză, o condiţie necesară pentru ocazii vitoare (Mt. 25:24-30). Credincioşia implică o slujbă loială, onestă, de încredere, pe care se poate conta, pentru alţii.

1. EXEMPLE DE SLUJITORI CREDINCIOŞI. Iosua a devenit un mare conducător în Israel, dar la început a fost slujitorul lui Moise (Ex.24:13). Din pricină că l-a slujit cu credincioşie pe Moise (Ios.11:15), a fost apt să fie conducător în locul lui Moise (Ios.1:5). La fel, Elisei l-a slujit pe Ilie timp de şase ani. După ce Ilie a fost înălţat la cer, Dumnezeu l-a onorat pe Elisei ca moştenitor al slujbei de profet (2.Împ.2:9-11). Timotei a fost un slujitor al apostolului Pavel, „ca un copil cu tatăl lui, a lucrat" (Fil.2:22). Cînd s-a terminat viaţa şi lucrarea lui Pavel, Timotei urma să continue lucrarea pe care a început-o el.

2. EXEMPLE DE SLUJITORI INFIDELI. În Scriptură sînt înregistraţi alţii cu o slujire neloială, infidelă. Saul nu a fost cre-

dincios față de sarcinile primite (1.Sam.15:1-3, 20-21). Pentru că nu a vrut să meargă pînă la capăt, Dumnezeu a luat împărăția de la el (1.Sam.15:26). Absalom părea a fi credincios, dar n-a fost. El nu a fost dispus să-l slujească pe tatăl lui, împăratul. El dorea supunerea și afecțiunea poporului pentru sine (2.Sam. 15:1-6). Dima, ajutorul lui Pavel, a pornit bine dar nu a fost perseverent. Plăcerile acestei lumi au fost mai importante pentru el decît slujirea (2.Tim.4:10). Ce te împiedică pe tine să fii credincios în slujba lui Dumnezeu? Un exemplu încurajator ne dă nădejde. Este posibilă o schimbare. Marcu a călătorit ca slujitor al lui Pavel și Barnaba, dar i-a părăsit la Pamfilia (Fap.15: 38). Mai tîrziu i s-a dat încă o șansă și a fost apărat de Barnaba care dorea să-l ia cu el în slujba Domnului (Fap.15:39). Deși Marcu nu a fost fidel la început, pînă la urmă s-a dovedit credincios.

Concluzie

Foloasele slujirii sînt numeroase. Pentru slujire făcută cu credincioșie am putea primi responsabilități mai mari așa cum a primit Iosua (Ios.4:14) sau să vedem roadă duhovnicească așa cum a făcut Acuila și Priscila (Fap.18:26-28; 1.Cor.3:6). Dar cel mai important dintre toate, lecțiile pe care le învățăm în slujire vor avea însemnătate veșnică. Ceea ce am făcut ca slujitori va fi apreciat de Domnul Isus Însuși la așa-numitul *Scaun de Judecată* al lui Cristos (2.Cor.5:10). Nu păcatele noastre, pe care le-a plătit El, ci viețile și slujirea noastră vor fi trecute acolo în revistă, cînd se vor da răsplăți pentru credincioșia față de El. El așteaptă ca toți slujitorii Lui să fie folositori. Chiar înainte de tronul veșnic al lui Dumnezeu și al Mielului, este scris: „Robii Lui Îi vor sluji" (Ap.22:3). Slujirea este o ocupație veșnică, onorată și binecuvîntată de Domnul nostru. Ea nu-și va pierde răsplata din mîinile Lui. Cum te-a chemat Dumnezeu să slujești? Cui îi slujești? Vrei să fii ca Saul, un om de jumătate de drum, sau ca Dima, un delăsător, sau ca Absalom, un egoist? Sau vrei să fii ca Iosua, un truditor; sau ca Elisei, un om de două mile; sau ca Timotei, slujitorul încercat? Isus a promis o mare binecuvîntare tuturor celor care Îl slujesc în mod loial. „Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sînt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl Meu îl va cinsti" (Io. 12:26).

GHID DE STUDIU LA LECȚIA 10

Slujire

1. Pune în contrast ideea lumii de mărire cu învățătura Domnului depre slujire (Mc.10:45; Lc.22:24-27).

Ce ne este promis ca răsplată (Io.12:26)?

2. Citește Filipeni 2:3-11 și răspunde la următoarele întrebări.

Ce loc îl ocupă în viața de creștin înălțarea de sine?

De ale cui interese trebuie să ne ocupăm în primul rînd?

Ce exemplu trebuie să avem înaintea ochilor?

Care este rezultatul slujirii de bunăvoie a lui Isus?

Ce alte aspecte ale slujirii găsești în acest pasaj?

3. Cum poți să aplici practic în viața ta Ioan 13:4-17? Care este după acest pasaj cea mai bună metodă de a învăța pe ceilalți creștini să slujească?

4. Citește Coloseni 3:22-25 și răspunde la următoarele întrebări.

Cum trebuie să slujim „patronilor" noștri?

Cui slujim în realitate dacă facem treabă bună în meseria noastră?

Ce se întîmplă dacă facem o treabă proastă?

5. Ce împiedică pe mulți creștini în a fi slujitori adevărați în adunare (Fil.2:19-23)?

6. Cum au slujit Timotei și Epafrodit apostolului Pavel (Fil. 2:19-30)?

7. Înșiră cîteva puncte de felul cum ai putea sluji foarte practic în adunarea sau biserica ta! Care ar putea să fie primul pas?

8. Notează ce domenii în care trebuie să slujim (profesie, familie, Împărăția lui Dumnezeu, etc.) și ce atitudini pe care le are (sau trebuie să le aibă) slujitorul, sînt numite în următoarele pasaje.

Verset:	Domeniul slujirii:	Atitudine:
Luca 17:10		
2.Corinteni 4:5		
2.Corinteni 12:15		
Filipeni 2:3-4		
Coloseni 3:22-25		
1.Petru 4:10		

9. Completează foaia „Ocazii pentru slujire". Dacă eşti deja angajat, atunci comunică unde lucrezi. Dacă nu ştii cum ai putea sluji, atunci comunică şi acest lucru.

Ocazii pentru slujire

Oamenii care vor să slujească sînt totdeauna folosiţi. Dacă ai impresia că Dumnezeu ţi-a dat o sarcină ca să slujeşti într-unul din domeniile citate, atunci bifează acest domeniu.

Evanghelizare în oraş/sat
Vizite la tineri credincioşi
Ajutor la corespondenţa de ajutorare duhovnicească (corectarea cursurilor prin corespondenţă, etc)
Bucătărie: contribuţie în anumite prilejuri
Ospitalitate: invitarea altora după serviciul religios de duminică
Lucrarea cu femeile
Vizitarea bolnavilor
Lucrarea cu copiii: cămin (creşă) de copii, ora copiilor
Lucrarea cu tineretul
Muzică: cor, pian, orgă, experienţă în aceste domenii:
Misiune: Cerc de rugăciune, corespondenţă
Lucrări practice în aer liber: grădină, dereticarea, etc. Ore pe săptămînă:
Lucrări practice în interior: sarcini gospodăreşti, etc. Ore pe săptămînă:
Lucrări de secretariat. Experienţă în acest domeniu:
Asistenţă duhovnicească practică referitoare la profesie, chestiuni financiare, etc.
Cerc de casă, runde de convorbiri. Gazdă, conducere
Slujbe de vizitare (evanghelistă sau asistenţă duhovnicească)
Altele

Care este cel mai bun timp din zi/din săptămînă pentru a sluji în aceste domenii? Comunică ziua şi numărul orelor:

Zi..... Ore.....

Se poate ca unele domenii citate mai sus să nu existe în biserica ta. Conducătorul cursului poate în acest caz să numească alte ocazii care nu au fost menţionate.

LECȚIA 11

Sfințenie personală

Dumnezeul Bibliei este un Dumnezeu sfînt. Înfățișarea Lui e îngrozitoare. Aparitia Lui l-a făcut pe un profet al lui Dumnezeu să i se schimbe culoarea feței (Dan.10:8), iar pe un altul să strige că e pierdut (Is.6:5). Un alt om al lui Dumnezeu a căzut la picioarele Lui ca mort (Ap.1:17). Îngerii, care păzesc sfințenia lui Dumnezeu, strigă neîncetat înaintea tronului lui Dumnezeu: „Sfînt, sfînt, sfînt" (Is.6:3; Ap.4:8). Nimic necurat nu poate veni de acolo de unde locuiește El (Ap.21:27). Fără sfințenie nu va vedea nimeni pe Domnul (Evr.12:14). De aceea poporul lui Dumnezeu trebuie să fie un popor sfînt, și tocmai la aceasta ne-a chemat Dumnezeu (Ef.1:4). El spune: „Fiți sfinți, căci Eu sînt sfînt" (1.Pet.1:16; cf. Lev.11:44; 19:2).

Dacă nu am înțeles cu adevărat această stare de fapt, ne aflăm în pericolul de a avea standarde scăzute pentru viața noastră personală. A.W.Tozer a spus: „Am învățat să trăim cu nesfințenie, și am ajuns pînă acolo că o privim ca ceva cu totul firesc și cotidian".[1] Pe baza acestei lejerități presupunem că un mod de viață păcătos și o iertare „ușoară" sînt complet în ordine. Dar cei care trăiesc în necurăție sexuală, care sînt antrenați de alcoolism și mînați de lucruri asemănătoare, nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu, indiferent cît de siguri s-ar putea ei simți, cînd se roagă și cînd merg la biserică (1.Cor. 6:9-10; Gal.5:19-21; Ap.22:15). Credinciosul este chemat să fugă de desfrîu (excese sexuale) (1.Cor.6:18). Cuvîntul „sfînt" este aplicat la Duh, la Scriptură și la Cristos Însuși, și nu are o însemnătate de valoare inferioară cînd este aplicat și la noi.

Cuvinte ca „a sfinți", „a consacra" și „sfînt" vin din aceeași rădăcină. Înțelesul de bază este „a sorta, a separa, a pune deoparte". Aceste cuvinte apar de peste 800 de ori în Biblie. Niște obiecte moarte au fost privite ca sfinte cînd au fost folosite pentru Dumnezeu (de pildă vasele din templu). Israel este socotit ca „popor sfînt", pentru că a fost pus deoparte pentru scopurile lui Dumnezeu în Vechiul Testament. Același lucru este valabil și pentru poporul lui Dumnezeu din Noul Testament. Dumnezeu vorbește despre faptul că El Însuși Se sfințește, pentru că El este

sfînt. Aceasta arată absoluta curăție a Ființei Sale și completa Sa izolare de orice pată.

Aspecte ale sfințeniei

1. SFINȚENIE POZIȚIONALĂ. Cînd ne încredem în Isus Cristos ca Domnul și Mîntuitorul nostru, sîntem aduși într-o poziție de sfințire veșnică (Fap.26:18; 1.Cor.1:30; 6:11; Evr.10:10, 14). Noi sîntem făcuți sfinți prin aceea că sîntem „în Cristos" (2.Cor.5:17). De aceea socotește Dumnezeu pe fiecare credincios ca „sfînt", ceea ce reiese din salutările din Epistolele apostolului Pavel (1.Cor.1:2). Prin har ajungem la o sfințenie pe care altminteri ne-ar fi cu neputință s-o dobîndim.

2. SFINȚENIE PROGRESIVĂ. „Progresiv" implică un proces de a deveni sfînt în practică. Aceasta este sfințenia pentru care Se roagă Cristos (Io.17:17). Poziția noastră în Cristos trebuie să fie pentru noi un imbold de a trăi în realitate ceea ce sîntem duhovnicește, adică în ochii lui Dumnezeu. Nesfințenia este un semn al oamenilor stricați legați pentru judecata veșnică a lui Dumnezeu (1.Tim.1:9-10; 2.Tim.3:2-5). Sîntem chemați să ne curățim „de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea pînă la capăt, în frica de Dumnezeu" (2.Cor. 7:1). Comportarea nevrednică este legată de avertismente severe și pedepse aspre (1.Cor.11:27-31). Sîndem îndemnați ca în viața aceasta - nu doar în cea viitoare - să urmărim sfințenia (1.Tes. 4:7; 2.Pet.3:11).

Această sfințenie practică și zilnică cuprinde atît punerea deoparte, despărțirea pentru Dumnezeu cît și punerea deoparte, despărțirea de orice rău. Noi trebuie să fim puși deoparte pentru a atinge scopurile lui Dumnezeu (Num.6:2) și de a putea fi folosiți de Domnul (2.Tim.2:21). Trebuie să stăm la dispoziția lui Dumnezeu. Dar mai sîntem chemați și să ne punem deoparte de orice necurăție. Această cerință cuprinde lucruri ca curvia (1.Tes.4:3), „poftele firii pămîntești care se războiesc cu sufletul" (1.Pet.2:11) ca și „tot ce se pare rău" (1.Tes.5:22). Noi nu trebuie să ne înjugăm „la un jug nepotrivit cu cei necredincioși", ci să ne ținem la distanță de orice asemenea legături (2.Cor. 6:14-17).

3. SFINȚENIE DESĂVÎRȘITĂ. De abia cînd Îl vedem pe Isus în cer - și nu înainte! - vom fi eliberați pe deplin și pentru

totdeauna de orice pată. După moarte vom avea o sfințenie definitivă, desăvîrșită în toate domeniile (Col.1:22; Ef.5:27; 1.Io.3:2; Iuda 24). Pînă în acest punct temporal nu putem aștepta acest fel de sfințenie.

Păreri greșite privitoare la sfințenie

1. DESĂVÎRȘIRE DUPĂ CONVERTIRE. Unele grupări au învățat pe baza la Romani 6:6 și Galateni 2:20 că creștinul poate fi sfințit în această viață dintr-odată și în chip „desăvîrșit". Apoi se cere în asemenea grupări de a căuta după convertire această experiență a sfințeniei „desăvîrșite", pentru ca cineva să poată găsi și bucura de o desăvîrșire, care la convertire nu era cu putință. Ei spun că prin această experiență unică ar fi găsit o viață sfîntă, cum înainte n-o cunoșteau. Această învățătură stă totuși în contradicție cu învățătura Sfintei Scripturi, care accentuează o viață permanentă în părtășie cu Cristos și nu pomenește de această experiență de criză, pe care trebuie cineva s-o facă „odată pentru totdeauna" (Lc.9:23; 1.Cor.15:31).

Nici o experiență, care se face o singură dată, nu produce o sfințenie consecventă, durabilă, și nici o desăvîrșire fără păcat. Viața în Duhul trebuie exersată zilnic. Tot așa „rămînerea în Cristos".

2. FARISEISM. Pe vremea lui Isus exista o partidă religioasă care erau numiți „Fariseii", adică „cei puși deoparte". Ei își bazau sfințenia înaintea lui Dumnezeu prin respectarea meticuloasă a legilor ceremoniale (ca de ex. spălarea vaselor sau a mîinilor). Ei dădeau zeciuiala chiar și din legumele din grădină (Lc.11:42). Dar ei disprețuiau dreptatea și dragostea pentru Dumnezeu. Ei „strecurau țînțarul, dar înghițeau cămila" (Mt.23:24). Fariseii au judecat aspru pe Isus din pricina contactelor Lui cu păcătoșii și cu cei izgoniți din societate și a indiferenței Lui pentru legi ceremoniale (Mc.7:2-5). Dacă încercăm să dobîndim sfințenia prin ceremonii sau datorii religioase care nu ating viața lăuntrică, atunci sîntem vinovați de fariseism. Astăzi această poziție se exprimă într-un duh de judecată extremă împotriva altor credincioși cu privire la vestimentație, coafură, obiceiuri sau poate amănunte minore de doctrină. Totuși acestor oameni le lipsește adesea adevărata dragoste și adevărata stare duhovnicească în propria lor viață.

3. ELITISM. Unii credincioşi cred că au devenit „duhovniceşti" pentru că au avut o anumită experienţă, sau au adoptat un anumit stil de viaţă (de exemplu trăiesc în sărăcie), sau sînt adepţii unei anumite orientări, pe care ei o socotesc drept adevărul. Aceştia sînt oamenii cărora li se potriveşte aşa de bine vorba „mai sfinţi ca tine" (Is.65:5). Cînd sîntem vinovaţi de elitism, ne concentrăm asupra realizărilor şi performanţelor noastre şi ne comparăm pe noi înşine cu cei care credem că nu au ajuns aşa de departe ca noi (2.Cor.10:12). Atitudinea noastră este: „Există o singură clasă de credincioşi, anume ‚noi', cu doctrina noastră, cu felul nostru de viaţă, cu instruirea noastră specială, cu conducătorul nostru - şi apoi mai există toate celelalte biete suflete neluminate".

4. IZOLAŢIONISM. Poţi uşor să cazi pradă gîndului că, pentru a fi sfinţi înaintea lui Dumnezeu, ar trebui să fugim de lume şi să fim numai pentru noi singuri. Noi putem să ne ţinem departe de păcate. Putem să trăim în munţi sau într-un loc izolat. Putem să ne acoperim cu o îmbrăcăminte specială ca să *ne scoatem în evidenţă* ca „altfel". Putem să fim tot timpul numai cu credincioşi. Ne putem izola de toate veştile din lumea exterioară. Putem să facem toate aceste lucruri ca să încercăm să dobîndim sfinţenie. Dar modelul Domnului nostru Isus Cristos interzice acest lucru. El a mîncat cu păcătoşii, a vizitat pe toţi oamenii şi a fost complet conştient de ceea ce se petrecea în jurul Lui. Şi totuşi El nu a făcut niciodată compromisuri referitor la standardele Sale personale. Noi sîntem chemaţi mai degrabă să fim în lume, dar nu din lume (Io.17:14-16). Dacă Dumnezeu ar vrea altfel, ne-ar lua din lume.

Domenii ale sfinţeniei

Sfinţenia cuprinde toate aspectele vieţii creştine. Cîteva domenii, care sînt văzute de către ceilalţi în mai mare măsură, se referă la vorbirea noastră, la felul nostru de a fi, la comportarea noastră morală, la legăturile noastre, la înfăţişarea noastră exterioară şi la obişnuinţele noastre gastronomice.

1. VORBIRE. Vorbirea noastră ar trebui să se merite. Pălăvrăgeala şi vorbăria fără rost ar trebui să fie evitate. Cuvintele noastre ar trebui să fie nu numai sincere (Lev.19:11; Prov.12:22), curate (Ef.5:3-4) şi „în har" (Col.4:6), dar şi ziditoare (Ef.4:29).

Despre teme care Îl privesc pe Dumnezeu ar trebui să vorbim cu respect şi să evităm orice glumă sau banc referitor la Biblie sau la lucrurile duhovniceşti. Poate că am da mai multă atenţie vorbirii noastre dacă ne-am gîndi mereu la avertismentul lui Isus: „Vă spun că, în ziua judecăţii, oamenii vor da socoteală de orice cuvînt nefolositor, pe care-l vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, şi din cuvintele tale vei fi osîndit" (Mt. 12:36-37).

2. FEL DE A FI. Felul de a fi al creştinilor ar trebui să fie caracterizat de grija pentru alţii. Sîntem îndemnaţi să fim prietenoşi, miloşi şi iertători (Ef.4:32). Trebuie să ne ţinem temperamentul sub stăpînire (Ef.4:26). Mînia dreaptă este o mînie de dragul lucrurilor lui Dumnezeu, nu de dragul nostru propriu. O atitudine cîrtitoare, ursuză, critică, cicălitoare, geloasă, răzbunătoare, certăreaţă, suferindă, poftitoare sau egoistă nu poate fi scuzată de un creştin cu argumentul „naturii omeneşti". Ea trebuie demascată şi osîndită ca fiind firească, carnală şi păcătoasă. Zicala „acasă păcătoşi, în afară sfinţi" arată că sfinţenia noastră este pusă la încercare cînd sîntem acasă sau ne aflăm între oameni cu care venim zilnic în contact.

3. CURĂŢIE MORALĂ. Dumnezeu a creat sexualitatea, dar o limitează la căsătorie (Prov.5:18-21). Lumea vrea să schimbe cu orice preţ standardele lui Dumnezeu şi socoteşte ca normală într-o măsură tot mai mare dragostea liberă şi homosexualitatea. Dar consecinţele unei vieţi desfrînate sînt încă aceleaşi. Relaţia greşită cu sexualitatea poate să distrugă trupeşte şi duhovniceşte pe cineva (Prov.5:1-11; Rom.1:27; 1.Cor.6:18). Samson şi Iosif sînt în Vechiul Testament cele două exemple opuse pentru *înfrîngere, respectiv biruinţă în domeniul curăţiei morale* (Iuda 16; Gen.39). Samson şi-a pierdut bunul renume şi în cele din urmă viaţa; Iosif şi-a pierdut locul de muncă, dar în cele din urmă a devenit unul din cei mai puternici din împărăţie. Curăţia morală începe cu viaţa gîndurilor (Mt.5:28) care trebuie să fie controlată de voinţa noastră (Iov 31:1). Trebuie să ne îndreptăm gîndurile spre ceea ce este bun şi vrednic de cinste (Col.3:1-5; Fil.4:8).

4. LEGĂTURI. Isus a avut părtăşie la masă cu vameşii şi cu păcătoşii pentru că a venit să-i cheme la pocăinţă. El avea contacte cu ei, dar nu S-a lăsat ademenit la compromis prin discuţiile, prin modul lor de comportare păcătos şi prin orientarea lor

lumească. Cum era aceasta cu putinţă? În primul rînd Isus n-a încheiat nici un fel de alianţă cu ei. Scriptura spune: „Nu vă înjugaţi la un jug nepotrivit cu cei necredincioşi" (2.Cor.6:14). Văzut din punct de vedere duhovnicesc este imposibil ca lumina şi întunericul, credincioşii şi necredincioşii să aibă părtăşie adevărată împreună. În al doilea rînd, Isus nu a făcut nimic care ar fi putut să-L murdărească, şi nu S-a lăsat atras la nivelul păcătoşilor, ca să le poată fi o mărturie.

Rezumînd, se poate spune că noi credincioşii putem avea contacte cu necredincioşii, pentru ca să le putem fi de mărturie, dar că niciodată nu trebuie să ne compromitem normele referitoare la sfinţenie.

5. VESTIMENTAŢIE. Un creştin ar trebui astfel să se îmbrace încît mărturia lui să fie sprijinită şi nu împiedicată. Noi vrem să îndreptăm atenţia asupra lui Isus Cristos şi nu asupra noastră înşine. Ca ambasadori ai Împăratului (2.Cor.5:20), îmbrăcămintea noastră n-ar trebui să fie fudulă, pompoasă sau costisitoare (1.Tim.2:9). Podoaba faptelor bune este mai preţioasă ca hainele luxoase (Tit 2:10). Hainele luxoase aparţin lumii (Lc.7:25). Femeile trebuie să fie feminine şi nu provocătoare. Bărbaţii ar trebui să aleagă o îmbrăcăminte eficient bărbătească. Dumnezeu urăşte goliciunea expusă la vedere, la fel ca şi o amestecare a sexelor (Deut.22:5).

6. MÎNCATUL ŞI BĂUTUL. Toată mîncarea este curată (Mc.7:18-19; 1.Tim.4:3-5), dar huzurul sau lăcomia (supraalimentaţia) nu se cuvin unui creştin. Istoria lui Eli (1.Sam.2-4) arată spre ce duce o lipsă de control în acest domeniu şi ce efecte are aceasta la următoarele generaţii. În ce priveşte alcoolul, nu se poate dovedi din Biblie că un creştin nu are voie să bea vin. Însă n-ar trebui să fim pricină de poticnire pentru alţii (Rom.14:21; Gal.5:13).

Linii directoare pentru domenii îndoielnice.

Cum ştie un creştin cum trebuie să se poarte în domenii care nu sînt tratate expres în Sfînta Scriptură? Cum să socotim de pildă distracţiile? Sînt anumite obiceiuri păcate, dacă nu sînt osîndite direct de către Biblie? Lucruri ca muzica, programele TV şi aşa mai departe sînt interzise pentru creştinul care vrea să urmeze consecvent pe Isus Cristos? Următoarele întrebări cu

versete potrivite slujesc ca test pentru asemenea chestiuni netratate direct în Biblie:

1. Este proslăvit Dumnezeu prin acest lucru (1.Cor.10:31)?

2. M-aş ruşina să fac acest lucru dacă ar reveni El (1.Io.2:28)?

3. Îmi întrebuinţez corect timpul şi banii (Ef.5:16; Lc.16:9)?

4. Duce acest lucru la o dependenţă sau se formează o obişnuinţă (1.Cor.6:12)?

5. Vine acest lucru în ajutorul cărnii mele (a vechii mele naturi păcătoase) şi-mi netezeşte calea spre păcat (Rom.13:14)?

6. Se poticnesc alţii sau cad chiar în păcat prin exemplul meu (Rom.14:13; 1.Cor.8:13)?

7. Am *vreo îndoială* cu privire la el (Rom.14:23)?

8. Pare să fie rău (1.Tes.5:22)?

9. Este acest lucru lumesc (Io.17:16)?

10. Abuzez eu prin aceasta de trupul meu care este templul Duhului Sfînt (1.Cor.6:19)?

11. Ar fi făcut-o Isus (1.Pet.2:21)?

Principii pentru o viaţă sfîntă

Sfinţenia vieţii trebuie să fie ca o plantă gingaşă ocrotită într-un mediu duşmănos. Aceasta cere timp, putere şi voinţă. Aici trebuie să ţinem seama de următoarele principii.

1. ÎNTREŢINE OBICEIURI EVLAVIOASE. Citeşte cu credincioşie Cuvîntul lui Dumnezeu care este hrana pentru sufletul tău (Ps.119:9-11). Aplică cu atenţie Cuvîntul lui Dumnezeu la viaţa ta, în loc numai să-l parcurgi cu grabă. Cugetă la *principiile Cuvîntului lui Dumnezeu* (Ps.1:3-4). Petrece timp singur cu Dumnezeu şi vorbeşte cu El. O viaţă de rugăciune intensă care include închinarea dezrădăcinează nesfinţenia. Cultivă părtăşia cu ceilalţi copii ai lui Dumnezeu prin aceea că mergi la adunările bisericii (Evr.10:25). Petrece timp cu ceilalţi creştini. Ascultă predicile unor predicatori care vorbesc cu putere. Dumnezeu foloseşte anumiţi oameni ca să schimbe viaţa altora. Ascultă-i. Citeşte-le cărţile. Rezervă-ţi ziua Domnului (duminica) *pentru Dumnezeu* (Ap.1:10).

2. DEZVOLTĂ CONVINGERI ŞI TRĂIEŞTE DUPĂ ELE. Hotărăşte unde stai înaintea lui Dumnezeu şi înaintea lumii referitor la principiile tale. Şi apoi ar trebui să trăieşti după aceste

principii indiferent ce te costă. Atunci nu vei ajunge în situații în care să stai sub apăsarea altora și să fii silit să iei hotărîri pe care nu le-ai vrea. Daniel este aici un mare exemplu (Dan.1). Trebuie să înveți să spui „nu" la ispite și să fii gata ca eventual să iei măsuri drastice (Gen.39:10-12; Mt.5:29-30). Dacă stai sub apăsare, cheamă pe Dumnezeu în ajutor (Prov.18:10). Îndepărtează din viața ta tot ce ar putea fi o sursă de ispită pentru tine (cunoștințe, anumite obiecte din casă sau unele pretenții specifice locului de muncă). Alege cu foarte mare grijă pe prietenii apropiați, întrucît aceștia pot exercita o mare influență (1.Cor. 15:33). *Prietenii tăi trebuie să fie de acord cu convingerile tale* sau cel puțin să nu lupte împotriva lor.

3. CONTROLEAZĂ-ȚI GÎNDURILE. Isus a spus că omul se spurcă înainte de toate prin gîndurile lui lăuntrice (Mt.15:19). Cum ne putem păstra curate gîndurile? Mai întîi ar trebui să controlăm ce primim. Cenzurează ceea ce citești, ca și toate celelalte domenii în care ești expus lumii. Experții în computere au principiul: „Aruncat la gunoi, scos iarăși". Același lucru se potrivește și cu mintea, care e computerul nostru. Nu te uita fix la imagini care te-ar putea murdări sau duce în ispită. Nepotul lui Avraam s-a uitat în direcția greșită și a ajuns în Sodoma (Gen.13:10). Și David s-a uitat în direcția greșită și a comis astfel adulter (2.Sam.11:2). Să ai totdeauna ceva de făcut, cel mai bine pentru Dumnezeu!

Biblia nu spune: „O minte inactivă este atelierul diavolului", dar această zicală conține totuși un grăunte de adevăr. Concentrează-te asupra lui Isus Cristos, care merită cel mai mult ca cineva să cugete la El (2.Cor.10:5). Gîndește-te la lucruri adevărate și prețioase (Fil.4:8). Fii convins de faptul că poți cu ajutorul lui Dumnezeu să-ți îndrepți gîndurile în direcția corectă. Privește-ți duhul nu ca pe o șură deschisă, în care fiecare gînd poate să zboare și să se încuibărească, ca o pasăre nedorită.

Vrem să încheiem cu observația că perspectiva apropiatei reveniri a Domnului Isus Cristos ne este prezentată întotdeauna în Noul Testament ca un imbold de a trăi sfînt (1.Io.3:2-3; Tit 2:12-13; 2.Pet.3:14). Dacă Isus ar reveni astăzi, am vrea atunci să fim găsiți într-o stare care să fie în contradicție cu sfințenia Sa? Dacă nu, atunci ar trebui să începem imediat să ne luăm timp pentru sfințire.

[1]A.W. Tozer, „The Knowledge of the Holy. pag. 110.

GHID DE STUDIU LA LECȚIA 11

Sfințire personală

1. Definește noțiunea „sfințire" întrebuințînd *1.Petru 1:15-16* și Romani 12:1-2.

2. Citează pe baza versetelor de mai jos motivele pozitive pentru o viață în sfințenie. Care din aceste motive pozitive te îmboldesc cel mai mult ca să duci o viață sfîntă? De ce?

Romani 14:12;
2.Corinteni 5:14;
2.Corinteni 7:1;
Galateni 5:13;
Evrei 12:14;
1.Petru 1:15-16;
1.Petru 2:24;
2.Petru 3:10-12

3. Un domeniu al sfințeniei este curăția. În Galateni 5:19 găsim o listă de păcate sexuale. Definește păcatele individuale și explică diferența dintre ele. Ai putea folosi pentru aceasta un dicționar sau un lexicon biblic, dacă e nevoie.

De ce este curăția morală așa de importantă pentru Dumnezeu (1.Cor.6:15-20; 1.Tes.4:3-9)?

4. Atît bărbații cît și femeile pot fi ispitiți sexual. Bărbatul este ispitit înainte de orice prin vedere (Prov.27:20b); femeia stă în pericolul de a fi ispititoare (Prov.23:28). Ce spune Isus despre curăția gîndurilor (Mt.5:28; Iov 31:1)?

Ce efect are simplitatea și curăția (sau bunul-simț, discreția și modestia) unei femei asupra:

- bărbaților căsătoriți care nu au o relație cu Isus Cristos (1.Pet.3:1-6)?
- mărturiei ca creștin (Tit 2:5)?
- frumuseții femeii însăși (Prov.11:22; Ez.16:25)?

5. Stăpînirea limbii este de asemenea o cerință pentru sfințenie. Ce pericole apar cînd vorbim? Enumeră pe baza următoarelor pasaje cele mai importante puncte periculoase cu privire la vorbire.

Proverbe 17:27; Proverbe 26:17-28;
Efeseni 4:29; Efeseni 5:3-4

6. Ce motive sînt numite în 2.Corinteni 6:14-7:1 pentru divorț? Ce principii există?

Ce sfat ai da pe baza la 2.Corinteni 6:14-17 în următoarele situații?

a) O cunoștință care este creștin este prieten cu un necredincios și chiar se gîndește să se căsătorească cu el (resp. ea). El (resp. ea) se îndreptățește spunînd că îi povestește prietenei lui despre Isus și că ea se va converti cu siguranță.

b) Un tînăr creștin, care tocmai s-a convertit la o evanghelizare, descoperă că în biserica la care merge nu se învață cum trebuie să fie mîntuiți oamenii și nici măcar nu se cere unei persoane să fie mîntuită. Există acolo chiar și membri necredincioși.

c) Un creștin vrea să încheie o afacere, totuși nu este sigur că partenerul potențial este creștin.

7. Uneori se abuzează de principiul divorțului prin aceea că este folosit la a îndreptăți izolarea de necredincioși, despărțirea de partenerul necredincios sau despărțirea de alți credincioși care susțin diferențe doctrinare minore. În ce măsură se aplică următoarele pasaje la această situație? Matei 9:10-11; 1.Corinteni 7:12-16; 1:10-13.

8. Sfințenia înseamnă, exprimat practic, „a fi altfel". În ce măsură este viața ta altfel ca viața necreștinilor pe care îi cunoști?

a) Privitor la vorbirea ta?

b) Privitor la temperamentul tău?

c) Privitor la îmbrăcămintea ta?

d) Privitor la relația ta cu muzica?

e) Privitor la alegerea prietenilor tăi?

f) Privitor la ținerea de zile de sărbătoare?

g) Privitor la hotărîrile tale referitoare la mîncat și băut?

h) Privitor la lectură, la activitățile sociale, la distracțiile tale?

9. Citește încă o dată paragraful „Linii directoare pentru domenii îndoielnice" și explică cum s-ar aplica aceste linii directoare în următoarele situații.

a) Ești invitat de șeful tău la o petrecere unde se bea mult alcool.

b) Ai vrea să cumperi o piesă de îmbrăcăminte atractivă, însă nu știi dacă e destul de decentă.

c) În magazinul din apropiere sînt expuse la vedere reviste pornografice. Ar trebui să fii în continuare clientul acestui magazin?

d) Ai discuri care îți plac, dar pe care nu le-ai pune în prezența unor creștini maturi.

10. Întocmește o listă de sfințenie personală (curăție, vestimentație, vorbire, temperament, mîncare și băutură, etc) cu care te-ai luptat și arată cum ai cîștigat biruință în acel domeniu.

LECȚIA 12

Îndepărtarea de Domnul

„Căci zi și noapte mîna Ta apăsa asupra mea; mi se usca vlaga cum se usucă pămîntul de seceta verii" (Ps.32:4). „Căci îmi cunosc bine fărădelegile, și păcatul meu stă necurmat înaintea mea" (Ps.51:5). Dacă un credincios s-a îndepărtat de Domnul, aceasta este un lucru deosebit de tragic. O părtășie care a fost odată frumoasă și înveselitoare a devenit acum amară. A dispărut bucuria mîntuirii (Ps.51:14). Mai rămîne poate numai un plîns amar (Lc.22:62). Poate încearcă cineva să obțină vreo satisfacție de la această lume trecătoare (2.Tim.4:10). Cineva încearcă să se îndreptățească dînd vina pe împrejurări pentru starea lui nenorocită. Dar un adevărat copil al lui Dumnezeu nu va dobîndi niciodată vreo satisfacție lăuntrică din această stare neputincioasă; părtășia cu Domnul este ruptă. În afară de aceasta se pierde răsplata veșnică de care vor avea parte copiii lui Dumnezeu în viața viitoare (1.Cor.3:14-15). Am disprețuit dragostea Mîntuitorului care ne iubește, care ne mustră, ne disciplinează și ne cheamă la pocăință (Ap.3:19).

În ochii lui Dumnezeu, dacă ne aflăm într-o asemenea stare, înseamnă un eșec al scopurilor pe care le are El cu viața noastră: de a aduce roadă (Io.15:2). Noi am fost mîntuiți ca să facem fapte bune (Ef.2:10; Tit 2:14). Dacă ne-am înstrăinat de Dumnezeu și părtășia cu El e întreruptă, este cu neputință să ducem o asemenea viață pentru El. Ar trebui să cugetăm asupra atitudinii lui Isus referitor la asemenea pomi neroditori (Lc. 13:6-9; Mt.12:33; 13:18-23). După cum boala, seceta și dăunătorii fac copacii să se usuce, așa fac „plăgile" duhovnicești să fie cu neputință roadele intenționate de Duhul lui Dumnezeu. Am face bine să ascultăm chemarea lui Dumnezeu: „Întoarceți-vă la Mine și Mă voi întoarce și Eu la voi" (Mal.3:7).

Lumea creștină folosește în mod obișnuit cuvîntul „abatere" de la credință, pentru a se referi la această stare de părtășie ruptă. E uimitor cît de deseori este folosit pentru a explica purtarea acelora care nu prea arată semne că sînt născuți din nou la o viață nouă în Cristos (2.Cor.5:17). Totuși trebuie să observăm că cuvîntul „abatere" practic nu e folosit în Noul Testament, ci

se înțelege mai ales în Ieremia și Osea, unde se referă în special la Israel, ca popor departe de Dumnezeu, nu la indivizi ieșiți din părtășie. În esență, el descrie o stare de apostazie (lepădare de credință), în versete ca Ieremia 5:6; 14:7 și Osea 14:4. În privința lui Evrei 6:4-6; 2.Pet.2:20-22 și Iuda 5-19, greu ar putea fi zugrăvit un copil al lui Dumnezeu ca un apostat. După contextul lor, aceste versete din Vechiul Testament care folosesc cuvîntul „abatere" nu se referă în general la credincioși adevărați.

Părtășie întreruptă - sau chiar nemîntuit?

Dacă pretinde cineva că este creștin, dar aceasta nu este confirmat prin viața lui, se pune mai întîi întrebarea dacă respectivul este de fapt născut din nou. Sîntem noi născuți din nou? Întrebarea nu este dacă ne-am rugat vreodată o rugăciune și I-am cerut lui Isus să vină în inimă; sau dacă am lucrat cu vreun grup creștin; sau dacă am fost membri în vreo biserică locală. Întrebarea este: „Am primit Duhul Sfînt cînd am crezut?" (Fap.19:2) Dacă nu, atunci nu sîntem născuți din nou. Cum putem fi siguri? Dacă continuăm să fim imorali din punct de vedere sexual, beți[illegible], hoți, geloși, invidioși, supărăcioși, instigatori, bîrfitori etc, nu vom moșteni niciodată Împărăția lui Dumnezeu, indiferent cît sîntem de siguri de mîntuire (1.Cor.6: 9-10; Gal.5:20-21). Dacă spunem că-L cunoaștem pe Domnul Isus, dar nu-I păzim poruncile, Dumnezeu spune că sîntem mincinoși (1.Io.2:4). „Dar cine dintre noi ține totdeauna aceste porunci?" va obiecta cineva. Desigur că nu rămîne nimeni fără păcat la ținerea poruncilor. Pasajul din 1.Ioan 3:7-9 ne ajută să mergem mai departe. Aici este accentuat faptul că este vorba de practicarea păcatului și de perseverența în păcat. În Biblie numai Isus Cristos este fără păcat. Toți ceilalți sînt încă tot păcătoși și de aceea trebuie să-și mărturisească păcatul și să se lepede de el ca să rămînă în părtășie cu Dumnezeu (1.Io.1:9-10). Există de aceea o deosebire între păcat ca faptă izolată și păcatul ca practică obișnuită. Astfel ajungem la următoarea concluzie: Ai grijă ca viața și mărturia ta să confirme afirmația că ești născut din nou. Dacă ai îndoieli, atunci recunoaște pe Isus Cristos ca pe Domnul și Mîntuitorul tău personal și întoarce-te de la păcat. Cineva trebuie să aibă o legătură de rudenie cu Dumnezeu, înainte de a se putea vorbi de o părtășie

întreruptă.

Motive pentru o părtășie întreruptă

Nu putem avea părtășie cu Dumnezeu dacă trăim în întuneric (1.Io.1:6). „Cîtă vreme am tăcut, mi se uscau oasele de gemetele mele necurmate" (Ps.32:3). Vedem aici principiul că păcatul duce totdeauna la o despărțire de Dumnezeu, indiferent dacă păcătuiește un creștin sau un necreștin. „Nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedică să v-asculte" (Is.59:2). Cineva poate înceta să rămînă în Cristos. „Dacă nu rămîne cineva în Mine, este aruncat afară ca mlădița neroditoare și se usucă" (Io.15:6).

Priorități false și o neglijare a părtășiei cu Dumnezeu duce curînd la o micșorare a interesului, la o pierdere a devotamentului și la o ocupare exclusivă cu lucrurile acestei lumi (Mt.13:22). Un alt stadiu este apoi atins cînd cineva se joacă cu lucrurile îndoielnice, dus de pofta cărnii (Iac.1:14) și în cele din urmă cade în păcat vădit și de exemplu devine necredincios partenerului de căsnicie. Iată o enumerare a simptomelor care trebuie să ne avertizeze:

1. PIERDEREA DRAGOSTEI PENTRU CRISTOS (Ap.2:4). „Dragostea dintîi" pentru Cristos, pe care o are un nou convertit îl face să fie adînc recunoscător lui Cristos și plin de rîvnă pentru El. Ea este ca dragostea dintre doi oameni care sînt logodiți. Dumnezeu ar dori să-L iubim astfel (Ier.2:2). Dacă devenim indiferenți și-L luăm pe Isus ca ceva de la sine înțeles, atunci a trecut ceva mult mai mult ca „luna de miere". Ne aflăm în pericolul de a fi călcîdei; și Isus a spus că-i va scuipa pe cei călcîdei din gura Lui (Ap.3:15-16).

2. ATITUDINI RELE (Ef.4:31; Evr.12:15). Poate mai păstrăm amărăciune față de cineva în loc să-l iertăm și să ne împăcăm. Poate că în locul prieteniei și păcii lăuntrice au intrat cearta și neliniștea. Dacă nutrim resentimente față de Dumnezeu sau față de oameni, aceasta lucrează în sufletele noastre ca o buruiană respingătoare.

3. CONȘTIINȚĂ TOCITĂ (1.Cor.11:28-29). Dacă nu judecăm păcatul în viața noastră, îl va judeca Dumnezeu pentru noi (1.Cor.11:31). El ne va pedepsi ca să avem parte de sfințenia

Sa (Evr.12:10). Ar trebui să fim mereu sensibili pentru Dumnezeu şi pentru pretenţia Lui la viaţa noastră şi la comportarea noastră. Dacă ai păcătuit, atunci nu mai aştepta multă vreme, ci vino imediat la Dumnezeu.

4. GÎNDIRE LUMEASCĂ (Tit 2:12). Sistemul de valori, norme morale. putere, mîndrie şi ambiţie al acestei lumi nu are nimic de a face cu Isus Cristos. De aceea n-ar trebui nici noi să avem de a face ceva cu ele (Io.17:14). Biblia ne spune să renunţăm la poftele lumeşti şi să ducem o viaţă în temere de Dumnezeu. Dorinţa de a aduna bogăţii aparţine sistemului acestei lumi şi este privit ca trecător (1.Tim.6:9). Dacă iubim lumea cu sistemele ei şi nu recunoaştem urîţenia şi caracterul ei perisabil, temporal, atunci sîntem neascultători de Dumnezeu (1.Io.2:15-17). Dacă ne petrecem mult timp cu activităţi lumeşti, şi aceasta este un semn de pericol.

5. NEFRECVENTAREA ADUNĂRILOR BISERICII (Evr. 10:25). Dacă iubim pe Isus, atunci iubim şi pe copiii Lui. Dacă iubim pe copiii Lui, am vrea să petrecem timp cu ei. Oamenii pot să fie departe de Dumnezeu, chiar dacă frecventează serviciile religioase. Dar este un semn rău dacă am părăsit pe Dumnezeu şi am ajuns deja la punctul de a nu mai merge la adunare. Isus Cristos avea obiceiul de a fi la sinagogă în zilele de Sabat (Lc.4:16). Nu este scris nicăieri că El a folosit scuza că nu era nevoie să meargă la sinagogă pentru a avea părtăşie cu Dumnezeu.

6. NECREDINŢA (Mc.16:14). Dacă nu credem ce a spus Dumnezeu, sau din pricina inimii noastre împietrite nu mai vrem s-o primim, sîntem pe drept mustraţi de El. El a pus adesea întrebarea: „Unde este credinţa voastră?" (Lc.8:25). Neascultare clară faţă de Dumnezeu - cînd de pildă cineva se căsătoreşte cu un necredincios (2.Cor.6:14) - este o dovadă de necredinţă.

Alte simptome includ: neglijarea „timpului liniştit", cînd citim Biblia şi ne rugăm, sau împotrivirea de a mărturisi public în faţa celorlalţi oameni pe Isus Cristos, sau faptul că nu sîntem gata de jertfă. Imaturitatea şi felul de a fi lumesc duc repede la înstrăinarea de Dumnezeu (1.Cor.3:1-3).

Urmările unei părtăşii întrerupte cu Dumnezeu

Dacă am înţeles deosebirea între legătura de înrudire şi părtăşie, nu mai trebuie să ne fie teamă că întreruperea părtăşiei noastre cu Dumnezeu ar putea duce la pierderea mîntuirii noastre. Noi nu venim la judecată din pricina păcatelor noastre, pentru că prin jertfa lui Isus Cristos pe care a săvîrşit-o pentru noi odată pentru totdeauna la cruce (Evr.10:10), sîntem puşi deoparte. Noi nu venim la judecată din pricina păcatelor noastre, pentru că am trecut din moarte la viaţă (Io.5:24). Dacă acesta este cazul, ar putea cineva să spună, de ce să nu ne bucurăm în acelaşi timp de mîntuire ca şi de lume? De ce să ne facem gînduri despre păcatele noastre, dacă Isus le-a şters deja? Să ne ferească Dumnezeu de asemenea gînduri (Rom.6:1-2)! Asemenea gînduri arată că respectivul nu înţelege veşnicia şi dragostea lui Dumnezeu. Urmările unei părtăşii rupte prin păcat pot face pe cineva să tremure!

1. PENTRU TINE. O urmare este posibilitatatea ca mărturia ta să fie ruinată. Necreştinii se vor purta cu mărturia ta aşa cum se poartă cineva cu sarea care nu mai e de nici un folos (Mt.5:13). Tu vei ajunge sub disciplina lui Dumnezeu (Evr.12:5-7). Poate că ajungi în nevoi emoţionale, sau te îmbolnăveşti, sau chiar mori (1.Cor.11:30). Poţi să pierzi ocazii pentru slujire. Poţi să pierzi bucuria mîntuirii (Ps.51:14). Sfînta Scriptură nu mai e vie pentru tine. Te rogi, dar Dumnezeu nu aude (Ps.66:18). Cerul devine pentru tine de aramă. Chiar şi părtăşia cu ceilalţi credincioşi nu mai e aceeaşi. Chiar micile bucurii ale vieţii nu vor mai fi o satisfacţie pentru tine. În veşnicie nu vei primi nici o răsplată, pentru că ţi-ai clădit viaţa numai cu lemn, fîn şi trestie (1.Cor.3:12-15). Poţi să suferi naufragiu la ţărmul vieţii (1.Tim.1:19).

2. PENTRU CEILALŢI. Pentru alţi creştini vei fi o piatră de poticnire, mai ales cînd ai fost pentru mulţi un model (Rom. 14:13). Poţi să dai celor nemîntuiţi prilejul să respingă pe Cristos din pricină că ai devenit unul din „făţarnicii din biserică". Poţi să pricinuieşti pierderea vieţii veşnice a cuiva apropiat ţie (2.Sam.12:14) sau a acelora care se află în răspunderea ta (1.Cron.21:14,17).

3. PENTRU DUMNEZEU. Numele lui Dumnezeu va fi defăimat din pricina ta (1.Tim.5:14). Necreştinii îşi vor bate joc de

Dumnezeu, pentru că cei care pretind că-L urmează se comportă într-un chip imposibil. Viața ta căldicică dovedește că nu ești predat Aceluia care te-a iubit și a murit pentru tine. El nu înseamnă nimic pentru tine.

Mai poți spune acum că nu mai contează nimic în viață de vreme ce ești mîntuit?

Remedierea părtășiei rupte

Dacă a survenit starea groaznică de îndepărtare de Dumnezeu, El nu ne lasă să cădem pradă deznădejdii. Totuși Satana ne poate ispiti să renunțăm. În cartea lui, „Există un drum înapoi la Dumnezeu", William MacDonald descrie vocea destinului astfel: „Degeaba. N-are nici un rost să mai încerci. Puteai să renunți de la început. Tot ce poți să faci este să te supui inevitabilului. În afară de aceasta nu mai poate fi oricum ca înainte... Ți-ai pierdut șansa la Dumnezeu prin păcat. Ai mers prea departe. Acum nu mai este întoarcere"! Asemenea șoapte contrazic Sfînta Scriptură pentru un copil al lui Dumnezeu. În primul rînd trebuie să ne ținem tare de faptul că nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu (Rom.8:39). Nu vom fi izgoniți niciodată din familia lui Dumnezeu din pricina purtării rele (Io.10:28). În al doilea rînd Dumnezeu este Marele Păstor al oilor care va căuta totdeauna pe cele care s-au rătăcit (Lc.15:4). Dumnezeu a căutat pe Adam cînd acesta încă tot încerca să se ascundă de Dumnezeu (Gen.3:8-9). El este Dumnezeul restabilirii. El a gosit pe Adam și l-a restabilit. El a găsit și pe David și S-a îngrijit de el (2.Sam.12:13) și i-a dat o bucurie durabilă, pe care o regăsim în Psalmi - spre mîngăierea noastră - (Ps.32: 1-2). El l-a adus înapoi și pe Petru în părtășie cu El și a anulat tripla lepădare printr-o triplă mărturisire (Io.21:15-17).

Cum poate fi refăcută o părtășie întreruptă cu Dumnezeu? Începem acolo unde am apucat-o în direcția greșită. Ne mărturisim păcatele și ne întoarcem de la ele (Prov.28:13). Dumnezeu nu va disprețui un duh zdrobit (Ps.51:19;Is.57:15). Ne pocăim și ne comportăm ca la începutul vieții noastre de creștin (Ap.2:5). Apoi trebuie să aducem roadă în acord cu pocăința noastră pe care o arătăm (Mt.3:8). Mărturisirile care nu duc la întoarcerea noastră de la păcat și la schimbarea vieții noastre, sînt vorbe goale. Trebuie să ne luptăm împotriva păcatului, și anume să-l

stîrpim din rădăcină. Trebuie să strigăm la Dumnezeu cu o inimă sinceră, ca David în Psalmul 51.

Putem să fim siguri că Dumnezeu ne va ierta? Aici trebuie pur şi simplu să credem în Cuvîntul Său. El va fi îndurător şi ne va ierta în totul (Is.55:7). El ne va lega şi ne va vindeca rănile (Os.6:1). Dumnezeu Se luptă împotriva păcatului, şi dacă El l-a iertat, atunci chestiunea e rezolvată. Se poate ca noi să mai avem de suferit diferite urmări, ca de pildă datorii, legături greşite sau o sănătate ruinată. Dar cu Dumnezeu putem avea iarăşi o minunată părtăşie. El ne iubeşte. El este comoara noastră scumpă, pe care am pierdut-o cu atîta uşurinţă şi pe care am recîştigat-o în aşa mari dureri. Cei care se tem că au comis „păcatul de neiertat" (Mt.12:22-32), ar trebui să studieze cu atenţie cuvintele lui Isus. Teama larg răspîndită de acest păcat e mai mare la cei care cunosc cel mai puţin ce este el. Oamenii răi, care au trăit pe vremea Domnului Isus, au spus că minunile lui Isus s-au făcut prin puterea Satanei şi nu prin puterea lui Dumnezeu. Refuzul lor încăpăţînat de a crede că aceste lucrări vin de la Dumnezeu, şi jignirea adusă Duhului, au fost faptele unor oameni nelegiuiţi, atei, nu credincioşi.

Predare pentru o părtăşie neîntreruptă

Posibilitatea de a învinge înstrăinarea de Dumnezeu şi de a ne întoarce la Dumnezeu n-ar trebui să ne facă să credem că aceasta este totdeauna simplu. Dacă ne-am îndepărtat de Dumnezeu şi ne-am întors la El, ar trebui să fi învăţat atîta lucru ca să nu mai rupem în viitor părtăşia cu Dumnezeu. Dacă ai căzut în păcat în domenii importante ale vieţii tale şi apoi te-ai pocăit, este mai puţin probabil ca să te îndepărtezi aici încă o dată de Domnul. Dar cine stă, să ia seama să nu cadă (1.Cor. 10:12). Trebuie să învăţăm să urîm păcatul, pentru că el L-a făcut pe Domnul Isus să sufere şi a aruncat pe milioane de oameni în nenorocire şi i-a dus în iad. Ar trebui să avem un deosebit respect sfînt şi sănătos înaintea lui Dumnezeu, respect care nu Se joacă cu sfinţenia lui Dumnezeu sau nu ia ca de la sine înţeles harul Său. Trebuie să învăţăm să rămînem în Cristos şi să revendicăm zilnic resursele duhovniceşti care ne sînt date în Cristos. Trebuie să învăţăm zi de zi să rămînem aproape lîngă Dumnezeu şi să ştim că atunci şi El va rămîne aproape de noi

(Iac.4:8). Putem nădăjdui că Dumnezeu va aduce înapoi „anii pe care i-au mîncat lăcustele" (Ioel 2:25), adică zilele prețioase care au fost irosite și nefolosite pentru Împărăția lui Dumnezeu. Vom primi atunci o nouă viziune pentru viața noastră și vom vrea să trăim zilnic spre slava Aceluia care ne-a iubit așa de mult și S-a adus ca jertfă pentru noi.

[1]William MacDonald, „There's a Wag Back to God!", pag.19

GHID DE STUDIU LA LECȚIA 12

Îndepărtarea de Domnul

1. Cum se arată în următoarele versete că cineva este un creștin adevărat?

Romani 10:9-10
1.Ioan 2:4-5; 5:2-3
1.Ioan 3:14
Iacov 2:14-26; Efeseni 2:10
Galateni 5:19-21; 1.Ioan 3:8-10
Galateni 5:22-24; 1.Ioan 3:7

De ce e important să constatăm dacă cineva este de fapt creștin înainte de a-i reproșa că părtășia lui cu Dumnezeu e întreruptă?

2. Constată pe baza următoarelor versete care sînt motivele pentru o întrerupere a părtășiei cu Dumnezeu. Aplică aceste versete și la situația actuală.

Osea 11:2,7;
Ieremia 2:13; 5:6-7;
1.Ioan 2:15-16

3. Ce l-a făcut pe David să se întoarcă de la Dumnezeu (2.Sam.11:1-4)?

4. Ce face cineva în mod normal cînd a păcătuit și nu se pocăiește imediat (2.Sam.11:5-17)?

Ce metodă folosește adesea Dumnezeu ca să îndrepte iarăși asupra Sa atenția cuiva care s-a depărtat de El (2.Sam.12:1-7)?

5. Notează pe baza următoarelor versete o scurtă definiție a „mărturisirii"(păcatelor) (Ps.32:5; 38:10; 66:18; Prov.28:13).

Cum ai aplicat aceste principii în propria ta viață?

6. Ce a întreprins David ca să se întoarcă la Dumnezeu (Ps.51:1-12)?

Înșiră separat diferiții pași.

7. Unii oameni cred că un creștin poate păcătui fără ca aceasta să-i dăuneze sau să-i fie un dezavantaj. Ce l-a costat pe David păcatul lui?

Psalm 51:14;
2.Samuel 12:14;
2.Samuel 12:10;
1.Cronici 22:8

8. Ce se poate întîmpla cu un om care nu-şi mărturiseşte păcatul şi nu se întoarce de la el (1.Cor.5:3-5)?

9. Dacă ne pocăim sincer, pe baza promisiunii Sale, Dumnezeu va reface iarăşi „anii pe care i-au mîncat lăcustele" (Ioel 2:25). În ce măsură ilustrează versetele următoare acest principiu?

Psalm 51:12;
Psalm 51:13;
Matei 1:1,6,16;
1.Cronici 22:9-10a

10. Ce te-a ajutat pînă acum să revii pe calea cea dreaptă?

Ce „măsuri profilactice" sînt arătate în următoarele versete?
Matei 18:21-35;
Romani 12:9b;
Romani 13:14;
Romani 14:22-23

LECȚIA 13

Revenirea lui Isus Cristos

Revenirea lui Isus Cristos va însemna sfîrșitul logic și inevitabil al istoriei lumii. Creatorul, care a îngăduit ca oamenii să se revolte împotriva Lui și prin aceasta să se distrugă pe ei înșiși ca și pămîntul, va „smulge din Împărăția Lui toate lucrurile care sînt pricină de păcătuire" (Mt.13:41). Dumnezeu, care a jertfit pe Fiul Său, pentru ca omenirea păcătoasă să poată fi salvată, și apoi a trebuit să vadă cum a suferit El moartea rușinoasă pe cruce, Se va îngriji ca Fiul Său să fie proslăvit tocmai în locul unde a fost odată refuzat și tăgăduit. Domnul Isus Cristos va reveni. El a promis ucenicilor Săi: „Mă voi întoarce" (Io.14:3). El va veni cu putere mare și cu slavă (Mc.13:26). El va veni la o dată care este necunoscută oamenilor (Mt.25:13). Această prezicere a lui Isus se va împlini la fel de sigur cum s-a împlinit și prezicerea învierii Sale.

Prima venire a lui Isus s-a împlinit literă cu literă de la nașterea pînă la moartea Lui. Același lucru va caracteriza și cea de a doua Sa venire. Faptele apostolilor 1:11 este foarte clar: „Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergînd la cer", au spus îngerii, cînd Isus S-a înălțat vizibil și trupește la cer. La revenirea Sa nu va fi vorba de un alt Isus, sau de un Isus duhovnicesc, sau de un Isus nevăzut. El va fi Același Isus care va reveni personal pe acest pămînt. Copiii lui Dumnezeu se bucură de aceasta, necredincioșii tremură. În ultima rugăciune din Biblie se spune: „Vino, Doamne Isuse!" (Ap.22:20).

De ce trebuie Isus Cristos să Se întoarcă pe pămînt? Isus revine ca să împlinească profețiile vechitestamentale despre un Mesia care domnește pe pămînt. Cînd Isus a trăit pe pămînt, mulți contemporani de-ai lui Isus au fost uimiți că El nu a luat puterea din mîinile romanilor și nu a înălțat o împărăție mesianică. Profeții au scris că El va domni din Ierusalim (Is.24:23), că El va smeri pe vrăjmașii lui Israel (Ps.47:4), că Israel va domni (Zah.8:23), că El va supune întregul pămînt autorității Sale (Ps.2:6-8; 110:1-3), și că va întemeia veșnic tronul Împărăției Lui (2.Sam.7:13). Cărturarii de pe vremea lui Isus nu au cu-

noscut că Vechiul Testament a profeţit două veniri ale lui Isus, nu numai una. Mai întîi, astfel este profeţit în Vechiul Testament, El va veni ca Rob al lui Dumnezeu care suferă şi care trebuie să moară pentru păcatele poporului Său. Mai tîrziu va veni El apoi ca Stăpînitor şi Împărat. Ucenicii s-au gîndit la această profeţie cînd L-au întrebat pe Isus cu puţină vreme înainte de înălţarea Lui la cer: „Doamne, în vremea aceasta ai de gînd să aşezi din nou Împărăţia lui Israel?" (Fap.1:6). Isus le-a răspuns că acest eveniment aparţine viitorului.

Adesea se contopesc în Biblie evenimente viitoare; aceasta este socotită ca „perspectivă profetică". Cînd se privesc din depărtare nişte vîrfuri de munte, se pare că ele sînt foarte aproape unul de altul. În acelaşi fel se crede că evenimente profeţite stau foarte aproape unul de altul. În Isaia 61:1-2 avem un exemplu din acesta. Acolo se pare că prima şi a doua venire a lui Isus cad împreună, fără ca să se ştie că aceste două evenimente sînt despărţite temporal unul de altul. Cînd Isus citeşte acest pasaj şi se întrerupe la un punct hotărîtor (cf.Lc.4:18-21), clarifică unde se vorbeşte pentru ultima oară despre prima venire şi unde se profeţeşte venirea a doua, care stă încă în viitor. De aceea, cînd e vorba de profeţie, trebuie să se studieze foarte atent Biblia. Nici nu este de mirare că există concepţii diferite printre credincioşi despre cronologia evenimentelor. În cele ce urmează vrem să ne ocupăm în primul rînd cu scopurile revenirii lui Isus. Scopul revenirii lui Isus constă înainte de toate în faptul că Domnul Îşi ia cu Sine Biserica Sa, că stăpîneşte pămîntul şi că face toate lucrurile noi.

Isus Cristos vine ca să-Şi ia Biserica la Sine

1. ÎNTOARCEREA LUI CRISTOS PENTRU BISERICĂ.

Printre mai mulţi termeni simbolici pentru Biserica lui Cristos, deci toţi cei care au fost născuţi din nou prin Duhul şi cred în Isus Cristos, este şi acela de Mireasă a lui Cristos (Ap. 21:9). Isus, Salvatorul nostru, este Marele Mire (Mt.9:15; 25:1-6). El va reveni să-Şi ia la Sine Mireasa, care este asemănată cu o fecioară curată (2.Cor.11:2). Este de la sine înţeles că Mireasa este adusă la Mirele ei în întregime - Biserica este o unitate indivizibilă, care include pe cei vii şi pe cei morţi în Cristos (1.Cor.15). De aceea va veni Isus, ca să-i răpească pe cei vii de

pe pămînt şi concomitent să învieze pe credincioşii morţi (1.Tes.4:14-17). Acest eveniment este adesea denumit ca „răpire" - credincioşii sînt răpiţi „în nori, ca să întîmpine pe Domnul" (1.Tes.4:17). Isus Cristos Se întoarce aici pe pămînt pentru copiii Săi, nu pentru toţi oamenii. Credincioşii sînt răpiţi de pe pămînt şi-L întîmpină pe Domnul în nori. Isus Însuşi nu Se va întoarce încă pe pămînt. Aceasta se va întîmpla „într-o clipă, într-o clipeală din ochi" (1.Cor.15:52). Credincioşii care trăiesc pe pămînt vor dispare brusc. Isus Cristos îi va primi (Io.14:1-3). Credincioşii vor dobîndi un trup nou şi slăvit, care corespunde cerului (2.Cor.5:1-4; Fil.3:21). În Vechiul Testament această răpire a credincioşilor în cer nu este învăţată; totuşi învierea din morţi era cunoscută. De aceea este socotită răpirea în Noul Testament ca taină (1.Cor.15:51).

2. SCAUNUL DE JUDECĂTOR AL LUI CRISTOS. După răpirea Bisericii urmează Scaunul de Judecător al lui Cristos (Lc.14:4; 1.Cor.4:5; 2.Tim.4:8; Ap.22:12). Este adevărat că mîntuirea prin sîngele lui Cristos izbăveşte pe toţi credincioşii de osînda păcatului (Rom.8:1; Io.5:24; Evr.10:17). Isus Cristos a ispăşit pentru aceste păcate; ele sînt plătite complet. Dar Scriptura învaţă clar că viaţa şi slujba noastră pentru Cristos vor fi evaluate (1.Cor.3:11-15). Această evaluare duce la răsplată veşnică sau la pierdere veşnică a răsplăţii. Această evaluare are loc înaintea scaunului de judecător al lui Cristos (2.Cor.5:10; Rom.14:10). Expresia „Scaun de Judecător" se referă la platforma ridicată care era obişnuită în judecăţi pe vremea lui Isus (Fap.18:16). Dumnezeu nu uită lucrarea pe care am făcut-o pentru El. De aceea Dumnezeu va împărţi răsplăţi („cununi") (1.Tes.2:19; Iac.1:12; 2.Tim.4:8; 1.Pet.5:4).

3. NUNTA MIELULUI. La multe popoare este obiceiul să se facă un ospăţ după cununie. Aşa va fi şi la Isus Cristos, Mirele ceresc, şi Mireasa Lui (Ap.19:7-9). Nunta are loc în cer, după ce sînt împărţite răsplăţile şi „Mireasa" a primit haine noi, care sînt faptele ei bune (Ap.19:8). Unii sînt de părere că nunta are loc de abia atunci cînd Biserica este iarăşi pe pămînt; se argumentează cu pildele care relatează despre asemenea sărbători (Mt.22:1-14; 25:1-13;Lc.14:16-24). Aici trebuie să spunem că nu ar trebui să sprijinim doctrina pe amănunte din pilde. Nunta este pregătită în primul rînd pentru Mireasa Mielului, chiar dacă pot fi invitaţi la sărbătoare şi alţii ca prieteni şi martori.

Isus Cristos vine ca să domnească pe pămînt

1. VREMEA NECAZULUI PE PĂMÎNT. Cuvîntul „necaz" are sensul de suferinţă, nelinişte şi nenorocire. Cei mai mulţi oameni, inclusiv creştinii, au trebuit deja să îndure destul necaz în viaţa lor. Dar va exista o vreme de necaz, de prigoană şi de catastrofe cum lumea încă nu a văzut, nici nu va mai vedea. Această vreme este descrisă in Biblie ca „necazul cel mare". Dacă această vreme nu ar fi scurtată, întreaga omenire ar fi nimicită (Mt.24:21-22; Mc.13:19-20; Ap.3:10; 7:14). Va urma o judecată mondială timp de şapte ani. Această vreme este împărţită în două perioade aproximativ de aceeaşi lungime.

Aceste jumătăţi sînt enumerate sub diverse denumiri: 42 luni (Ap.11:2; 13:5), 1260 de zile (Ap.11:3), o vreme şi vremi şi o jumătate de vreme sau 3 1/2 vremi (Dan.7:25; 12:27; Ap.12:14). În renumita profeţie a lui Daniel despre cele şaptezeci de săptămîni, acest timp este arătat cu o „săptămînă de ani" (o săptămînă corespunde la şapte ani) (Dan.9:24-27). Această profeţie, în ce priveşte primele 69 de săptămîni de ani, s-a împlinit deja; ea începe cu decretul de a zidi iarăşi Ierusalimul şi este socotită pînă în anul în care a murit Mesia (după numărătoarea evreiască o perioadă de 483 ani de cîte 360 zile). Şi în punctul central al ultimei săptămîni stă poporul Israel, „poporul lui Daniel". De aceea, această perioadă este denumită ca „vremea necazului lui Iacov" (Ier.30:7).

Atît în Vechiul cit şi în Noul Testament se arată tot mereu caracterul distrugător al acestei vremi. Pămîntul este pustiit (Is. 24:1,3,6,19-21; 26:20-21); soarele se întunecă şi luna se face ca sîngele (Ioel 3:4; Ap.6:12); există necaz, strîmtorare, pustiire, nimicire şi întunecime (Ţef.1:15); Israel este pedepsit de Dumnezeu din pricina idolatriei lui (Ţef.1:4); Dumnezeu va curăţi şi va salva pe poporul Său (Ţef.3:9-13) şi va pedepsi toate popoarele care se luptă împotriva lui Israel (Ţef.3:8; Obad.15-17; Ioel 4:16-17). Pedepsele judecăţii descrise în Apocalipsa prin pecete, trîmbiţe şi potire sînt îndreptate împotriva oamenilor care L-au respins pe Miel şi încearcă să scape de mînia lui Dumnezeu (Ap.6:15-17). În cele din urmă are loc marea bătălie de la Harmaghedon (Ap.16:16), la care iau parte şi Anticristul şi profetul mincinos, care au primit putere de la şarpe, diavolul (Ap.17:13; 13:1-18). Sistemul religios şi economic fals, cunoscut sub numele

codificat de „Babilon", este nimicit (Ap.17:18). Satana va fi activ în această perioadă şi va ataca înainte de toate pe Israel şi pe sfinţii lui Dumnezeu (Ap.12:12-17; 13:7). Judecata groaznică are la bază mînia lui Dumnezeu asupra unei lumi rele, care Îl refuză pe Fiul Său (Ap.6:16-19; 11:18; 14:10,19; 15:1-7). Sensul acestei perioade constă şi în faptul că se cere oamenilor din vremea aceasta să se pocăiască pentru ultima oară de păcatele lor. În primul rînd e vorba firește ca Israel să fie pregătit pentru venirea lui Mesia vizibilă de către toţi. Israel va recunoaşte acum că Isus Cristos a fost Acela pe care L-au respins şi L-au răstignit ei (Zah.12:10).

2. REVENIREA LUI CRISTOS CU BISERICA. Unde se află Biserica lui Isus în timpul perioadei descrisă mai sus? Mireasa a fost păzită de această vreme de judecată care a căzut peste întreg pămîntul (Ap.3:10). Dumnezeu nu Şi-a destinat Biserica pentru mînie (1.Tes:5:9), iar vremea necazului este ceasul mîniei lui Dumnezeu peste pămînt. Isus Cristos va reveni pe pămînt într-un mod vizibil şi spectaculos pe nori (Mt.24:26-30). Mireasa Lui, adică sfinţii lui Dumnezeu, Îl va urma (Jud.14; 1Tes. 3:13), precum şi îngerii lui Dumnezeu (2.Tes.1:7). El Se va întoarce pe pămînt în locul în care a părăsit pămîntul la înălţarea Lui la cer: pa muntele Măslinilor (Zah.14:4). Cine refuză Evanghelia, va fi judecat (2.Tes.1:8-9). Dumnezeu va învinge pe Anticrist (2.Tes.2:8). Fiara şi profetul mincinos vor fi aruncaţi în Adînc (Ap.19:20,21). Satana va fi legat în adînc pentru următoarea mie de ani (Ap.20:2,3). Israel va fi salvat (Rom.11:25-27; Fap.15:16; Zah.14:1-20; 12:7-9). Dumnezeu va judeca Neamurile; norma pe care o va folosi Dumnezeu este modul cum s-au purtat ei cu „fraţii lui Cristos" (Mt.25:31-46). O parte a omenirii va fi îndepărtată de pe pămînt (Lc.17:34-36), ca să fie adusă în faţa judecăţii. Isus spune că aceşti oameni vor ajunge într-un loc unde sînt vulturi (V.37). Martirii din necazul cel mare vor învia (Ap.20:4-5). Sfinţii din Vechiul Testament vor învia (Dan. 12:1,2).

3. ÎNĂLŢAREA ÎMPĂRĂŢIEI PĂMÎNTEŞTI. Împărăţia lui Dumnezeu, respectiv a lui Isus Cristos, există acolo unde stăpîneşte El şi este recunoscut ca Domnitor. Noi putem să devenim acum mădulare ale acestei împărăţii prin faptul că-L primim pe Isus Cristos ca Domn şi Mîntuitor şi-L recunoaştem ca Împărat de drept şi prin aceasta sîntem născuţi în familia lui

Dumnezeu (Io.3:3-5). În acest mod devenim mădulare ale Împărăției veșnice a lui Dumnezeu, peste care a domnit El deja din totdeauna (Ps.10:16; 29:10; Ier.10:10; Plîng.5:19). Dar vine timpul în care împărăția acestei lumi devine Împărăția lui Cristos, iar Isus Cristos domnește peste pămînt (Ap.11:15; Zah. 14:9). El va exercita pe pămînt, unde a fost odată refuzat, domnia Sa desăvîrșită. Această perioadă va dura 1000 de ani (Ap. 20:2-6). Această perioadă de 1000 de ani este adesea numită „mileniu", după expresia latinească pentru „1000 de ani". În Vechiul Testament găsim multe versete care descriu această perioadă și facem bine dacă înțelegem aceste pasaje în mod literal și nu simbolic astfel încît în final să nu mai aibă nici un sens. Următoarele stări vor fi înfăptuite pe pămînt: războaiele vor înceta și armele vor fi transformate în unelte agricole (Mi.4:3-4; Is.2:4); pămîntul va fi plin de cunoștința slavei Domnului ca fundul mării de apele care-l acopăr (Hab.2:14; Is.11:9); nu va mai fi suferință (Is.25:8); în toate locurile va domni permanent bucuria (Is.51:11; Ier:31:12); chiar și în lumea animală nu va mai fi violență (Is.65:25); un om de o sută de ani va trece drept tînăr (Is.65:20).

Isus Cristos este de drept Împăratul Iudeilor și va domni pe pămînt peste ei. Israel va ocupa țara promisă lui de la Nil pînă la Eufrat (Gen.15:18; Ez.36:28; 37:25-28) și va trăi sub stăpînirea Domnului lui ca popor sfînt. Israel va fi o binecuvîntare pentru popoare și va stăpîni asupra lor (Zah.8:13,22-23; Rom.11:12-15). Ierusalim va fi capitala lumii (Is.2:2-3; Ier.3:17). Popoarele lumii vor veni la Ierusalim ca să facă vizite de curtoazie lui Isus Cristos (Zah.14:16-21). Acesta va stăpîni Neamurile cu un toiag de fier, adică cu mare severitate (Ap.19:15). Domnia Lui va fi o domnie mondială. Celor drepți (neprihăniți) le va merge bine (Ps.72:7-11). Ierusalimul ceresc, care este legat cu Biserica, va pluti peste pămînt (Ap.21:1-2). Templul va fi iarăși clădit în Ierusalim (Ez.40:1-46,22). Întreaga creație va fi eliberată de stricăciunea produsă prin păcat și va fi minunată și frumoasă (Rom.8:19,21).

Isus Cristos va înnoi toate lucrurile

1. ULTIMA REVOLTĂ PE PĂMÎNT ȘI JUDECATA. Este greu de înțeles cum ar putea să mai ia naștere încă o dată păcat

şi revoltă în inimile oamenilor în condiţiile ideale ale împărăţiei de 1000 de ani descrisă mai sus. Totuşi Dumnezeu va dovedi încă o dată că inima omului este înşelătoare şi stricată (Ier.17: 9). Dumnezeu va îngădui ca oamenii care s-au născut în timpul împărăţiei de 1000 de ani şi care nu şi-au supus inima lui Isus Cristos, Împăratul, să se abată de la El. Duşmanul de moarte al lui Dumnezeu va fi dezlegat pentru o anumită vreme. El va ajuta pe aceşti oameni necredincioşi. Ce se întîmplă apoi, citim în Apocalipsa 20:7-10: „Cînd se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat şi va ieşi din temniţa lui, ca să înşele Neamurile care sînt în cele patru colţuri ale pămîntului, pe Gog şi pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării. Şi ei s-au suit pe faţa pămîntului şi au înconjurat tabăra sfinţilor şi cetatea preaiubită. Dar din cer s-a pogorît un foc care i-a mistuit. Şi diavolul, care-i înşela, a fost aruncat în iazul de foc şi de pucioasă, unde este fiara şi proorocul mincinos. Şi vor fi munciţi zi şi noapte în vecii vecilor". Acest eveniment groaznic arată că Dumnezeu va judeca în cele din urmă pe cei răi, că nu vor fi toţi salvaţi şi că nu va înceta niciodată pedeapsa veşnică.

2. JUDECATA ÎNAINTEA MARELUI TRON ALB. Oamenii nenăscuţi din nou ajung îndată după moartea lor într-un loc de chin (Lc.16:22-24), după cum şi cei neprihăniţi ajung imediat după moartea lor în prezenţa Domnului (2.Cor.5:6-8). Soarta noastră veşnică depinde de ceea ce am făcut cu Isus Cristos şi cu Evanghelia (Io.3:18). Cei neprihăniţi nu vor fi osîndiţi din pricina păcatelor lor (Io.5:24). Cei răi vin după moarte la judecată (Evr.9:27). Această judecată este descrisă în Apocalipsa 20:11-15 şi are loc după ultima revoltă de pe pămînt. Cei al căror nume nu va fi găsit în Cartea Vieţii sînt citaţi înaintea „marelui tron alb" ca să fie judecaţi de Dumnezeu. Toate păcatele pe care le-au comis de la naştere pînă la moarte şi care sînt scrise în cărţile lui Dumnezeu le vor fi puse înaintea ochilor. Apoi aceşti oameni vor fi aruncaţi în iazul de foc; aceasta se numeşte în Biblie „moartea a doua". Aceasta ar trebui să-l facă să tremure pe oricine nu este creştin.

3. STAREA VEŞNICĂ. Sfînta Scriptură nu zugrăveşte numai această stare tristă pe care tocmai am amintit-o, ci vorbeşte acum şi de un nou cer şi un nou pămînt (Ap.21:1; 2.Pet.3:13; Is.65:17; 66:22). Pămîntul, aşa cum îl cunoaştem noi, va trece

împreună cu resturile (urmele) păcatului (Mt.24:35;Evr.1:10-12). Cristos va supune totul Tatălui (1.Cor.15:24-2[illegible] În această Împărăție veșnică a lui Dumnezeu va domni pentru totdeauna neprihănirea. Dumnezeu a făgăduit lui Israel că va dăinui veșnic ca popor și că va locui în țara lui. Aceasta necesită pentru împlinire un pământ veșnic. (Promisiunile care se referă la Biserica lui Isus vorbesc despre cer). Pasajul din Apocalipsa 21:9-22:7 este controversat; nu se spune clar dacă aceste versete descriu Ierusalimul ceresc în timpul împărăției de 1000 de ani sau în starea veșnică. Un lucru este clar: starea care este descrisă acolo nu va înceta niciodată. Dumnezeu va locui în mijlocul poporului Său. Deși frumusețea acestei stări este zugrăvită cu cuvinte omenești, splendoarea ei va întrece evident toate închipuirile omenești. Aici, în Noul Ierusalim, Dumnezeu va locui în mijlocul poporului Său.

Concluzie

Oricine care crede în Isus Cristos ar trebui să-și ducă viața sa scurtă de pe pământ în lumina realităților perspectivei veșnice subliniate mai sus. Este un semn de necredință cînd trăim numai pentru aici și acum și nu pentru Cristos și pentru valorile veșniciei. De aceea revenirea lui Isus Cristos este ținută înaintea credincioșilor tot mereu ca îmbold de a trăi sfînt (Tit 2: 12-13; Iuda 20-21). Creștinii au fost îndemnați de la început să aștepte revenirea lui Isus Cristos, ca ceva ce putea surveni în orice clipă (1.Cor1:7; Fil.3:20; 4:5; 1.Tes.1:10; 5:6; Iac.5:8; 2.Tim. 4:8; 1.Io.2:28; Ap.3:3). În ultima rugăciune a Bibliei, Domnul Isus este rugat să revină curînd (Ap.22:20). Isus a pus odată întrebarea: „Dar cînd va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?" (Lc.18:8). Te va găsi El trăind viața la care te-a chemat și așteptînd cu nerăbdare revenirea Lui?

GHID DE STUDIU LA LECȚIA 13

Revenirea lui Isus Cristos

1. Prima venire a lui Isus se referă la cei 33 de ani în care a trăit și a umblat pe acest pământ. „A doua venire" a lui Isus se referă la revenirea Sa. În Sfînta Scriptură aceste două evenimente sînt adesea văzute împreună. Fă deosebire între aceste evenimente în următoarele pasaje.

Psalm 34:15-16;
Isaia 9:6-7;
Isaia 52:14-15;
Isaia 61:1-2;
Mica 5:1-3;
Zaharia 9:9-11;
Luca 1:31-33;
Evrei 9:26,28

2. Care este unul din motivele pentru care Isus S-a înălțat la cer? (Io.14:2)? Ce dublă promisiune a făcut Isus (V.3)?

3. În 1.Tesaloniceni 4:13-18 este descrisă revenirea lui Isus pentru cei credincioși. Citează în ordine cronologică evenimentele care vor avea atunci loc.

4. În ce măsură se pot compara „zilele lui Noe" cu evenimentele care stau în legătură cu revenirea lui Isus împreună cu sfinții Săi? Compară Mt.24:37-39 cu Gen.6:12-13.

5. Compară atitudinea credincioșilor referitoare la revenirea lui Isus cu atitudinea batjocoritorilor (Tit 2:12-13; 2.Pet.3:3-4). Cum se comportă astăzi oamenii?

6. De ce trebuie să tînjească un creștin după revenirea lui Isus Cristos (2.Timotei 4:6-8)? De ce este aceasta un imbold de a trăi sfînt?

7. După ce Isus Cristos a revenit pentru Biserica Sa, înaintea scaunului de Judecător al lui Cristos are loc judecata cu răsplăți. În 2.Corinteni 5:9-10 Pavel folosește același eveniment de asemenea ca îndemn pentru o viață evlavioasă. Cum o face el?

8. În 1.Corinteni 3:11-15 este descrisă în continuare această judecată cu răsplăți în fața scaunului de judecător al lui Cristos.

Ce este judecat aici (V.13)?
Care sînt cele două posibilități înfățișate (V.14-15)?
Înseamnă aceasta că un creștin ar putea fi pierdut (V.15b)?

9. Cum ar trebui să se pregătească un copil al lui Dumnezeu după următoarele versete pentru revenirea lui Isus Cristos?

1.Ioan 3:2-3;

1.Tesaloniceni 1:10;

Luca 12:37;

1.Corinteni 15:58

10. Descrie pe scurt ceea ce ai vrea să schimbi în viața ta de creștin referitor la revenirea lui Isus Cristos și în vederea judecății dinaintea Scaunului de Judecător al lui Cristos.

ANEXA A

Descrierea darurilor Duhului

Următoarele definiții ne vor ajuta să înțelegem mai bine unde ne avem sarcinile în Trupul lui Cristos. Pentru o mai bună privire generală vom folosi subîmpărțirea în daruri de vorbire, de slujire și daruri-semne, deși Biblia nu o face în mod expres.

Darurile de vorbire

1. APOSTOLIA (grec. apostole, apostolos). „Apostol" înseamnă „trimis", un mesager sau delegat trimis cu o anumită misiune. Cuvîntul conține gîndul de a avea misiune ca ambasador. Un ambasador este mai mult decît un mesager, iar accentul stă aici pe misiunea lui. Cuvîntul este întrebuințat în Noul Testament în cel puțin șase moduri diferite: (1) Isus este numit Apostol (Evr.3:1). (2) Cei doisprezece ucenici sînt numiți cei doisprezece apostoli (Ap.21:14). (3) O grupă mai mare de ucenici ai lui Isus care L-au văzut după înviere și au primit o însărcinare de la El, sînt numiți apostoli (1.Cor.15:7). (4) Au existat apostoli mincinoși (Ap.2:2). (5) Un delegat sau trimis căruia biserica i-a încredințat o anumită sarcină este numit apostol (Fil.2:25). (6) Alte persoane, cărora Duhul Sfînt le-a încredințat sarcini de pionier, sînt numiți apostoli (Fap.13:2; 14:4,14). Nu este chiar clar cum a fost delimitată acum exact această noțiune. Timotei și Sila (cf.1.Tes.2:6 cu Fap.15:40; 16:1-3; 17:2; 1.Tes.1:1), Barnaba (Fap.14:4,14) și Andronic și Iunia (Rom.16:7) sînt numiți apostoli; dar Tit și Apolo nu sînt denumiți astfel, poate pentru că li s-au încredințat alte sarcini.

Învățătura pe care o învață biserica romano-catolică despre succesiunea apostolică implică faptul că prin procesul continuat neîntrerupt prin istorie de „ordinare" (consacrare) există și astăzi apostoli. Această învățătură nu este totuși conținută în Scriptură. Astăzi nu mai trăiesc apostoli în sensul de bărbați care au fost însărcinați personal de Domnul înviat de a merge în toată lumea și de a predica Evanghelia. Dar darul apostoliei are un al doilea înțeles. Acesta se referă la indivizi pe care Duhul Sfînt i-a însărcinat cu lucru de pionierat într-o anumită

grupă de oameni. În acest sens William Carey a fost un apostol pentru India, Adoniram Judson pentru Burma, sau Hudson Taylor pentru China continentală. Darul apostoliei conține mai mult decît a fi numai un evanghelist sau un trimis. Un apostol este un ambasador al Domnului cu o măsură extraordinară de autoritate și responsabilitate.

2. PROFEȚIA. (prophetaia, prophetes, propheteuo). Ea este darul după care trebuie să se năzuiască cel mai mult în biserică, căci „cine proorocește vorbește oamenilor spre zidire, sfătuire și mîngăiere" (1.Cor.14:3). Descoperirea biblică se sfîrșește cu o avertizare în Apocalipsa 22 pentru oricine care ar vrea să adauge ceva Scripturii. În sensul acesta din secolul întîi nu au mai existat profeți. Dar cuvîntul „a profeți" înseamnă și a „spune înainte" Cuvîntul lui Dumnezeu și astfel în acest sens se înțelege și astăzi darul profeției la bărbați care predică și aplică Cuvîntul lui Dumnezeu cu autoritate. Pătrunderea profetică dă posibilitate cuiva să pună degetul pe păcatul cuiva, cum au făcut Ioan Botezătorul și Petru în Fapte 5. Ea împuternicește pe cineva să aplice un anumit adevăr din Scriptură la o situație concretă.

3. Un EVANGHELIST (euangelistes, euangelizo) are darul de a anunța eficient Vestea Bună, astfel că drept urmare oamenii se convertesc.

4. Darul de PĂSTOR (poimen, poimaino) înseamnă pur și simplu să ocrotească și să ducă la pășune turma lui Dumnezeu (1.Pet.5:2; Io.21:16). Isus Se numește pe Sine Însuși Păstorul cel bun. Darul de păstor cuprinde călăuzirea turmei, ajutarea ei să se hrănească cu Cuvîntul lui Dumnezeu și ferirea ei de lupi și de Satana care dă tîrcoale ca un leu care răcnește. Pavel a îmbărbătat pe prezbiterii din Efes să „păstorească Biserica lui Dumnezeu" (Ap.20:28). Un pastor trebuie să știe cum să umble cu Cuvîntul lui Dumnezeu ca să poată sluji oilor.

5. ÎNVĂȚĂTURĂ (didache, didaskalia, didaskalos, didasko) e capacitatea de a instrui pe cineva eficace și sistematic (Rom. 12:7). Un învățător poate explica și tălmăci învățătura Scripturii și are și o bună cunoaștere a faptelor relatate în Biblie și a raportului dintre ele.

6. ÎMBĂRBĂTARE (paraklesis, parakaleo) (Rom.12:8) este tradus și cu „îndemnare" (Fil.2:1), „îndemn" (Fap.13:5), „mîngăiere" (Rom.15:4,5; 1.Cor.14:3).

Isus a folosit un cuvînt derivat din aceeaşi rădăcină (parakletos) ca să descrie slujba Duhului Sfînt (Io.14:16,26; 15:26; 16:7; cf. şi 1.Io.2:1). Cuvîntul înseamnă „cineva chemat să ajute, să îmbărbăteze, să mîngîie, la care se poate adresa cineva, care ne reprezintă interesele".

7. CUVÎNTUL ÎNŢELEPCIUNII (logos sophias) înseamnă de fapt „vorbire înţeleaptă" (1.Cor.12:8). El are de a face cu capacitatea de a da sfaturi divine şi o bună capacitate de apreciere a problemelor cu care este confruntat un creştin. Este înţelepciunea pe care o dă Dumnezeu acelora care sînt aproape de El, ca de ex. la Solomon şi înţelepciunea practică a lui Ştefan (Fap. 6:3). Este felul de înţelepciune pe care-l găsim în Cartea Proverbelor.

8. CUVÎNT DE CUNOŞTINŢĂ (gnosis) implică cunoaşterea lucrurilor intime ale Domnului (1.Cor.12:8). Pavel a folosit termenul pentru aceia care au arătat o neobişnuită pătrundere în căile Domnului. Pavel a folosit acelaşi cuvînt în Filipeni 3:8 unde spune că a socotit totul ca o pierdere „faţă de preţul nespus de mare al cunoaşterii lui Cristos Isus".

Darurile de slujire

1. AJUTORĂRI (antilempseiz) are înţelesul de a sprijini pe cineva (1.Cor.12:28). Verbul cu acelaşi sens (antilambanomai) este folosit în Fapte 20:35 unde este vorba despre sprijinirea celor slabi. Darul ajutorărilor este înrudit şi cu slujirea la mese (Fap.6:2). Ioan Marcu a fost luat ca „ajutor" de către Pavel şi Barnaba în prima lor călătorie misionară (Fap.13:5). Alte exemple sînt Timotei şi Erast (Fap.19:22).

2. OSPITALITATE (philoxenia, philoxenos) înseamnă literal „dragoste de străini" (Rom.12:13; Evr.3:2; Tit.1:8; 1.Pet.4:9). Ospitalitatea a fost foarte preţuită la primii creştini. Ospitalitate înseamnă să fii gata de primire a străinilor şi a tuturor copiilor lui Dumnezeu, nu numai a propriilor prieteni (Mt.5:46,47).

3. DĂRNICIE (metadidomi) conţine gîndul de a împărţi ceva cu cineva. Toţi creştinii trebuie să dea, dar unii au în mod deosebit darul dărniciei. Romani 12:8 arată că dărnicia trebuie să se facă „cu inimă largă", „fără motive false", „generos cu bucurie", „mărinimos, cu generozitate". Acestea sînt toate traduceri ale acestei expresii în diferite versiuni ale Bibliei. Barnaba

nu avea numai darul îmbărbătării (al mîngăierii, vezi mai sus), ci şi al dărniciei (Fap.4:34-37).

4. CONDUCERE sau cîrmuire. Pentru acest dar se folosesc trei cuvinte:

- proistemi (Rom.12:8; 1.Tes.5:12; 1.Tim.3:4,5,12; 5:17). Aceasta înseamnă „a conduce şedinţa, a prezida, a sta înainte".

- kyberneseiz (1.Cor.12:28). Cuvîntul conţine gîndul căpitanului de navă, al cîrmaciului. (cf. kybernetes în Fap.27:11; Ap. 18:17).

- hegoumenos (Lc.22:26; Fat.15:22; Evr.13:7,17,24). Cuvîntul înseamnă „a merge în frunte, a conduce, a avea autoritate".

Pavel spune că „cine cîrmuieşte s-o facă" cu rîvnă (Rom. 12:8). Gîndul este acela al unui conducător care este în stare, prin harul lui Dumnezeu să organizeze şi să conducă oamenii.

5. MILOSTENII (eleeo). Romani 12:8 spune: „Cine face milostenie s-o facă cu bucurie". Cuvîntul poate fi tradus şi cu „a se îndura de cineva" sau „a arăta o favoare nemeritată". Dorca este un exemplu pentru cineva care are acest dar, căci ea „făcea o mulţime de fapte bune şi milostenii" (Fap.9:36,39). Cineva trebuie să aibă capacitatea de a simţi cu cineva în suferinţă şi în nevoie şi trebuie s-o facă şi cu bucurie.

6. CREDINŢĂ (pistis) înseamnă „convingere puternică". Obiectul credinţei este Dumnezeu. Este o încredere simplă, copilărească în El. Credinţa este încrederea în Dumnezeu că El ne va asculta rugăciunile. O asemenea credinţă este un imbold pentru alţii. Exemple sînt Ştefan (Fap.6:8) şi Barnaba (Fap.11: 23,24).

7. DEOSEBIREA DUHURILOR (diakriseis) înseamnă „a recunoaşte o deosebire, a deosebi, a judeca, a aprecia". Cel mai dramatic caz în această privinţă îl avem la Petru cu Anania şi Safira (Fap.5:1-10). Darul deosebirii duhurilor este capacitatea de a putea deosebi între ceea ce este adevăr şi de la Duhul Sfînt de ceea ce este minciună şi de la Satana. Pavel a exercitat acest dar în Fapte 13:10,11. Deosebirea se poate referi atît la învăţătură cît şi la viaţa practică. Acest dar are de a face înainte de toate cu învăţături care vin de la Satana şi nu de la Duhul Sfînt. Atît persoane cît şi o învăţătură pot fi obiectele care trebuie să fie deosebite.

Darurile-semne

1. MINUNI. În legătură cu aceasta sînt folosite trei cuvinte. Unul, dynameis, înseamnă „fapte puternice", altul, terata, înseamnă „minuni", iar al treilea, semeia, înseamnă „semne". Toate trei expresiile se găsesc împreună în Fapte 2:22 (despre Domnul Isus); 2.Corinteni 2:12 (despre apostolul Pavel); Evrei 2:4 (despre apostoli în general) - dar şi în 2.Tesaloniceni 2:9 (despre Anticrist)! Isus a făcut în mod repetat asemenea minuni. Scriptura relatează concret despre 35 de minuni pe care le-a făcut El şi face aluzie la sute altele. Apostolul Pavel a făcut fapte puternice, care au ajutat la confirmarea autenticităţii apostoliei lui. Văzut la modul general, se pare că minunile sau semnele au o anumită misiune la începutul unei lucrări, mai ales printre păgîni; dar pentru că ele pot fi imitate de Satana (2.Tes.2:9), pot în cele din urmă să producă un efect contrar sau să abată de la înţelesul iniţial. Există o deosebire între darul facerii de minuni şi minunata lucrare a lui Dumnezeu în viaţa noastră sau prin împrejurări.

2. VINDECĂRI (iamata). Petru avea darul vindecărilor (Fap.3:6-8; 5:15,16; 9:32-41). Nu orice persoană bolnavă a fost vindecată; Pavel însuşi a fost bolnav (ca şi Timotei) şi nu a fost vindecat. La fel ca şi facerea minunilor, acest dar pare să predomine înainte de toate la începutul Faptelor apostolilor. Totuşi Dumnezeu poate vindeca şi azi pe oameni într-un chip minunat. Prezbiterii se pot ruga pentru cei care sînt bolnavi, cum este scris în Iacov 5.

3. VORBIREA ÎN LIMBI ŞI TĂLMĂCIREA LIMBILOR (glossai; hermeneia). Limbi înseamnă limbi străine. Vorbirea supranaturală în limbi străine pentru vestirea Evangheliei o găsim în Fapte 2. Atunci este vorbirea în limbi autentică şi de la Duhul Sfînt cînd cineva prin Duhul Sfînt poate tălmăci ceea ce s-a zis (1.Cor.14). Marea majoritate dintre aşa-numitele vorbiri în limbi actuale sînt deja eliminate prin aceasta. Un dar care este de la Duhul Sfînt ar trebui să slujească altora.

Mai trebuie spus un cuvînt despre darul vorbirii în limbi, deoarece mulţi credincioşi îl impun altora ca fiind indispensabil pentru o viaţă în putere şi sfinţenie. Susţinătorii vorbirii în limbi cred că ea este semnul exterior al botezului cu Duhul Sfînt care urmează chipurile de abia după convertire. Indiferent

dacă mai are astăzi cineva darul autentic al vorbirii în limbi sau nu - el totuşi nu este prin aceasta în nici un caz mai însemnat decît celelalte daruri care se află în aceeaşi listă. El este unul dintre multe. Nu pe toate pot sau trebuie să le aibă cineva (1.Cor. 12:30; 14:19-24). El nu este cel mai important dar. Exercitarea lui trebuie reglementată pe baza Scripturii (1.Cor.14: 27-34). Unii încearcă să evite această reglementare învăţînd că există diferite feluri de vorbire în limbi (semne pentru necredincioşi sau în adunare spre deosebire de vorbirea în limbi privată sau ziditoare). Totuşi această deosebire nu este făcută clar în Scriptură.

Cum ar trebui să se poarte cineva cu cei care vor să impună altora vorbirea în limbi? Nu încerca să dovedeşti că limbile au încetat sau că vorbirea în limbi actuală este de la diavolul. Nu micşora însemnătatea vorbirii în limbi şi nu împiedica vorbirea în limbi (1.Cor.14:39). Nu discuta cu ei despre amănuntele experienţei lor. Lămureşte mai degrabă pe baza Scripturii următoarele principii:

a) Nici un pasaj din Scriptură nu spune clar şi categoric că vorbirea în limbi este semnul botezului cu Duhul Sfînt.

b) „Botez", „plinătate", „pecetluire" şi „ungere" cu Duhul Sfînt nu sînt noţiuni identice.

c) Nici un pasaj nu spune în mod expres că limbile sînt „vorbirea Duhului", „vorbirea rugăciunii" sau „vorbirea cerului".

d) Limbile nu au eliberat pe Corinteni de duh lumesc, carnal („pruncie") şi de păcate mari, şi nici astăzi nu au mai mult succes în aceasta.

e) Limbile nu au venit în Fapte pentru că unii le-au căutat. Dumnezeu a acordat acest semn anumitor grupări într-un mod public, şi anume la iniţiativa Lui, şi nu a lor.

f) Limbilor nu li se acordă în Scriptură atîta importanţă, ca şi cum ar fi cheia pentru o viaţă de biruinţă.

g) Limbile au survenit adesea în Scriptură în mod concomitent cu alte evenimente, dar n-ar trebui confundate cu acestea.

h) Nici un pasaj biblic nu ne învaţă cum să se vorbească în limbi. Nimeni n-ar trebui să înveţe pe altul („să antreneze") modul cum poate obţine acest dar - sau oricare altul.

ANEXA B

„Nu ca să fie slujit"

de J.H.Horsburgh

„Căci Fiul omului n-a venit ca să I se slujească, ci El să slujească, şi să-Şi dea viaţa ca preţ de răscumpărare pentru mulţi" (Mc.10:45)

Aici ni se împărtăşeşte ceva măreţ despre Fiul omului. Cel care vorbeşte este Domnul nostru Însuşi. Ca în toate celelalte lucruri ne-a lăsat şi aici un exemplu pe care noi ar trebui să-l urmăm călcînd pe urmele picioarelor Lui. Incidentul care a provocat aceste cuvinte este de fapt foarte trist. Doi dintre ucenicii Lui, Iacov şi Ioan, au vrut bucuros să fie slujiţi: lor ar fi trebuit să le fie date locurile dintîi în slava Sa (Mc.10:35-37). Cînd au auzit aceasta, ceilalţi ucenici s-au mîniat foarte tare, căci ei vroiau să fie slujiţi, prin faptul că ei înşişi ar fi vrut să capete primele locuri. Totuşi Domnul a scos din rău un bine. El a folosit ocazia, pentru a aminti ucenicilor Lui că ei nu erau din lume şi că caracteristica lor trebuia să fie smerenia şi starea de pregătire pentru slujire.

„Isus i-a chemat la El" (Mc.10:42). Să observăm procedeul Său blînd şi mila Lui. El le povestise celor doisprezece despre Sine Însuşi - despre trădarea îngrozitoare, despre suferinţele grele, despre insultele şi despre moartea ruşinoasă care Îl aştepta în Ierusalim (Mc.10:32-34). Să fi trezit aceasta interesul inimii lor? Nu, ei păreau incapabili să se gîndească la El. Ei au început să se certe care să fie cel mai mare dintre ei. Să ne imaginăm feţele lor înroşite, gesturile sălbatice şi şi vocile mînioase! „Isus i-a chemat la El" - şi a potolit furtuna. Stăpînii pămînteşti, aşa le spune El, stăpînesc peste alţii. „Dar între voi să nu fie aşa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; şi oricare va vrea să fie cel dintîi între voi, să fie robul tuturor. Căci Fiul omului N-A VENIT SĂ I SE SLUJEASCĂ, ci El să slujească, şi să-Şi dea viaţa ca preţ de răscumpărare pentru mulţi" (Mc.10:42-45). Cu alte cuvinte: „Amintiţi-vă că sînteţi ucenicii Mei. Ucenicul trebuie să fie ca Învăţătorul lui".

În mod clar este aici un cuvînt care ne priveşte pe noi toţi,

dacă sîntem ucenicii lui Isus. Ni se spune ceva despre felul de a gîndi, despre atitudinea pe care trebuie să o avem şi despre felul cum trebuie să arate viaţa noastră astăzi şi în fiecare zi.

Acest cuvînt ne spune că Fiul omului a venit ca să slujească. Aceasta este o temă măreaţă. El nu a slujit doar ocazional unora sau multora, ci El a venit ca să slujească. Acesta a fost scopul Lui.

Dar acest pasaj minunat ne mai spune ceva despre Fiul omului. El a venit „NU SĂ I SE SLUJEASCĂ".

Sîntem înclinaţi să lăsăm aceasta la o parte, să o uităm sau să trecem peste ea fără să o observăm. Ca şi Fiul omului trebuie să vină ucenicii lui Isus ca să slujească. Da, ca Fiul omului trebuie să vină ucenicii lui Isus „NU SĂ LI SE SLUJEASCĂ".

Ca mărturie personală, aş vrea să spun următoarele: În „du-te-vino"-ul vieţii zilnice există puţine versete care să mă cerceteze aşa ca acestea. Ele mă dovedesc vinovat, mă mustră şi mă osîndesc. Ele mă lovesc totdeauna în inimă. Dar ca nici un alt verset, mă încurajează şi mă liniştesc, mă întăresc, mă mîngăie şi mă ajută!

Această dorinţă de a fi slujit este la începutul neînţelegerilor din camera copiilor, a certurilor din şcoală şi între adulţi şi a războiului între popoare. Şi vai, nu numai în lume predomină acest duh, ci şi în Biserică. Ca şi creştini nu recunoaştem în mod potrivit - poate nu recunoaştem deloc - cît păcat şi eşec, cîtă supărare şi nemulţumire, cîtă ofensare şi iritare, cîtă discordie şi nefericire vin în viaţa noastră din DORINŢA DE A NI SE SLUJI, în loc să nu fim slujiţi. Nu sîntem adesea morocănoşi, răscoliţi, jigniţi, mînioşi? Uneori arătăm aceasta printr-o izbucnire nebunească, uneori ne înfrînăm, dar sentimentul respingător e totuşi prezent! Şi de ce? Foarte probabil pentru că am vrut să fim slujiţi şi am fost dezamăgiţi. Este o realitate că vrem neîncetat să fim slujiţi, fie prin alţi oameni, fie prin împrejurări, prin succes (probabil că îl numeşti „noroc"), prin vreme, prin altceva. A fi servit este totuşi ceva atît de natural, de necesar, de potrivit! Sîntem educaţi să aşteptăm aceasta. Şi dacă dorinţele noastre sînt zădărnicite, cum se întîmplă adesea, sîntem înclinaţi să devenim iritaţi, indispuşi sau nervoşi, şi sfîrşim prin a ne indispune pe noi înşine şi pe alţii.

Cum ar fi cu totul altfel dacă noi, ca şi Fiul omului, am veni totdeauna NU CA SĂ NI SE SLUJEASCĂ. Iată cîteva exemple:

Eşti nebăgat în seamă?

Eşti nebăgat în seamă, neglijat, dat la o parte. Şeful sau subordonatul tău nu-ţi arată preţuirea care trebuie. Sau vecinul tău nu se poartă cu tine cu respect, cum ar fi potrivit cu poziţia ta, cu aptitudinile tale, cu caracterul tău. Tu o simţi foarte bine; şi de fapt eşti consternat de asta. De ce? Oare pentru că ai venit ca să slujeşti şi ai fost lipsit de acest privilegiu? Nu, cu totul greşit. Nu, ci pentru că sentimentele, drepturile, darurile, poziţia, prestigiul şi demnitatea ta nu au fost recunoscute. Tu nu ai fost slujit. Şi tu ai venit ca să fii slujit. De aici iritarea!

Eşti invidios?

Gîndeşte-te acum la ce este cel mai rău, la invidie. Altcineva este lăudat sau preferat. Un altul face mai bine ca tine. Un altul are mai mult succes ca tine. Cinstea, aplauzele, banii, popularitatea, lauda se duc spre el. Tu le vroiai pentru tine. *Tu* ai venit ca să fii slujit. Şi pentru că el a fost slujit şi nu tu, eşti invidios!

Nu eşti luat în considerare

„Dar n-a fost drept", spui tu, „cum a ajuns el să *nu* mă ia în considerare, să mă trimită aşa la plimbare, să mă trateze în felul acesta? Şi a fost foarte nedrept ca să prefere pe oricine altcineva". Aceasta poate fi perfect adevărat, şi nu vrem să scuzăm comportarea greşită şi nedreptatea. Dar tu eşti un ucenic al lui Isus (şi numai unora ca aceştia le vorbesc eu), şi te întreb: Dacă ai fi venit ca Învăţătorul tău, *nu ca să fii slujit,* ci ca să slujeşti, te-ai fi simţit atunci tot aşa de rănit, de mînios şi de invidios? Problema este că ai venit ca să fii slujit.

Nu eşti lăudat

Ai fost drăguţ cu cineva. I-ai făcut un serviciu. Te-a costat ceva să-l faci. Bineînţeles că ai aşteptat să ţi se recunoască bunătatea. Şi nu acesta a fost cazul, cel puţin nu în măsura în care te-ai aşteptat. Te gîndeai că o să ţi se mulţumească foarte mult şi totuşi s-a vorbit prea puţin despre aceasta. Şi acum prietenul tău a primit-o cu răceală. Eşti supărat. Îţi doreşti să nu-l fi aju-

tat. Şi în pripeala ta aproape că ai vrea să spui că nu vei mai face niciodată nimănui vreun serviciu sau o plăcere! Oare de ce? Tu ai slujit pe cineva, tu ai ajutat pe cineva care avea nevoie. Da, dar tu *nu ai fost slujit*. Tu vroiai să fii socotit ca foarte drăguţ şi generos. Asta înseamnă că tu vroiai să fii slujit de alţii prin laudă, mulţumire şi poate şi printr-un pic de linguşeală. Dacă venim să fim slujiţi, trebuie uneori să ne aşteptăm la şocuri sufleteşti serioase!

Nu eşti întrebat

Tu ai un gust extraordinar, un discernământ bun şi o minte sănătoasă. Şi acum sfatul tău a fost disprețuit, poate că nici n-ai fost întrebat, şi asta într-o chestiune în care te socoteşti o autoritate. Nu poţi să înţelegi asta. Asta nu-ţi place. Eşti supărat şi echilibrul tău interior este tulburat. Ce s-a întîmplat? Ai venit ca să slujeşti prietenului tău, iar dacă el nu ţi-a ascultat sfatul, a dat de greutăţi serioase? Nicidecum. După cum se vede, a ieşit la capăt şi fără sfatul tău. Aici stă problema: *Tu* nu ai fost recunoscut. Ei nu s-au folosit de bunul tău renume de „autoritate" într-o chestiune de gust şi de apreciere. Tu nu ai venit ca să slujeşti, ci ca să fii slujit. Şi ai fost dezamăgit!

Eşti un vorbitor public?

S-a anunţat că într-o anume ocazie vei vorbi. S-au adunat mai mulţi ascultători, şi tu ai constatat cu satisfacţie că era prezent şi domnul X, un creştin cunoscut şi influent. Ai tratat o temă importantă, şi elocvenţa ta a fost extraordinară. La sfîrşit ai fost foarte mulţumit cu tine însuţi, şi te-ai aşteptat desigur ca domnul X să vină în faţă şi să-ţi mulţumească călduros „pentru un mesaj aşa de potrivit, de interesant şi de emoţionant". Dar domnul X a părăsit tăcut sala, fără vreun cuvînt! Ce distrus ai fost! Toată bucuria pe care ai simţit-o s-a stins ca o lumînare înăbuşită! Cum a fost asta? Aveai posibilitatea de a sluji unui număr de oameni. Dar tu n-ai venit numai pentru aceasta. În lăuntrul inimii tale vroiai să-ţi slujească această vorbire. Este problema cunoscută. *Tu ai venit ca să fii slujit.*

Despre munca ta

Tu eşti un meseriaş sau un om de afaceri. O scoţi bine la capăt. Ai îndeajuns pentru toate nevoile tale. Dar ţi-ai propus ceva mare. Şi succesul tău nu corespunde aşteptărilor tale. Aceasta îţi împovărează sufletul. Zilnic te inervează. Te simţi mereu abătut. Care este acum cu adevărat cauza? Oare din pricină că ai venit ca să slujeşti, şi acum eşti dezamăgit, pentru că nu ai putut sluji în măsura în care ai sperat? Nu, nu este aceasta. Dar tu vrei să-ţi placi ţie însuţi tot mai mult; ai fi vrut ca spectacolul să fie mai mare; lumea să se gîndească mai mult la tine; tu năzuieşti după bogăţie. Şi căutarea ta după aceste lucruri nu te-a satisfăcut. *Tu nu ai fost slujit.*

Jocuri

Chiar şi timpul tău liber e tulburat de acest fel de a gîndi - venit-ca-să-fiu-slujit. Ai luat parte la o alergare, la o întrecere sau la un joc. Ai pierdut; ai fost bătut. Cît de groaznic te-ai simţit! Pînă azi te urmăreşte acest sentiment.

Un concurent de la Universitatea Cambridge a cîştigat o alergare în trei ani consecutivi. Dacă ar fi cîştigat şi a patra oară, ar fi fost un record. Şi era de aşteptat că va cîştiga. Dar a pierdut! Mi s-a relatat că săptămîni la rînd nu a mai zîmbit. El intenţionase ca această cursă de alergare să slujească familiei lui. Vroia ca oamenii să arate spre el şi să spună: „El a reuşit ceea ce n-a putut nimeni altcineva". Şi pentru că nu a fost slujit, a fost distrus. „Dar", răspunzi tu, „în timpul nostru liber şi în întreceri ne propunem să dăm ce avem mai bun şi să cîştigăm; scopul nostru este doar să fim slujiţi". Da, corect. Dar în cele din urmă este numai un joc. Şi un ucenic al lui Isus nu are voie să-şi ia în serios jocurile. Chiar pe cîmpul de joc poate să arate nu felul de a gîndi venit-ca-să-fiu slujit, ci venit-ca-să-slujesc. Dacă este bătut, atunci poate să se bucure că pierderea a fost mijlocul de a sluji pe cîştigător.

Slujbă creştină

Acum să revenim la ceva mai serios ca sportul. Tu eşti angajat în slujba pentru Domnul. Tu eşti un învăţător de şcoală du-

minicală, sau porți multă răspundere în adunare. Sau poate ajuți la ora pentru mame tinere, la contabilitate sau în grupa de lucru pentru misiune. Acum te gîndești să renunți la această slujbă. De ce? Ai probleme cu sănătatea? Îți lipsește acum timpul pentru aceasta? Datoriile tale de familie au devenit urgente? Nu, nici unul din acestea nu este motivul. Atunci nu mai ești de trebuință aici? Slujba ta nu mai e necesară? Ți s-a luat ocazia de a lucra? Nu, nevoia este la fel de mare ca și înainte. Ușa deschisă, ocazia încă este prezentă. Atunci de ce renunți? Ei bine, te-ai săturat de munca aceasta, și de aceea plănuiești să renunți la ea. Ai așteptat să-ți aducă foloase. Te-ar fi adus în legătură cu alții. Ți-ar da o poziție în adunare. De fapt ai gîndit că *o să-ți placă*. Și o vreme ți-a plăcut, dar acum ești sătul de ea. Aha, începem să înțelegem. Ai crezut că această slujbă o să-ți slujească. Și cîtă vreme te-a slujit, ai fost gata să mergi mai departe. Acum nu-ți mai slujește și de aceea vrei să renunți la ea. Dar Fiul omului a venit NU CA SĂ I SE SLUJEASCĂ, ci ca El să slujească și să-Și dea viața. Tu nu ești ucenicul Lui?

Acestea au fost doar cîteva ilustrații. Poate că nu se aplică la tine. Dar meditează la ele, și oricum ar arăta calea vieții tale sau relațiile cu cei din jurul tău, vei fi uimit cît de mult din neliniștea ta, cît din greutățile tale au aceeași cauză: DORINȚA DE A FI SLUJIT în loc să vii ca să slujești.

Acasă

Tu și cu prietenul tău locuiți împreună. Viața voastră laolaltă este întreruptă de mici neînțelegeri. Tu ești iute și prietenul tău este moale. Tu ești economicos, dar prietenul tău e mînă-spartă. Tu ești punctual, iar el e nepunctual. Tu ești foarte curat și prietenul tău e murdar. Tu ai vrea ca totul să fie făcut după felul tău. Prietenul tău face pur și simplu cum vrea! Așa apar mereu fricțiuni! Dar oare de ce? Oare pentru că tu nu poți sluji pe prietenul tău? Nu, sigur că nu. Ci pentru că mania ta de curățenie sau orice altceva, dorința ta ca totul să meargă cum vrei tu nu este slujită. Ori ești fără griji și nepăsător, și ești jignit că nepăsarea ta nu este slujită! la închipuiește-ți, dacă ați avea amîndoi dorința DE A NU FI SLUJIȚI, ci de a sluji și de a da, cum ar fi?

E de mirare cît de multe mărunțișuri ne tulbură. Planul tău

pentru astăzi după-amiază s-a dat peste cap. Tu vrei o zi frumoasă, vremea rămîne ploioasă. Tocmai îți telefonează un vizitator, cînd ai vrea să ieși. Sau ești rugat să cînți și vocea ta răgușită și încărcată te face de rîs. Sau răspunsul la scrisoarea ta încă nu a venit. Sau rugămintea ta nu este împlinită. Sau ai fost întrerupt în mijlocul unei cărți foarte captivante. Pixul nu scrie. Soba nu vrea să se aprindă. Ceva nu e în regulă cu mîncarea. Copiii sînt așa de gălăgioși! Uneori treburile merg așa de prost! Nu este ceva mare, ceva concret. Dar noi începem totul cu preferințele și înclinațiile noastre, cu capriciile și ideile noastre, cu dorințele și pasiunile noastre, cu marotele și slăbiciunile noastre. Și cînd apoi nu sîntem slujiți în aceste amănunte, repede sîntem apăsați, și nu o mai scoatem la capăt cu noi înșine și nici cu altcineva.

Calea fericită

Sînt convins că fericirea vieții noastre atîrnă extrem de mult de felul de a gîndi cu care începem ziua. Dacă venim ca să fim slujiți, vom fierbe curînd în interior și ne vom revărsa de mînie. Dar dacă venim NU CA SĂ FIM SLUJIȚI, ci ca să slujim, atunci totul se schimbă. „Este mai ferice să dai decît să primești" (Fap.20:35). Este mai binecuvîntat să slujești decît să fii slujit. Și este mult mai demn: „Oricare va vrea să fie mare între voi, să vă fie rob"(Mt.20:27).

Un cuvînt pentru prevedere

Fii prevăzător! Textul nostru nu spune că trebuie să fim ca niște stoici: Orice s-ar întîmpla, nu e voie să simțim. Supărările, dezamăgirile, toate lucrurile despre care vorbim - desigur că le și simțim. (De fapt nu ne-ar folosi la nimic dacă nu le-am simți). Dar ele nu trebuie să ne epuizeze și să ne apese. Cineva a zis: „Nu poți împiedica o cioară să zboare deasupra capului tău, dar poți să o împiedici să-și facă cuibul în părul tău". Dacă vrem să fim slujiți, dacă nutrim ranchiună, o supraapreciem, îi dăm drumul, îi îngăduim să-și facă un cuib și să-și clocească ouăle aducătoare de nenorocire. Dar dacă avem dorința NU DE A FI SLUJIȚI, ci de a sluji, nu nutrim nici o ranchiună, nu o lăsăm să intre, nu-i dăm nici o atenție, sîntem prea ocupați ca

să ne mai enervăm de asta. Să fim ca și Isus! El era mult prea mult ocupat să Se gîndească la alții și să slujească altora ca să Se neliniștească dacă a fost slujit sau nu. Cel mai eficace remediu contra iritării este de a fi ocupat cu grija pentru aproapele tău.

Un alt avertisment

Textul nostru nu spune că nu avem voie să fim slujiți. El nu spune că totdeauna trebuie să fim jigniți și nu putem fi niciodată apărați, că niciodată nu trebuie să avem succes, că nu ne așteaptă răsplăți și cîștiguri, că trebuie să trecem prin viață aspirînd să fim tratați nedrept, jigniți și ofensați. Nu e nimic din acestea. Nu e periculos să fim slujiți. Fiul omului a fost adesea slujit, și El a prețuit foarte mult lucrul acesta. Noi sîntem adesea slujiți; poate chiar mai mult cînd nu urmărim asta. Pericolul stă în *a fi totdeauna slujit* în loc de a sluji; de a năzui după asta și de a căuta-o planificat, și apoi de a fi dezamăgit, ofensat, supărat și morocănos dacă nu sîntem slujiți.

Am luat-o de la Adam și Eva ca să vorbim despre această lipsă - DORINȚA DE A FI SLUJIT - pentru că este așa de des întîlnită, urmările ei sînt așa de triste, și mai ales pentru că cei mai mulți dintre noi, care am fost vinovați aici din obișnuință, nici măcar nu am fost conștienți de această problemă.

Eul trebuie să moară

Încă cîteva cuvinte despre remediu. Fii sigur că la baza răului și la toate ramificațiile lui stă EUL. Și acest vechi dușman, Eul, trebuie omorît. Eul nu are voie să se extindă. „Îți trimit cele mai bune urări de ziua nașterii. Sper că ai murit", a scris cineva. Și avea dreptate. „Nu mă pot declara mulțumită cu nimic altceva decît de a vedea pe oameni murind", scria o altă femeie. Și ea avea dreptate. EUL TREBUIE SĂ MOARĂ.

Cu această realitate înaintea ochilor vedem în cu totul altă lumină faptul DE A NU FI SLUJIȚI. Binevenită dezamăgire! Binevenită nevoie! Bine ați venit, ofensări! Bine ați venit, spini și mărăcini! Toate acestea vor lucra spre binele nostru. Dacă nu primim ceea ce vrem, aceasta poate fi un „loz cîștigător" pentru noi! Dacă dorințele noastre sînt zădărnicite, aceasta poate fi

o mare binecuvîntare! Poate fi așa de bine pentru noi cînd ni se strică planurile! Se poate să fie ceva grozav cînd sîntem călcați în picioare! Căci de fiecare dată cînd nu sîntem slujiți, este o nouă ocazie pentru Eu ca să moară! Iar pe aceia care ne nesocotesc, îi putem privi ca prieteni, care dau o lovitură grea dușmanului nostru de moarte, Eului! ACEST EU TREBUIE SĂ FIE OMORÎT. Căci numai dacă moare Eul putem avea o viață fericită și biruitoare.

Cristos trebuie să trăiască

Dar nu ajunge dacă moare Eul. Mai trebuie să se întîmple ceva. Cristos trebuie să trăiască. Eul moare - Cristos trăiește. Și tocmai în măsura în care Eul moare în noi, poate să trăiască Cristos în noi. De aceea să nu ne fie nici o teamă de moarte - de moarte pentru Eu. Numai în măsura în care Eul moare și Cristos trăiește în noi, vom putea veni iarăși în fiecare zi „NU CA SĂ FIM SLUJIȚI, ci ca să slujim" și să ne dăm viața în măsura noastră neînsemnată, să ne jertfim pe NOI ÎNȘINE, spre slava Dumnezeului nostru și pentru binele celor care ne înconjoară.

ANEXA C

Diferite păreri despre revenirea lui Cristos

1. DIFRITE ÎNVIERI ŞI JUDECĂŢI. Multă vreme s-a învăţat că Isus Cristos revine la sfîrşitul istoriei lumii şi că apoi va exista o înviere generală a morţilor şi o judecată generală a oamenilor, atît a celor drepţi cît şi a celor nedrepţi. Aceasta este adesea legat cu gîndul că doar la această dată afli dacă eşti mîntuit; mîntuirea se bazează atunci pe cîntărirea faptelor bune şi rele. Această concepţie este contrazisă de Sfînta Scriptură. În primul rînd: mîntuirea depinde de răspunsul nostru faţă de Isus Cristos şi faţă de Evanghelie în această viaţă şi nu este hotărîtă la o judecată care are loc în viitor. Mîntuirea nu se bazează pe cîntărirea faptelor bune şi rele. În al doilea rînd: nu există numai o singură înviere, ci mai multe, care se întind pe o perioadă mai lungă de timp. Oamenii care cred într-o înviere generală a morţilor citează Ioan 6:39-54, unde este vorba despre o înviere „în ultima zi". Adesea se îndrumă şi spre Ioan 5:28-29, unde se spune că atunci „toţi cei din morminte vor auzi glasul Lui". Acest „toţi" în acest verset se referă la cei care cred în Fiul, nu la cei necredincioşi. „Toţi" vor fi treziţi de Fiul, dar aceasta se va întîmpla în diferite vremuri şi cu diferite scopuri. Aici se face deosebire între învierea spre viaţă şi învierea spre judecată (cf. Lc.14:14). În Apocalipsa 20:4-5 avem cea mai clară dovadă pentru faptul că există diferite învieri: acolo se susţine că martirii sînt înviaţi la începutul împărăţiei de 1000 de ani, totuşi necredincioşii de abia la sfîrşit. Primul care a fost înviat şi care nu a mai murit a fost Isus Cristos (1.Cor.15:23). Scurt *timp după aceea au fost înviaţi alţi sfinţi (Mt.27:52-53). Sfinţii,* mireasa lui Isus Cristos, vor fi înviaţi la răpire.

După cum în Sfînta Scriptură nu există numai o singură zi de înviere, tot aşa nu există nici o singură zi de judecată. În Biblie cuvîntul „zi" - ca în expresiile „zi a mîntuirii" sau „zi a Domnului" - se referă uneori la o perioadă de timp mai lungă (şi nu limitată la o perioadă de timp de 24 de ore). Judecăţile lui Dumnezeu se deosebesc după scop, popor şi vreme. În Scriptură sînt enumerate cel puţin 5 judecăţi diferite: (1) Scaunul de judecător al lui Cristos - după răpire credincioşii vor apare înaintea lui Cristos care va evalua viaţa şi slujirea lor (2.Cor.5:10;

1.Cor.3:11-15). (2) Judecata înaintea marelui tron alb - aici sînt judecaţi necredincioşii, păcătoşii (Ap.20:11-15). (3) Judecarea îngerilor căzuţi - aceasta pare să aibă loc în acelaşi timp (Iuda 6; Ap.20:10). (4) Judecata asupra poporului Israel are loc înainte de începutul împărăţiei de 1000 de ani (Ez.20:33-44; Zah.13:8-9; 14:4). (5) Judecarea Neamurilor, păgînilor - aici sînt judecaţi toţi cei care au supravieţuit necazului celui mare; ei sînt judecaţi după felul cum s-au purtat cu poporul lui Dumnezeu, înainte de orice cu cei mîntuiţi din Israel (Is.34:1-2; Ioel 3:11-16; Mt. 25:31-46). Între Matei 25:31-46 şi Apocalipsa 20:11-15 nu există nici o asemănare. Ar trebui să deosebim aceste evenimente cu obiectivele lor diferite.

2. DEOSEBIREA DINTRE ISRAEL ŞI BISERICA LUI CRISTOS. Confuzia referitoare la adevărata succesiune a evenimentelor viitoare are la bază faptul că Israel şi Biserica nu sînt ţinute separat, nu sînt deosebite. Adesea se afirmă că Israel este poporul lui Dumnezeu în Vechiul Testament şi că Biserica e poporul lui Dumnezeu în Noul Testament, şi că ambele popoare sînt mîntuite prin sîngele lui Cristos. Aceasta sună într-adevăr foarte simplu, totuşi nu ţine cont de faptul că în Noul Testament se face deosebire între Iudei, păgîni şi Biserica lui Isus (1.Cor. 10:32). Între Iudei şi păgîni se face neîncetat deosebire în Scriptură, mai ales în Epistola către Romani. Aceste diferite grupări au fost asamblate, îmbinate în Biserică spre o nouă unitate, şi acest un trup este numit „o taină", este deci ceva care nu era cunoscut mai înainte în Scriptură (Ef.2:11-3:6). Iudeu devenea cineva prin naştere naturală. Creştin devenea cineva prin naşterea din nou. Israel avea o preoţie. Biserica lui Cristos este o preoţie. Israel este asemănat cu o femeie preacurvă (adulteră), care şi-a părăsit bărbatul (Is.50:1; Ier.3:1,20). Dar ei i se promite că va fi primită iarăşi (Os.1:9-2:3; Rom.9:26-27; 11:11-27). Biserica este o fecioară curată care este logodită cu Cristos şi care se va căsători curînd după răpire (2.Cor.11:2; Ap.19:1-9). Israel a fost chemat la o împărăţie pămîntească (Ez.37:21-28). Biserica va fi în locurile cereşti (Ap.21:2) şi nu are nici o promisiune referitoare la avere pămîntească (Fil.3:20). Israel este asemănat cu o rădăcină, ale cărei ramuri au fost tăiate la judecată. Biserica a fost altoită în această rădăcină ca măslin sălbatic (Rom.11: 15-27). Dar ramurile firești vor fi restabilite. De aceea trebuie să se facă şi astăzi deosebire între Israel şi Biserică.

3. INTERPRETARE LITERALĂ SAU ALEGORICĂ. Exegeții, care cred într-o viitoare împărăție de 1000 de ani pe pămînt în care va domni Isus Cristos, interpretează literal anumite profeții. Iar exegeții care nu cred într-o împărăție pămîntească literală, înțeleg „spiritual" aceste profeții. Există totuși un acord în aceea că dacă interpretăm literal promisiunile vechitestamentale, Scriptura vorbește despre o împărăție viitoare a lui Mesia pe pămînt. Iudeii de pe vremea lui Isus au așteptat această împărăție. Totuși ei nu au înțeles că Isus trebuia mai întîi să împlinească promisiunile privind o venire care aduce cu ea suferințe și moartea, și că numai după aceea va veni ca Stăpînitor al lumii. Vechiul Testament vorbește cu alte cuvinte despre două veniri ale lui Mesia, care au trebuit amîndouă să fie împlinite literal. Cei care tăgăduiesc o împărăție de 1000 de ani pe pămînt înțeleg aceste pasaje (ca și Apocalipsa, care vorbește de o domnie de 1000 de ani) în mod alegoric, deci simbolic. Ei neagă că aceste pasaje au un înțeles literal, istoric și sînt de părere că ele trebuie să fie înțelese moral, „duhovnicesc". Afirmațiile privind muntele Sionului, Israel și țara lui devin pentru ei afirmații despre Biserică și despre posesia noastră în Cristos. Este adevărat că Scriptura vorbește adesea în imagini și folosește multe simboluri, prototipuri și pilde. Dar cine vrea să interpreteze literal profeția biblică, acela ia înțelesul normal, obișnuit, natural și uzual al cuvintelor, ca să le afle sensul, și ia seama mereu la expresii și simboluri. Chiar dacă Biblia vorbește în imagini, nu-și spiritualizează cuvintele în așa fel încît să i se treacă cu vederea adevărul literal în afirmații simple și clare. Dacă sensul normal al cuvîntului arată un sens bun, n-ar trebui să se mai caute un alt înțeles. Dacă profețiile mesianice au fost împlinite literal în trecut, atunci promisiunile corespunzătoare, care privesc viitorul, ar trebui de asemenea să fie înțelese literal.

4. PĂRERI DIFERITE DESPRE ÎMPĂRĂȚIA DE 1000 DE ANI. Referitor la împărăția pămîntească a lui Cristos care este în viitor există în principal trei păreri diferite.

a) Învățătura amilenistă (a-mileniu înseamnă „fără mileniu", adică fără împărăție de 1000 de ani). Unii resping o împărăție pămîntească, literală a lui Isus Cristos de 1000 de ani. Această părere a fost raportată pentru prima oară pe vremea părintelui Bisericii, Augustin (secolul 4/5). Ea a devenit părerea dominantă în biserica catolică, și este susținută astăzi și de dife-

rite confesiuni protestante. Împlinirea profeţiilor corespunzătoare este văzută în domnia spirituală a lui Cristos în inimile credincioşilor de pe pămînt, care a început cu învierea lui Isus şi se va termina la revenirea Lui. Cei 1000 de ani sînt „spiritualizaţi" şi înţeleşi ca „perioadă nelimitată". Se spune că Satana este între timp legat, astfel încît nu poate ispiti şi nu poate împiedica răspîndirea Evangheliei (se face trimitere la Mt.12:29). Firește că nu au nici o explicaţie pentru versete ca 2.Timotei 2:26; Iacov 4:7; 1.Pet.5:9 şi Apocalipsa 2:20. Nu se poate explica nici faptul că răul este astăzi aşa de vizibil manifestat, înainte de toate în ocultismul demonic şi că de abia se poate recunoaşte o îngrădire a activităţilor Satanei; aceasta nu se pune de acord cu Apocalipsa 20:1-2. Se mai spune apoi că pasaje ca Isaia 11:6-9 trebuie să fie împlinite numai pe noul pămînt. Cristos va reveni în slavă (fără ca credincioşii să fie răpiţi mai înainte) ca să învieze pe cei morţi şi înainte de începutul veşniciei să judece viii şi morţii. Se spune că Împărăţia lui Dumnezeu este în prezent răspîndită pe tot pămîntul prin vestirea Evangheliei. La această ultimă propoziţie se poate încă subscrie. Exegeţii de mai sus neagă orice viitor naţional al Israelului. Pasaje, care promit lui Israel o epocă de aur, sînt spiritualizate şi aplicate la Biserica de azi. Totuşi, judecăţile promise sînt lăsate pe seama lui Israel şi interpretate literal!

b) Învăţătura postmilenistă (post-mileniu înseamnă „după mileniu"). Alţii sînt de părere că Isus revine după ce Evanghelia triumfă în întreaga lume şi a adus pacea, bunăstarea şi slava spirituală. Împărăţia de 1000 de ani este înţeleasă aici ca o expresie duhovnicească pentru o perioadă nelimitată înainte de revenirea lui Isus Cristos, în timp ce Isus Cristos domneşte spiritual în inimile poporului Său. Biserica ar fi Israelul Noului Legămînt. Se crede că situaţia în lume se îmbunătăţeşte tot mai mult şi lumea va fi convertită treptat. Un adept al acestei orientări scrie: „Credem că Împărăţia lui Dumnezeu este răspîndită astăzi în lume, şi anume prin vestirea Evangheliei şi prin lucrarea Duhului Sfînt în inimile indivizilor, astfel ca lumea să fie în sfîrşit creştină şi apoi să poată reveni Cristos". Apoi cică vine învierea generală a morţilor şi judecata finală. Aproape că nu mai trebuie să spunem că această părere este susţinută astăzi doar de foarte puţini; cele două războaie mondiale i-au luat orice bază. Cei care au susţinut această părere (în primul rînd

teologii liberali) sînt astăzi fie de concepția lui Augustin (vezi Paragraf a), fie au renunțat de fapt la credința în fiabilitatea Sfintei Scripturi.

c) Învățătura premilenistă (pre-mileniu înseamnă „înainte de mileniu"). A treia părere spune că Isus Cristos Se va întoarce pe pămînt ca să-Și pedepsească dușmanii și să întemeieze acolo împărăția Sa mesianică. Menționarea celor 1000 de ani (în Ap. 20:2-7 survine de șase ori) este înțeleasă literal, deci va fi împlinită literal, ca și afirmațiile Vechiului Testament, care prezic pacea mondială, bunăstarea și recunoașterea lui Dumnezeu. Numai cînd revine Isus Cristos personal și vizibil pentru toți în slava Lui, poate fi pămîntul umplut de cunoștința slavei Domnului, „ca fundul mării de apele care-l acopăr" (Hab.2:14). Aceasta a fost și concepția primilor creștini, și aceasta este și concepția noastră.

Partea antrenorului.

Îndrumări pentru conducerea și desfășurarea cursurilor biblice.

Materialul pentru studiul biblic poate numai atunci să fie de ajutor dacă este folosit corect. Dacă aceste cursuri sînt folosite într-o clasă sau în cadrul unui cerc de studiu, este foarte important să existe un învățător iscusit și buni conducători ai discuțiilor. Noi vrem să te încurajăm ca să meditezi asupra următoarelor îndrumări și să pregătești temeinic pe aceia care vor fi răspunzători de conducerea cercului sau grupei de studiu. Pregătirea și antrenamentul merită în orice caz investiția pe care o cer.

Conducere cu spirit de răspundere.

Numai materialele nu fac pe nimeni ucenici. Ucenicii fac pe alții ucenici (Mat.28:19-20) prin puterea Duhului Sfînt și a Cuvîntului lui Dumnezeu. Biblia pune un mare accent pe studiul sistematic al Cuvîntului lui Dumnezeu cu ajutorul unor învățători rutinați (2.Tim.3:15; 2:2). Prima condiție pentru o folosire rodnică a acestor materiale este un conducător devotat și condus de Duhul lui Dumnezeu.

1. Răspunderile conducătorului de grupă.

Conducătorul este responsabil pentru supravegherea generală a grupei de studiu. În general el conduce toate, sau cel puțin o parte din întîlnirile de discuție. El poate să predea toate sau cel puțin o parte din lecții. El are și o răspundere asupra stării duhovnicești, deoarece trebuie să constate dacă învățătura a dus la o schimbare autentică în viața participanților la curs.

2. Pregătirea de noi conducători.

S-a spus de multe ori că trăinicia oricărei organizații depinde de capacitatea ei de a pregăti în sînul ei noi conducători. Conducătorul grupei trebuie să aibe ca asistent o persoană cu acest dar. Asistentul ar putea pentru început să preia anumite lucrări administrative, ca de exemplu conducerea unei liste de prezență, controlarea temelor e.t.c... După două sau trei săptămîni de par-

ticipare pasivă la conducere poate să conducă şi anumite discuţii de studiu. Mai tîrziu poate să şi predea una sau două lecţii.

3. Antrenamentul conducătorilor. Ceea ce stă la bază este antrenament prin propria experienţă, dar la fel de important este ca să se aibă în vedere antrenamentul în afara orelor de curs. Aceasta dă posibilitatea conducătorilor să discute între ei materialul lecţiilor, ca pe această cale să cîştige o pricepere clară asupra obiectivelor de învăţătură şi să prevadă întrebările care ar putea să intervină în timpul cursului. O parte a acestui antrenament este rezervată pentru pregătirea şi conducerea unui cerc de discuţie.

Teme de casă

Temele de casă sînt o parte importantă a programului de antrenament. Fără ele cercurile de discuţie sînt nerodnice.

1. Comentarii împotriva temelor de casă. O scuză adeseori prezentată sună în felul următor: „Niciodată nu am avut teme de casă la studiul biblic". O altă scuză este: „Aceasta este o prea mare investiţie pentru mine". Răspunsul nostru pentru aceste scuze este, cum o dovedeşte şi experienţa, că viaţa s-a schimbat cel mai mult la aceia care au studiat şi au introdus în practică aceste lecţii în afara orelor de curs. De aceea trebuie să ceri o efectuare consecventă a temelor de casă.

2. Avantajele temelor de casă.

a) Ele sînt conform Cuvîntului. Principala metodă pedagogică a Domnului Isus a constat în folosirea unor întrebări bine ţintite. Temele de casă au în plus avantajul că avem întrebările în scris în faţa noastră. Avem timp mai mult să gîndim asupra răspunsurilor şi să cercetăm Scriptura în privinţa aceasta.

b) Ele ne ajută să studiem personal versetele. Prin aceasta învăţăm mai mult.

c) Ele ne învaţă să descoperim ceva personal. Ne dă mai multă satisfacţie dacă descoperim direct din Scriptură un adevăr.

d) Ele ne învaţă autodisciplină. Noi învăţăm să rezervăm un timp permanent pentru studiul biblic. Sîntem nevoiţi să meditäm la ceea ce citim şi studiem.

e) Ele ne furnizează notiţe pe care le putem folosi mai tîrziu.

3. Strîngerea temelor de casă. Temele de casă trebuie strînse la sfîrşitul orelor de curs. Aceasta arată învăţătorului cît de bine aplică lecţiile cei ce studiază. Multe întrebări sînt puse în aşa fel încît să descopere aspiraţia interioară sau să stimuleze introducerea în practică. Temele de casă reflectă şi nivelul materialului şi eficacitatea studiului. Ele ar trebui predate în săptămîna care urmează. Temele de casă neefectuate trebuie predate la prima întîlnire după un timp de absenţă.

4. Linii conducătoare pentru stabilirea valorii temelor de casă. Temele de casă au următoarele scopuri:

a) Formarea caracterului. Temele de casă sînt una din multele posibilităţi de a constata şi provoca disciplina personală, grijă, statornicie, punctualitate, seriozitatea participantului.

b) Creştere în înţelepciune. Temele de casă nu au scopul principal de a mări cunoştinţele teoretice, ci mult mai mult cunoştinţa aplicată resp. cunoaşterea practică a adevărurilor biblice.

5. Ce trebuie să avem în vedere la temele de casă.

a) Cunoştinţă doctrinală.

I. Înţelege participantul adevărurile centrale ale lecţiei şi relaţiile lor cu Evanghelia şi cu viaţa spirituală?

II. Reflectă temele de casă o înţelegere nesatisfăcătoare, neclară a adevărurilor biblice sau chiar concepţii nebiblice?

b) Spiritualitate.

I. Cum stă participantul în relaţie cu Domnul Isus Cristos? Este el un credincios cu adevărat născut din nou? Trăieşte el într-o recunoaştere practică a Domniei lui Isus Cristos?

II. Stă el într-o legătură continuă cu biserica locală şi se ţine de priorităţiile şi valorile date de Dumnezeu?

c) Atitudini.

I. Ce atitudini arată participantul în relaţie cu alţii, înainte de toate faţă de persoane cu autoritate şi reprezentanţii lor?

II. Cum sînt concepţiile lui faţă de responsabilitate, obligaţii şi viaţă în general?

Evaluarea temelor de casă

1. Ce este de făcut.

a) Scrie cel puțin un comentariu sub fiecare temă.

b) Încurajează unde este posibil. Tratează numai slăbiciuni sau rătăciri importante, și atunci numai cu înțelegere și milă. În loc de interdicții să dai sugestii atente pentru o îmbunătățire, generos condimentate cu o laudă sinceră.

c) Citește fiecare temă cu grijă, cuvînt cu cuvînt. Participanții o să arate interes față de tine și de curs dacă te ostenești în mod sincer pentru ei.

d) Dacă prin temele de casă se descoperă probleme mai mari, atunci vizitează respectivul într-un mod personal și încearcă să-l ajuți printr-o discuție consecventă, plină de dragoste și grijă sufletească, după ce ai stabilit un respect și o înțelegere reciprocă.

e) Pune întrebări, unde răspunsurile sînt superficiale sau inexacte.

f) Cere definiții, descrieri sau clarificări unde gîndirea este neclară.

g) Provoacă participanții mai avansați să gîndească mai profund sau să-și apere poziția.

h) Stabilirea valorii temelor de casă este de fapt un aspect al slujirii noastre duhovnicești. Folosește-le ca să-l cunoști pe respectivul mai bine și în același timp să ai o relație mai bună prin alte contacte (a bea o cafea împreună, vizită acasă), cu scopul de a-l introduce mai adînc în ucenicie.

2. Ce este de evitat.

a) Nu scrie note (10,9,8 etc.). Credincioșii sînt de vîrste și aptitudini diferite și la diferite grade de maturitate.

b) Nu înjosi, nu critica și evită observații ironice sau cinice.

c) Evită comentarii care nu pot fi înțelese clar.

d) Ferește-te de umor. El e mai nimerit în discuții personale, unde e înțeles într-un mod mai clar.

e) Nu corecta greșeli gramaticale, ortografice, interpretări gramaticale false în formă, punctuație, stil sau alte chestiuni ale limbii române.

f) Evită expresii de specialitate sau neologisme. Dacă o expresie teologică nu poate fi ocolită, atunci dă un un sinonim sau o definiție scurtă. O caracteristică a unui învățător bun este capacitatea de a explica probleme complicate printr-un limbaj

simplu.

g) Evită comparația participantului cu tine sau cu alții, în afară de cazul cînd un exemplu pozitiv sau negativ este de folos. Atrage-i atenția spre Domnul Isus și spre Cuvîntul lui Dumnezeu.

h) Foarte important. Evită orice comentariu care ar putea submina încrederea de a putea descoperi direct înțelesul Cuvîntului lui Dumnezeu.

Decurgerea învățămîntului.

Lecția constă din două părți: Un cerc de discuții căreia îi urmează o expunere.

1. Cercul de discuții: De multe ori se folosește în predarea biblică un anumit mod de expunere, de exemplu predica. Acest mod de expunere are anumite avantaje pe care le vom vedea imediat, dar în același timp are și un mare dezavantaj pentru că nu permite posibilitatea de a reacționa sau de a pune anumite întrebări care au rămas deschise. Înțeleg ascultătorii ce au auzit? Poți să povestești anumite experiențe care ajută pe alții ca să înțeleagă aceste învățături mai bine?

2. Expunerea. Ea permite să se prezinte principalele puncte care trebuiesc clarificate. Unele ilustrații și explicații pot să exprime și să explice unele puncte greu de înțeles care ridică unele întrebări. Ea oferă și o posibilitate bună ca să activeze pe participanții cursului în viața lor personală.

Descrierea temelor de conducătorul grupei.

Conducătorul grupei este responsabil pentru supravegherea tuturor serviciilor din clasa sa. El conduce întîlnirile de planificare, ține cele mai multe expuneri și supraveghează conducătorii discuțiilor în serviciul lor. Cîmpul lui de răspundere în amănunt:

1. Pregătirea de expuneri cu ilustrații. El ajută și pe ceilalți conducători să-și pregătească expunerile.

2. Planificarea de întîlniri cu conducătorii de discuție înaintea orelor de curs. El îi ajută să devină conducători mai buni. El se roagă împreună cu ei pentru participanții la curs. El analizează eficacitatea discuțiilor și evaluează ce efect a avut ceea ce s-a învățat în viața participanților.

Sugestii pentru conducerea discuției.

1. Încearcă să menții o atmosferă destinsă.
2. Roagă pe cineva la început să se roage.
3. Accentuează la studiu aplicarea personală în practică.
4. Ținta este o colaborare echilibrată a tuturor celor prezenți. Cei care vorbesc mult să fie invitați înainte sau între ore la colaborare în acest lucru. La început se poate da un avertisment. Cei ce încalcă permanent această regulă pot fi avertizați în timpul cursului într-un mod politicos. Suportarea continuă a unei astfel de încălcări de regulă nu are nici o scuză.
5. Persoanele care sînt mai tăcute pot fi atrași în discuție de exemplu printr-o întrebare despre părerea proprie la care răspunde fiecare pe rînd. Ei pot fi invitați și înainte de curs, între patru ochi, la colaborare.
6. Dacă discuția se îndepărtează prea mult de tema tratată, conducătorul are datoria de a readuce grupa la subiect, amintind întrebarea sau versetul de care se vorbește.
7. Dacă la o întrebare nu se răspunde, atunci treci mai bine la o altă întrebare, decît să răspunzi tu la ea. Aceasta duce adesea la un răspuns.
8. Ai grijă mare să nu pui pe nimeni în încurcătură.
9. Răspunde la întrebări cu o altă întrebare sau cu o ilustrație, decît să răspunzi totdeauna în mod direct.
10. Motivează răspunsurile prin întrebări ca: „Ce crezi tu despre aceasta?", „Ești de acord cu el sau ești de altă părere?", „Ce înseamnă aceasta?", „Este aceasta părerea ta?"
11. Recunoaște gîndurile celorlalți ca valoroase și exprimă valoarea participării lor pentru tine.
12. Fii atent la frustrare, supărare, îngrijorare, încurcătură, bucurie, întrebări sau aprobare care reies din expresia feței, din gesticulație sau din cuvinte.
13. Încearcă să întrebi: Care sînt problemele? Care sînt binecuvîntările? Încearcă să-i ajuți la un studiu eficace al Bibliei.
14. Ascultă la ceea ce spun și reacționează la observațiile lor. Nu rămîne doar la părerea ta, nu fii indiferent și nu trezi impresia că nu ar avea dreptate. Fii de acord. Repetă. Angajează și pe ceilalți în discuție. „Ar vrea cineva să răspundă la aceasta?"
15. Dă-le timp pentru ca să răspundă la o întrebare. Dacă este necesar, repet-o simplificată.
16. Așteaptă răspunsul celorlalți, nu te grăbi să dai tu răs-

punsul.

17. O discuție vie în mijlocul grupei este de mare ajutor dacă se referă la întrebarea sau tema tratată.

18. În nici un caz să nu ajungi la un stil tip predică!

19. Tinde după interacțiune, creștere în înțelegerea Cuvîntului lui Dumnezeu și creștere personală. Dacă membrii grupei cresc din punct de vedere duhovnicesc, atunci aceasta corespunde exact țintei și scopului lor.

20. Evită întrebări încurcate. Încearcă să rămîi simplu. Propune ca tema să fie discutată după studiu, pentru că este prea lungă și prea complicată.

Asistență duhovnicească în continuarea lucrării

Asistența duhovnicească în continuarea lucrării este de bază. Conducătorul grupei e în cele mai multe cazuri cel mai nimerit pentru aceasta. Absență cronică, întîrzieri, rezultate rele, atitudine negativă, - toate acestea pot fi un motiv pentru vizitarea unui participant. Dar această grijă sufletească nu trebuie rezumată doar la așa- numitele „cazuri problemă". Fiecare are nevoi. Toți ar trebui vizitați, înviorați etc. Altfel munca și participarea eficace ar da înapoi.

Cum se procedează în asistența duhovnicească.

Diagnosticul stării sufletești a unui om este baza care ne arată ce măsură trebuie luată cu privire la el.

1. Despre ce teme vorbiți voi deschis? Pentru ce vă rugați voi împreună? Vorbește el către tine deschis? Încearcă să-l scoți din nivelul superficial cu care îți vorbește. Vorbește cu el despre întrebări spirituale mai adînci din viața lui. Pune întrebări temeinice, pline de efect. Arată-i că el înseamnă ceva pentru tine. Petrece cu el mai mult timp folosit eficace în afara orelor din clasă. Folosește orice ocazie dată. Întreabă-l cum te poți ruga pentru el.

2. Cum ai exprimat evaluarea progreselor lui? Clarifică cît de departe l-a adus Domnul pe respectivul. Laudă sincer progresul pe care l-a făcut. Aceasta îl face să înainteze în continuare în creșterea vieții sale.

3. Cum și în ce domeniu vorbești de nevoi cu respectivul? Fii plin de dragoste și consecvent în corectarea ta. Respectivul trebuie confruntat cu obstacolele lui de bază în creșterea sa spi-

rituală. Nu este destul să-l faci conștient de problema sa; trebuie cu linii biblice concrete să-l ajuți să treacă biruitor peste problema sa. Înviorează-l să intreprindă ceva concret în cadrul unor principii biblice. Cere-i să se angajeze, să se însărcineze. Este el dispus de a se lăsa învățat?

4. Care sînt obiectivele asistenței duhovnicești cu privire la respectivul? Ce poți face concret ca să-l poți ajuta? Te străduiești ca să îl înfățișezi desăvîrșit în Cristos (Col.1:28-29)? Cum îl păstorești (Ioan 21:15-17)? Te vezi tu însuți răspunzător de sănătatea lui spirituală? Concretizează-ți obiectivele cu privire la asistența duhovnicească în raport cu Scriptura. Cum vrei să acționezi ca să-l ajuți să recunoască și să biruiască obstacolele principale din viața sa? Cum vrei să-l slujești în nevoile sale principale?

Linii conducătoare pentru recunoașterea stării sufletești.

O asistență sufletească rodnică la grupa de studiu depinde de diagnosticul exact și acționarea în vederea asistenței duhovnicești din timp a învățătorului.

Diagnosticare duhovnicească:

O asistență sufletească rodnică și o slujbă duhovnicească la fiecare care studiază cere o recunoaștere regulată a stării sale sufletești.

1. La ce nivel este respectivul din punct de vedere spiritual?

a. Domnia lui Cristos. Este respectivul cu adevărat născut din nou? Recunoaște el pe Isus ca Domn în viața Sa? Cum se arată practic domnia lui Cristos în viața sa? Care sînt prioritățile din viața lui? Care domenii încă nu sînt supuse lui Cristos? Este Isus Domn peste gîndirea, dorințele, tendințele, activitățile și relațiile lui?

b. Umblare zilnică cu Domnul. Funcționează la respectivul bazele unei vieți creștine? Se întîlnște el consecvent în cuvînt și rugăciune cu Domnul? Acest timp de părtășie cu Domnul este important, dar nu este singurul aspect. Trăiește el biruințe asupra încercărilor și păcatului? Aducerea de mărturie este pentru el un stil de viață? Stă el în legătură cu biserica locală? Trăiește el în bucuria Domnului?

c. Relația cu alții. Care este atitudinea lui față de persoane cu autoritate - la servici, cu părinții lui, cu conducătorii lui spirituali? Care este atitudinea lui față de cei care stau sub autoritatea

sa? Cît de credincios este el în răspunderile şi obligaţiile sale faţă de alţii? Există faţă de cineva vreo rădăcină amară (Evr.12: 15)? Este aplicată ordinea dumnezeiască practic în familie acasă? (Ef.5:21-6:4; 1.Petr.3:1-7; Tit 2:3-5)? Dacă respectivul este necăsătorit, sînt relaţiile lui cu sexul opus cuviincioase şi îl au pe Cristos în centru? Să ne gîndim că relaţiile noastre cu alţii, pe orizontală, reflectă relaţiile noastre pe verticală cu Dumnezeu.

d. Principalele piedici. Ce fel de lucruri împiedică creşterea spirituală a respectivului? Fă deosebire între cauzele de bază şi problemele superficiale. E prezentă o predare deficientă sau o voinţă egoistă? E împiedicat respectivul de necurăţie morală, valori lumeşti sau amărăciune? Se face simţită o răceală datorită unei predări deficitare sau indiferenţei spirituale?

2. Ce progrese a făcut el pînă acum? Cît de mult a crescut el în timpul antrenamentului sub conducerea ta? Ce hotărîri importante în legătură cu domnia lui Cristos a luat respectivul? Unde s-a ajuns la consecvenţă în purtare, unde nu a fost prezentă înainte? Există dovezi pentru roadele spirituale din viaţa sa? Ce obstacole a biruit el?

3. Unde i-ar plăcea respectivului să stea? Ce priveşte el ca nevoia lui principală? Cum judecă el propria lui stare? Fă-l să ţi-o mărturisească, folosind întrebări diagnostice pline de tact. Este el conştient de nevoile din viaţa lui? Dacă da, ce ar vrea să întreprindă împotrivă?

4. Care sînt obiectivele lui principale cu privire la transformarea lui pozitivă viitoare? Dorinţa după creşterea spirituală nu este deajuns. El trebuie să fie gata şi să aibă voinţă de a lua măsuri definitive şi concrete. Cum stau în relaţie obiectivele lui cu nevoile lui adevărate? Obiectivele lui ar trebui să fie îndreptate spre nevoile sale, aşa cum le vede el (punctul 3), ca şi spre piedicile de bază (punctul 1.d). Aceasta cere să ai o relaţie intensivă, continuă cu el şi să-i ajuţi la ridicarea situaţiei lui prin stabilirea obiectivelor corespunzătoare.